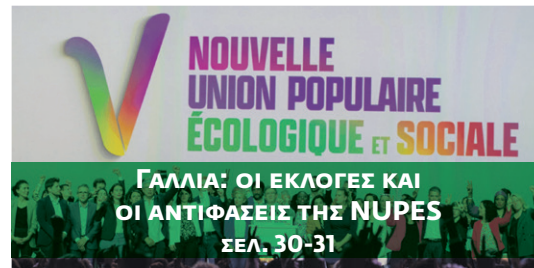

**ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΕΝΑΝΤΙΑ
ΣΤΗ ΣΥΝΟΔΟ ΤΟΥ ΝΑΤΟ**
ΣΕΛ. 4, 5, 22-24

**Η ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ
ΚΑΙ Ο ΕΘΝΙΚΟΣ ΔΙΧΑΣΜΟΣ**
ΣΕΛ. 26-27

**ΓΑΛΛΙΑ: ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΚΑΙ
ΟΙ ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΝUPES**
ΣΕΛ. 30-31

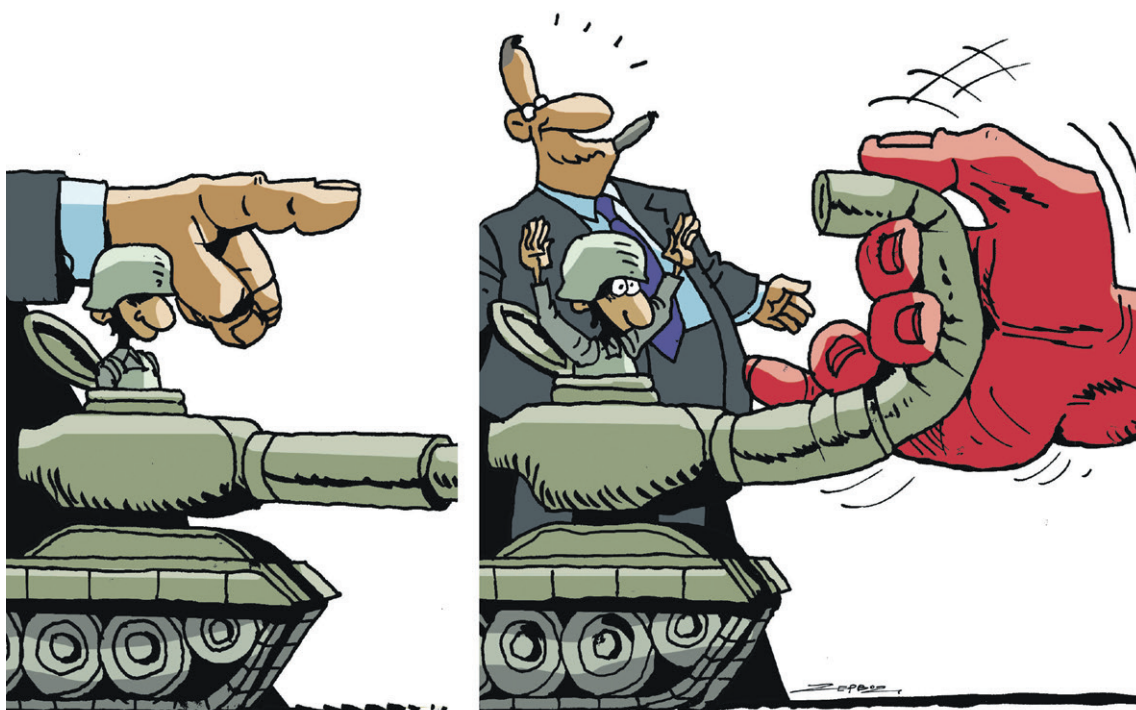
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

**ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ 2022:
ΝΙΚΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ** ΣΕΛ. 14-15

**Ο ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ ΚΑΙ
ΟΙ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΟΥ ΤΙΣ ΖΩΕΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΣΕ ΟΛΟ ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ**

Ειρήνη στους λαούς, πόλεμο στους αφέντες

Σκίτσο του Πέτρου Ζερβού

Εχει γραφτεί εύστοχα ότι μετά την 24η Φλεβάρη, διεξάγονται τρεις πόλεμοι ταυτόχρονα: Ο στρατιωτικός στην Ουκρανία, ο οικονομικός και ο πολιτικοϊδεολογικός διεθνώς.

Ασφαλώς ο πρώτος, ως «πραγματικός πόλεμος», με όπλα και βιαιότητες είναι η μεγαλύτερη συμφορά που μπορεί να πέσει σε έναν λαό. Ο ουκρανικός λαός βρίσκεται ανάμεσα σε μια ξένη εισβολή-κατοχή, την επακόλουθη τεράστια οικονομική-ανθρωπιστική καταστροφή, τους κινδύνους που φέρνει ένας πόλεμος για τα δημοκρατικά δικαιώματα αλλά και το πολιτικό «κλίμα» στο εσωτερικό, τις ιαχές «φίλων» όπως ο Μπόρις Τζόνσον για «Καμία διαπραγμάτευση!» (από το ασφαλές Λονδίνο) και τις ιδέες «συμμάχων» όπως ο Κίσιγκκερ (από το πολυτελές Νταβός) να παραχωρηθούν τμήματα της χώρας στη Ρωσία για να αποχωρήσει «ικανοποιημένος» ο Πούτιν.

(συνέχεια στη σελ. 2)

Συνέλευση 8 Μάρτη

ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ

**67ος κήπο
του ΣΕΑ**
(Σύλλογος Αρχαιολόγων
— Ερμού 134)

**11 & 12
ΙΟΥΝΗ
2022**

Συνέλευση 8 Μάρτη
sineleusi8m@gmail.com

της σύνταξης...

(συνέχεια από σελ.1)

Ο ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ, λιγότερο αιματηρός, αλλά ικανός να επιδεινώσει δραματικά τις ζωές των εργαζομένων, εξελίσσεται διεθνώς κι έχει θύματα σε όλο τον πλανήτη. Η έκταση και η φύση των μέτρων και αντίμετρων, υποδεικνύουν μεγάλες αλλαγές διάρκειας. Πρόκειται λιγότερο για «κυρώσεις» λόγω της εισβολής, και περισσότερο για «τέλος της παγκοσμιοποίησης». Όπως προειδοποιούσαν αρκετοί στις συζητήσεις μέσα στην Αριστερά, αυτό το τέλος, αν έρθει «από τα πάνω κι από τα δεξιά» δεν θα έχει τίποτε το προοδευτικό.

ΤΑ ΠΙΟ ΟΡΑΤΑ και οδυνηρά αισθητά ζητήματα αφορούν σήμερα την ενέργεια (λόγω του «παιχνιδιού» γύρω από τα ρωσικά ορυκτά καύσιμα) και τα τρόφιμα (λόγω του ρόλου της Ουκρανίας ως «σιτοβολώνα» μεγάλου μέρους τους πλανήτη). Αλλά αν ενταθεί η τάση «περιχαράκωσης» σε «σφαίρες επιρροής» και «απεξάρτησης» της μίας μεγάλης οικονομίας από την άλλη, θα έρθουν στην επιφάνεια ζητήματα που θα αφορούν τις διεθνείς εφοδιαστικές αλυσίδες κλπ. Το κόστος τέτοιων μεγάλων αλλαγών είναι μεγάλο -και ασφαλώς θα επιχειρηθεί να φορτωθεί στις πλάτες των «από κάτω».

ΑΥΤΗ Η ΣΚΛΗΡΗ πραγματικότητα θα παραμείνει σε ισχύ πίσω από αποφάσεις όπως η παράταση της «δημοσιονομικής χαλαρότητας» και για το 2023 και τις προσπάθειες διάφορων κυβερνήσεων να «απαλύνουν το πλήγμα», υπό το φόβο (ρητό και από τα πλέον επίσημα χείλη στο Νταβός) «κοινωνικών εκρήξεων». Οι εργαζόμενοι των πλουσιότερων χωρών εξοικειώνονται σταδιακά με την προοπτική να ζήσουν ως φτωχότεροι. Ένας σύντροφος είχε γράψει απολογίζοντας τα 2 χρόνια πανδημίας, ότι αυτή άρχισε να αλλάζει και τον τρόπο που πεθαίνουμε (από μεταδοτικές ασθένειες κι όχι από τις παθήσεις που συνδέονται περισσότερο με τον δυτικό «τρόπο ζωής»), επισημαίνοντας ότι πολλές χώρες «μετακινήθηκαν πιο κοντά προς το τριτοκοσμικό προφίλ». Αυτή η «μετακίνηση» φαίνεται ότι μπορεί να πάρει ευρύτερα χαρακτηριστικά, φέρνοντας τους εργαζόμενους του «Βορρά» μπροστά σε φαινόμενα (μονιμότερης) ενεργειακής ή διατροφικής ανεπάρκειας.

ΑΝ ΑΥΤΗ η κατάσταση απειλεί τον «Βορρά», προκαλεί τρόμο η σκέψη του τι μπορεί να συμβεί στον Παγκόσμιο «Νότο». Που μπαίνει σε αυτή την «περιπέτεια» με πολύ χαμηλότερα επίπεδα διαβίωσης, πολύ με-

γαλύτερη και μονιμότερη ενεργειακή ή διατροφική ανασφάλεια, και όπου έστω κι αυτή η «δημοσιονομική χαλαρότητα» που επιτρέπει στην ΕΕ ή τις ΗΠΑ έναν χώρο «δι-αχείρισης» των χειρότερων συνεπειών των κρίσεων, αποτελεί πολυτέλεια.

Ο ΠΛΗΘΩΡΙΣΜΟΣ καλπάζει παντού -από την Ευρώπη ως την Τουρκία κι από τη Ρωσία και τις ΗΠΑ ως τη Λατινική Αμερική, τσακίζοντας δυσανάλογα όσους κι όσες δαπανούν το εισόδημά τους για να εξασφαλίσουν την καθημερινή τροφή, ενέργεια κ.ο.κ. Και δεν πρόκειται για πληθωρισμό σε συνθήκες «υπερθέρμανσης» της οικονομίας. Το πρώτο τρίμηνο του 2022, οι μεγαλύτερες οικονομίες του πλανήτη κατέγραψαν είτε μικρή ύφεση (ΗΠΑ), είτε μηδενική ανάπτυξη (ευρωζώνη) και η κυρίαρχη τάση είναι η αναθεώρηση των προβλέψεων ανάπτυξης προς τα κάτω...

ΣΕ ΑΥΤΟ το φόντο κρίσης κι αβεβαιότητας, εξελίσσεται και ο ιδεολογικοπολιτικός πόλεμος. Όπου τα ηγετικά επιτελεία των χωρών της «Δύσης» πασχίζουν να αποσπάσουν συναισθήσεις μπροστά στην όξυνση των ανταγωνισμών. Αυτή η ευρύτερη σύγκρουση, έχει και πολύ υλικές (κι επικίνδυνες) πτυχές, όπως η προσπάθεια διεύρυνσης του ΝΑΤΟ με την ένταξη της Σουηδίας και της Φινλανδίας, η διαρκής αναβάθμιση της παρουσίας του στην ανατολική Ευρώπη (όπου έχουν πολλαπλασιαστεί ραγδαία οι νατοϊκές δυνάμεις σε σχέση με πριν την 24η Φλεβάρη και τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία), τα θηριώδη εξοπλιστικά προγραμμάτων που ανακοινώνει το κάθε κράτος χωριστά. Το κλίμα πολεμικής προετοιμασίας προϋδεάζει για τα χειρότερα -στο μέτωπο της ειρήνης, ενώ η ιδεολογική επιθετικότητα για «συσπείρωση γύρω από τη σημαία» προϋδεάζει για τα χειρότερα -στο μέτωπο της καθημερινότητας που μας ετοιμάζουν.

Η ΑΠΑΘΗ του σχήματος σύγκρουσης «ελεύθερου κόσμου» και «αυταρχισμού» μπορεί να αναδειχθεί με πολλούς τρόπους. Αλλά γίνει εκκωφαντική από τις πιο πρόσφατες εξελίξεις. Στις ΗΠΑ, τη «ναυαρχίδα» του παγκόσμιου-δυτικού «στόλου» της φιλελεύθερης δημοκρατίας, το πιο στοιχειώδες δικαίωμα των γυναικών να ελέγχουν τα σώματά τους, το πλέον αυτονόητο-κεκτημένο δικαίωμα στην άμβλωση, έχει μπει «στον πάγκο του χασάπη».

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, πυκνώνουν γύρω μας όλες οι ανησυχητικές όψεις αυτής της νέας, «σκοτεινής» πραγματικότητας.

Η ΕΜΠΛΟΚΗ στους ευρύτερους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς αναδεικνύει ότι δεν είναι «περίπατος», μέσα από την ιρανική απάντηση στην απίθανη ελληνική «πειρατεία» εις βάρος του ιρανικού πλοίου.

Η ΟΞΥΝΣΗ των ανταγωνισμών και το «παιχνίδι» με το πολεμοκάπηλο κλίμα, έχει φέρει εκ νέου τις ελληνοτουρκικές σχέσεις σε επικίνδυνο σημείο. Ανεξάρτητα από τον κίνδυνο ενός επεισοδίου, αυτή η ένταση φέρνει μαζί ακόμα περισσότερους εξοπλισμούς (με τη συμφωνία για τα F-35), την ώρα που η κοινωνία στενάζει από την ακρίβεια και την κατάρρευση των κοινωνικών υπηρεσιών.

ΦΕΡΝΕΙ ΕΠΙΣΗΣ την ανακίνηση της εθνικιστικής-ρατσιστικής υστερίας για επερχόμενη «εργαλειοποίηση του προσφυγικού από τον Ερντογάν», που προϋδεάζει για επανάληψη του πολιτικού ζόφου του Μάρτη του 2020, όταν οι ταλαιπωρημένοι άνθρωποι αντιμετώπιστηκαν ως «υβριδική εισβολή».

ΣΤΟ ΑΠΘ, η επιχείρηση πρωτόγονης επίδειξης «πυγμής» υπενθυμίζει πώς σχεδιάζει να διαχειριστεί την αμφισβήτηση η κυβέρνηση Μητσοτάκη και πώς ο милитарισμός και ο πολιτικός συντηρητισμός πάνε χέρι-χέρι με την επίθεση στα δημοκρατικά δικαιώματα όλων μας.

ΚΑΘΩΣ Η ΔΙΕΘΝΗΣ συζήτηση για τον πληθωρισμό στρέφεται σε λύσεις μεταξύ «αύξησης των επιτοκίων» και «συγκράτησης των μισθών», μπορεί κανείς να φανταστεί τί ετοιμάζει μια κυβέρνηση που στέκεται συστηματικά στο «δεξί άκρο» της διεθνούς οικονομικής συζήτησης και πρακτικής.

ΚΑΠΟΙΕΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΕΣ όψεις της πολιτικής ζωής στις ΗΠΑ όσον αφορά την αμφισβήτηση των γυναικείων δικαιωμάτων, θυμίζουν και το ελληνικό πολιτικό περιβάλλον και προειδοποιούν ενάντια στον εφησυχασμό και την αυταπάτη ότι αυτά είναι «λυμένα» στο σύγχρονο καπιταλισμό.

ΑΠΕΝΑΝΤΙ στο ασφυκτικό μέλλον που διαμορφώνεται μπροστά μας, μόνη ελπίδα είναι οι αντιστάσεις, -ο αγώνας για την ειρήνη, οι εργατικοί αγώνες, το φεμινιστικό κίνημα, η αντιρατσιστική πάλη. Και η προσπάθεια να συνδεθούν όλες αυτές σε μια συνολική αντικαπιταλιστική προοπτική. Για να ζήσουμε, και για να ζήσουμε ανθρώπινα, ο δικός μας πόλεμος πρέπει να στραφεί ενάντια «στα παλάτια».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομένων 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286, e-mail: sidaxi@dea.org.gr

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης Νταβανέλος

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία

Κυκλοφορεί την πρώτη Τετάρτη κάθε μήνα

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

- Εξάμηνη 30 ευρώ
- Ετήσια 60 ευρώ
- Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Ο Μητσοτάκης στο τέλος της κυβερνητικής διαδρομής

Μια πολύ επικίνδυνη κυβέρνηση

Της Μαρίας Μπόλαρη

Όπως και να' ναι μπαίνουμε στο τελευταίο καλοκαίρι της παρούσας κυβέρνησης.

Ο Μητσοτάκης επιστρέφοντας από τις ΗΠΑ, άρχισε τις «διαρροές» για επείμνο κυβερνητικό ανασηματισμό ή και πρόωγη καταφυγή στις κάλπες μέσα στο ερχόμενο φθινόπωρο, λίγες μόνο εβδομάδες μετά τις πρωθυπουργικές διαβεβαιώσεις ότι οι εκλογές θα γίνουν στο τέλος της κυβερνητικής θητείας, δηλαδή την άνοιξη του 2023.

Για την ώρα καμιά από τις «διαρροές» δεν επιβεβαιώνεται, αλλά ούτε και διαψεύδεται πειστικά. Στα καθεστωτικά επιτελεία, η διχογνωμία συνεχίζεται: Αφενός, η συγκυρία είναι κυριολεκτικά εκρηκτική και κατά συνέπεια θα ήταν ανεύθυνη επιλογή η συγκέντρωση της προσοχής των πολιτικών ηγεσιών στις εκλογές. Αφετέρου, όλες οι προβλέψεις είναι ότι η συγκυρία θα επιδεινωθεί με αποτέλεσμα η αναβολή των εκλογών να δημιουργεί για τη ΝΔ τον κίνδυνο ενός «περάσματος» από τις συνθήκες όπου η αυτοδυναμία έχει γίνει από πολύ δύσκολη ως ανέφικτη, στις συνθήκες όπου δεν θα είναι πλέον δεδομένο ότι η ΝΔ θα αναδειχθεί στις εκλογές ως πρώτο κόμμα. Η τακτική-στική αντιμετώπιση του διλήμματος είναι να αναζητείται «παράθυρο ευκαιρίας», μια μικρο-συγκυρία βολική για το αφήγημα του Μητσοτάκη, που θα επέτρεπε μια εκλογική διαδικασία-εξπρές. Όμως ούτε τέτοιο «παράθυρο» διαφαίνεται στις εξελίξεις, ούτε τα αποτελέσματα ενός εκλογικού «αιφνιδιασμού» είναι δεδομένα. Ο Μητσοτάκης κινδυνεύει να πάει για μαλλί-μια ανανέωση της κυβερνητικής αυτοδυναμίας της Δεξιάς, με ηγέτη τον ίδιο και να βγει κουρεμένος -με την καταγραφή εκλογικού αποτελέσματος αδιέξοδης πολιτικής αστάθειας.

Γράφαμε σε προηγούμενο φύλλο της «Ε.Α.» ότι ο Μητσοτάκης βυθίζεται στην κινούμενη άμμο των πολλαπλών ταυτόχρονων συστημικών κρίσεων. Αυτή η διαπίστωση όχι μόνο συνεχίζει να ισχύει, αλλά οι άτακτες και αντικρουόμενες «κινήσεις» στο συστημικό υπόβαθρο όπου στηρίζεται ο Μητσοτάκης γίνονται ταχύτερες, πιο αντιφατικές και επικίνδυνες.

Η κυβέρνηση επιχειρούσε να στηρίξει τις νεοφιλελεύθερες αντιμεταρρυθμίσεις της με τον ισχυρισμό ότι «σε λίγο καιρό» θα αποδειχθεί ότι έτσι, μεγαλώνοντας συνολικά η συστημική πίτα, θα μεγαλώσει και το «μερίδιο» του καθενός και καθεμιάς από τους

απλούς ανθρώπους. Και φτάνουμε σε πληθωρισμό μεγαλύτερο του 10%, με τις προβλέψεις για «ανάπτυξη» να αναθεωρούνται ταχύτατα προς τα κάτω, ενώ πληθαίνουν οι προειδοποιήσεις για επερχόμενη δριμύτερη λιτότητα.

Η αφρόκρεμα της ελίτ του διεθνούς καπιταλισμού που μαζεύτηκε στο Οικονομικό Φόρουμ του Νταβός, προειδοποίησε τα νοικοκυριά στην αναπτυσσόμενη Δύση (!) ότι θα χρειαστεί «να ζήσουν ως φτωχότερα».

Όπως άλλωστε δήλωσε η Πρόεδρος της Κομισιόν, Ούρσουλα φον ντερ Λάιν, στην παρούσα συγκυρία οι υπερχρεωμένες χώρες (και πρώτα η Ιταλία και η Ελλάδα) είναι πιθανό να αντιμετωπίσουν «πρωτοφανείς κινδύνους».

Η κυβέρνηση, λοιπόν, θα συνεχίσει σταθερά την πολιτική της λιτότητας και των ιδιωτικοποιήσεων, κοροϊδεύοντας ασύστολα τον κόσμο σχετικά με την ακρίβεια (με μέτρα του τύπου «επιδοτήσεις» προς λίγους και φτωχότερους των φτωχών...).

Αυτό έχει πολιτικές συνέπειες. Ακόμα και σε «φιλικές» δημοσκοπήσεις (όπως αυτή στο Mega του Β. Μαρινάκη) εμφανίζονται ποσοστά όπως το 63% που δηλώνει αγωνία για την ακρίβεια ή το 73% (!) που δηλώνει ότι δυσφορεί με την κυβερνητική «αντιμετώπιση» του πληθωρισμού. Με το πέρασμα του χρόνου αυτή η δυσφορία μπορεί να μετατραπεί σε πολιτική απόρριψη.

Αυτή η πραγματικότητα εξηγεί την καταφυγή του Μητσοτάκη στην κατασταλτική επιθετικότητα, όπως με αγριότητα εμφανίζεται στα Πανεπιστήμια. Η κυβέρνηση δεν κάνει αποσπασματικά «υπερ-δεξιά» λάθη, αλλά προετοιμάζει συστηματικά, μια πολιτική πυγμής ενάντια στις μαζικές αντιστάσεις, γιατί γνωρίζει ότι θα χρειαστεί τους μηχανισμούς «πυγμής». Οι οπαδοί του «λιγότερου κράτους» προσλαμβάνουν κατά συρροή αστυνομικούς για τα ΑΕΙ, ειδικούς φρουρούς, συνοριοφύλακες κ.ο.κ. Οι παράνομες παρακολουθήσεις των τηλεφώνων και της αλληλογραφίας των πολιτών από τις κρατικές υπηρεσίες έχουν αυξηθεί κατά 33% σε σχέση με το 2019 (και μόνο ως προς τα στοιχεία που έχουν γίνει γνωστά...).

Δυστυχώς, όμως, οι οπαδοί του «λιγότερου κράτους» κάνουν την επιλογή της πυγμής και στον πιο επικίνδυνο τομέα, αυτόν των εξοπλισμών.

Ελληνοτουρκικά

Ο Μητσοτάκης γύρισε από τις ΗΠΑ κουβαλώντας το «δώρο» της ένταξης της Ελλάδας στο πρόγραμμα παραγωγής των αμερικανικών F-35. Πρόκειται για τα υπερσύγχρονα αμερικανικά

πολεμικά αεροσκάφη 5ης γενιάς, με τεράστια ακτίνα δράσης, μεγάλη ηλεκτρονική υπεροχή και τρομερή καταστροφική δύναμη πυρός. Ακόμα και οι φιλομилитарιστές «ειδικοί» θεωρούν τα F-35 ως επιθετικά όπλα, παντελώς άσχετα με αμυντικές δράσεις στις περιορισμένες αποστάσεις του Αιγαίου και της Ανατολικής Μεσογείου. Βεβαίως αυτή η «πολυτέλεια», της ένταξης στους ευρύτερους νατοϊκούς σχεδιασμούς, είναι πανάκριβη: τα πρώτα F-35 αναμένεται να έχουν παραδοθεί μέχρι το 2027, ενώ οι πληρωμές θα δεσμεύουν τη χώρα για μια νέα υπερδεκαετή περίοδο (αρχίζοντας από το 2023).

Την ίδια στιγμή στον Τύπο έπεσε μπαράζ δημοσιευμάτων που χαρακτήριζαν «ακραία πρόκληση» το αίτημα του Ερντογάν για να ενταχθεί η Τουρκία στο πρόγραμμα «εκσυγχρονισμού» των F-16, όπως έγινε με τα ελληνικά F-16, αλλά 5 χρόνια πριν, όταν ακόμα στο Υπ.ΕΘ.Α. ήταν ο Καμμένος και στο Υπ.Εξ. ο Νίκος Κοτζιάς...

Αυτή η αίσθηση ότι μόνο «εμείς» δικαιούμαστε συμμετοχής στους εγκληματικούς νατοϊκούς υπερεξοπλισμούς, ήταν τμήμα μιας γενικότερης στρατηγικής. Από την εποχή του Σαμαρά (και αμερικανοτραφών «συμβούλων» όπως ο Χρ. Λαζαρίδης), η ελληνική διπλωματία ταυτιζόμενη απολύτως με τις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ επιχειρήσε να αξιοποιήσει τις ρωγμές στις σχέσεις Ερντογάν-Δύσης, επιδιώκοντας την απομόνωση της Τουρκίας στην Ανατολική Μεσόγειο. Ήταν η στρατηγική του East Med και των συμμαχικών «αξόνων» με το Ισραήλ, την Αίγυπτο και τις μοναρχίες του Κόλπου, που μετέτρεψε τον ελληνικό γεωγραφικό χώρο σε ανεξέλεγκτο Νατοϊκό εργοτάξιο.

Αυτή η στρατηγική κατέρρευσε στις συνθήκες μετά τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία. Η Τουρκία με τις εκτεταμένες ακτές στη Μαύρη Θάλασσα και το μεγάλο πληθυσμό (και στρατό) σε εγγύτητα με τη Ρωσία, γίνεται χώρα «απαραίτητη» για το ΝΑΤΟ. Η επανασύσταση της νοτιοανατολικής πτέρυγας του ΝΑΤΟ έχει ήδη γίνει σταθερά της ευρωπαϊκής πολιτικής. Και αυτό πιέζει ήδη και θα πιέσει περισσότερο στο άμεσο μέλλον τους Μητσοτάκη και Ερντογάν για δρόμους «συνεννόησης».

Στα χαρούμενα χρόνια του East Med, η ελληνική διπλωματία χρησιμοποίησε κατά κόρον το ιδεολόγημα περί Διεθνούς Δικαίου, που -τάχα- νομιμοποιούσε όλα τα «δικά μας» αιτήματα. Σήμερα αυτό μπορεί να αποδειχθεί δίκοπο μαχαίρι.

Είναι γνωστό ότι οι μεγάλες Συνθήκες (κυρίως της Λοζάνης, αλλά

και του Παρισιού), που όρισαν το «δίκαιο» κυριαρχίας στην περιοχή, δεν ήταν κείμενα του κατηχητικού. Γράφτηκαν από ιμπεριαλιστές, νικητές πολέμων, με πρώτο κριτήριο τα συμφέροντα των Μεγάλων Δυνάμεων. Η Λοζάνη δίνει στην Ελλάδα και στην Τουρκία «εθνικά ύδατα» εύρους 3 ναυτικών μιλίων, λύνει το πρόβλημα εθνικής κυριαρχίας στα νησιά του Αιγαίου που αναφέρει ονομαστικά, απαγορεύει τη στρατιωτικοποίησή τους επιτρέποντας σε αυτά μόνο δυνάμεις χωροφυλακής (!) και κατοχυρώνει καθεστώς ελεύθερης ναυσιπλοΐας στο Αιγαίο και στα Στενά.

Είναι κοινό μυστικό ότι η ειρήνη στην περιοχή στηρίχτηκε στο γεγονός ότι η Τουρκία και η Ελλάδα ανέχθηκαν επί δεκαετίες μια «ελαστική» ανάγνωση της Λοζάνης. Σήμερα η Τουρκία, μετά την κατάρρευση του μαξιμαλιστικού σχεδίου East Med, απειλεί να στρέψει το «όπλο» του Διεθνούς Δικαίου και των Συνθηκών κατά των ελληνικών επιδιώξεων, κατηγορώντας την Αθήνα για «αναθεωρητισμό» της Λοζάνης, ειδικά στην ανάπτυξη επιθετικών όπλων στα νησιά καις την αξίωση για «εθνικό εναέριο χώρο» 10 ν. μιλίων, πάνω από «εθνικά ύδατα» 6 ν. μιλίων. Και βέβαια αυτή η «διαπραγματεύση» δεν περιορίζεται σε ευγενή ανταλλαγή νομικών επιχειρημάτων, αλλά συνοδεύεται με το επικίνδυνο παιχνίδι των υπερπτήσεων-αναχαϊτίσεων εξοπλισμένων αεροσκαφών.

Το πώς θα αντιδράσει η Αθήνα σε αυτή τη νέα πραγματικότητα είναι κρίσιμο ερώτημα. Προς το παρόν ακούγονται και οι «δύο φωνές». Οι ψυχραιμοί, που εκτιμούν ότι το διεθνές πλαίσιο, μετά την Ουκρανία, είναι απαγορευτικό για ανεύθυνες κλιμακώσεις, αλλά και οι θερμοκέφαλοι που αδιαφορούν για τις συνέπειες: το mainstream «συστημικό» Βήμα, στο editorial της 29/5, ζητά να «συναντήσει [η Τουρκία] απροσέλαστο τείχος φωτιάς και σιδήρου» (!!). Και μόνο να ακούγονται τέτοιες φωνές, από «φίλους» του κυβερνητικού περιβάλλοντος, είναι εξαιρετικά ανησυχητικό.

Τόσο ο Μητσοτάκης όσο και ο Ερντογάν μπαίνουν σε παρατεταμένη και αμφίρροπη προεκλογική περίοδο. Οι καθεστωτικές πολιτικές ηγεσίες, όταν παλεύουν για την αναπαγωγή τους, συχνά έχουν αποδειχθεί ανεύθυνα και τυχαίρπαστα τυχοδιωκτικές. Η καθυστέρηση να ανατρέψουμε την αντιδραστική, νεοφιλελεύθερη, φιλοϊμπεριαλιστική κυβέρνηση της Δεξιάς μπορεί να πληρωθεί ακριβά, σε όλα τα πεδία που αφορούν τη ζωή των εργαζομένων και των λαϊκών τάξεων.

Ο πόλεμος στην Ουκρανία, το

Του Αντώνη Νταβανέλου

Η ρωσική εισβολή στην Ουκρανία βρίσκεται σε ένα επικίνδυνο βάλτωμα, που μοιάζει με την προσωρινή νηνεμία πριν το ξέσπασμα μιας καταιγίδας. Είναι σαφές ότι όλες οι πλευρές ζυγίζουν τα υπέρ και τα κατά μπροστά σε κρίσιμες αποφάσεις, που αφορούν την κλιμάκωση, αλλά και τον κίνδυνο επέκτασης του πολέμου.

Η Ρωσία του Πούτιν, όπως συχνά συμβαίνει σε πολέμους, υποτίμησε το πολιτικό στοιχείο, θεωρώντας ότι η αναμφισβήτητη στρατιωτική υπεροπλία θα της επέτρεπε μια γρήγορη και σαφή νίκη, που δεν θα άφηνε χρονικά περιθώρια στους δυτικούς ιμπεριαλιστές για να αντιδράσουν αποτελεσματικά. Υποτίμησε το γεγονός, που στους 3 μήνες του πολέμου αποδείχθηκε ως αναμφισβήτητο, ότι η μεγάλη πλειοψηφία του ουκρανικού λαού θεωρεί την ανεξαρτησία της Ουκρανίας απέναντι στη Ρωσία ως αξία για την οποία δέχεται να αγωνιστεί και μάλιστα σκληρά. Η κυβέρνηση Ζελένσκι δεν κατέρρευσε όταν τα ρωσικά τανκς έφτασαν λίγα χιλιόμετρα από το Κίεβο, οι Ουκρανοί είχαν την επιλογή της αιματηρής άμυνας μέσα στις πόλεις τους, το ΝΑΤΟ απέκτησε τα αναγκαία χρονικά περιθώρια για να «τακτοποιήσει» τις εσωτερικές αντιφάσεις του και να οργανώσει μαζικές αποστολές σύγχρονων δυτικών όπλων προς τον ουκρανικό στρατό. Ακόμα και στο πεδίο των μαχών, ο συσχετισμός δύναμης άλλαξε, σε σύγκριση με αυτά που προϋπολόγιζε η «ειδική στρατιωτική επιχείρηση» που εξαπέλυσε ο Πούτιν στις 24 Φεβρουαρίου. Μετά από 3 μήνες ανελέητου πολέμου, ο ρωσικός στρατός –ένας από τους ισχυρότερους στον κόσμο– δεν έχει κατορθώσει να κατοχυρώσει τα σαφή κέρδη που θα επέτρεπαν στον Πούτιν να δηλώσει μια «ικανοποιητική νίκη» και να αναζητήσει τις συνέχειες μέσω διαπραγματεύσεων με τους ευρωατλαντιστές.

Ουκρανική αυτοδιάθεση

Σε αυτήν την αρχική φάση των μαχών αναδείχθηκε μια πρώτη και βασική πτυχή αυτού του πολέμου: η ρωσική εισβολή είναι μια επιθετική-ιμπεριαλιστική απόπειρα επιβολής, σε βάρος ενός ασθενέστερου αλλά αποφασισμένου να αντισταθεί γειτονικού λαού. Η Αριστερά διεθνώς, όφειλε και οφείλει να καταγγείλει χωρίς επι-

φυλάξεις και δισταγμούς την εισβολή, να απαιτήσει την άμεση αποχώρηση του ρωσικού στρατού από το ουκρανικό έδαφος, να αναγνωρίσει στον ουκρανικό λαό το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης, τη δυνατότητα να αποφασίσει ο ίδιος ανεμπόδια για το μέλλον του. Η συντριβή της ουκρανικής εθνικιστικής ακροδεξιάς

στικού πόλου, στη σύγκρουσή του με το συνασπισμό των «χορτάτων» ιμπεριαλιστών του ΝΑΤΟ.

Σε αυτή την εφημερίδα, θεωρούμε ότι έχουμε καλύψει αυτά τα καθήκοντα, με τις θέσεις που πήραμε αμέσως μετά τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία.

Όμως, στη σύγχρονη εποχή –δηλαδή στην εποχή του ιμπεριαλισμού, του «ανώτατου στάδιου ανάπτυξης του καπιταλισμού»– οι μεγάλες πολεμικές συγκρούσεις σπανίως καθορίζονται από μία και μόνο πτυχή.

Ενδοϊμπεριαλιστική αντιπαράθεση

Η παρέμβαση του ΝΑΤΟ στο εσωτερικό της Ουκρανίας έχει πάρει τόσο σημαντικές διαστάσεις που δεν είναι δυνατόν να υποτιμάται. Οι ΗΠΑ έχουν πλέον διαθέσει στα εξοπλιστικά προγράμματα προς τον ουκρανικό στρατό κονδύλια που αθροιστικά προσεγγίζουν τα 100 δισ. δολάρια. Ξεπερνούν δηλαδή το άθροισμα των πόρων που η κυβέρνηση Μπάιντεν διαθέτει για την περίθαλψη, την εκπαίδευση, την κοινωνική προστασία στο εσωτερικό των ΗΠΑ. Στις αποστολές όλο και πιο «εξελιγμένων» (δηλαδή καταστρεπτικών) πυραυλικών συστημάτων, η προσπάθεια να διακρίνει κανείς μεταξύ «αμυντικών» και «επιθετικών» όπλων, είναι απλώς γελοία. Στην κλιμάκωση των νατοϊκών εξοπλισμών προς τις ουκρανικές δυνάμεις, ο Πούτιν βρίσκει το άλλοθι για να κλιμακώσει τα ρωσικά όπλα που εμπλέκονται ήδη στην εισβολή στην Ουκρανία, ρίχνοντας βαρύτερες και πολύ πιο καταστρεπτικές απειλές προς τους Ουκρανούς και αφήνοντας Ρώσους επισήμως να επαναλαμβάνουν τις απειλές για

χρήση πυρηνικών όπλων. Για άλλη μια φορά στην ιστορία βρισκόμαστε μπροστά στην απόδειξη ότι η κλιμάκωση των εξοπλισμών οδηγεί στην κλιμάκωση του πολέμου.

Ο κίνδυνος της κλιμάκωσης πάντα συνδέεται με τον κίνδυνο της επέκτασης. Τα ρωσικά χτυπήματα σε γραμμές μεταφοράς νατοϊκών όπλων στο εσωτερικό της Ουκρανίας, αν επεκταθούν σε χτυπήματα πχ στο πολωνικό έδαφος μπορούν να δώσουν τη «σπίθα» για την πολεμική ανάφλεξη σε μια ευρύτερη περιοχή, με ανυπολόγιστες διεθνείς συνέπειες. Εμπλεκοντας χώρες του αναπτυσσόμενου καπιταλισμού, που διαθέτουν στρατούς με μεγάλες καταστρεπτικές δυνάμεις, η ρωσική εισβολή στην Ουκρανία μπορεί να εξελιχθεί σε ένα μείζονα πόλεμο στο κέντρο της Ευρώπης, φέρνοντας τον πλανήτη πιο κοντά στον εφιάλτη ενός Τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου.

Στην αρχή της εισβολής, ο Πούτιν έθετε ως στόχο την «ανάσχεση» του ΝΑΤΟ, μετά τα χρόνια της διεύρυνσής του προς την Ανατολική Ευρώπη. Τρεις μήνες μετά, το ΝΑΤΟ –που ένα μόλις χρόνο πριν χαρακτηριζόταν από τον Μακρόν ως «κλινικά νεκρό»– έχει επανασυσπειρωθεί. Η Σουηδία και η Φινλανδία, οι χώρες που έζησαν όλη την περίοδο του Ψυχρού Πολέμου ως «ουδέτερες», κατέθεσαν επισήμως την αίτηση ένταξής τους στην ευρωατλαντική συμμαχία. Θα είναι μια αντιδραστική, προκλητική και επικίνδυνη εξέλιξη. Προς το παρόν όλες οι πλευρές δείχνουν να προσανατολίζονται σε ένα «ήπιο» σενάριο. Η Φινλανδία και η Σουηδία δηλώνουν ότι η ένταξη τους στο ΝΑΤΟ δεν θα συνοδευτεί με ανάπτυξη στρατιωτικών βάσεων

Η επόμενη σύνοδος κορυφής του ΝΑΤΟ, στις 29-30 Ιούνη στη Μαδρίτη, θα πρέπει να μας βρει στους δρόμους. Γιατί οι αποφάσεις της θα είναι κρίσιμες για το μέλλον της Ουκρανίας, της Ευρώπης, του κόσμου.

(που είναι ισχυρή όχι μόνο στην Ουκρανία, αλλά και στη Ρωσία και αλλού...), αλλά και η διαμόρφωση μιας δημοκρατικής λύσης στα ζητήματα καταπίεσης των ρωσόφωνων μειονοτήτων στην ανατολική Ουκρανία, δεν είναι ζητήματα/καθήκοντα που μπορούν να επιλυθούν με αυθεντικό και ανθεκτικό τρόπο υπό την απειλή των όπλων ενός εισβολέα. Οι (μειοψηφικές, αλλά υπαρκτές) δυνάμεις της Αριστεράς που μάσησαν τα λόγια τους μπροστά στη ρωσική εισβολή και –χειρότερα!– όσοι/ες προσπάθησαν να την δικαιολογήσουν προβάλλοντας αλλοπρόσαλλα «γεωπολιτικά» σκεπτικά, πήραν/παίρνουν έναν επικίνδυνο δρόμο πρόσδεσης στην ουρά ενός «πεινασμένου» ιμπεριαλι-

NATO και οι προοπτικές

και «στρατηγικών» ευρωατλαντικών όπλων στο έδαφός τους. Ο Πούτιν και ο Λαβρόφ ανταπαντούν ότι, υπό αυτές τις 2 προϋποθέσεις, δεν θα θεωρήσουν αυτή τη «διεύρυνση» ως απειλή για την ασφάλεια της Ρωσίας. Όμως ζώντας σε μια χώρα με μακρά πικρή πείρα για το τι σημαίνει ένταξη στο NATO, γνωρίζουμε ότι κρίσιμες αποφάσεις ενίοτε επιβάλλονται από τις πραγματικές ηγεσίες του ευρωατλαντικού στρατοπέδου και ότι καμιά εμπιστοσύνη στις αρχικές δεσμεύσεις τους δεν είναι δικαιολογημένη. Με την ένταξη της Σουηδίας και της Φινλανδίας, το NATO έρχεται σε άμεση επαφή με τα ρωσικά σύνορα, και αυτό από μόνο του συνιστά ιδιαίτερα επικίνδυνη εξέλιξη.

Αυτή η βαθιά εμπλοκή του NATO θα αποδειχθεί κρίσιμη και στο πεδίο των διαπραγματεύσεων για το μέλλον της Ουκρανίας. Εάν και όταν φτάσει η ώρα της αποφασιστικής

διαπραγμάτευσης, είναι σαφές ότι αυτή θα διεξαχθεί κυρίως μεταξύ της Ρωσίας και της ευρωατλαντικής ηγεσίας. Και η ιστορία των σχέσεων μεταξύ των Μεγάλων Δυνάμεων αποδεικνύει ότι είναι πιθανότατο να επιφυλάξουν πικρές λύσεις στον ουκρανικό λαό.

Ασφαλώς θα ήταν λάθος να κατανοούμε το ευρωατλαντικό στρατόπεδο ως απόλυτα ομογενοποιημένο. Οι διαφορετικές επιπτώσεις της ενεργειακής κρίσης πάνω στις ευρωπαϊκές οικονομίες, αλλά και οι διαφορετικοί δεσμοί των ευρωπαϊκών καπιταλιστικών ομίλων με τη ρωσική οικονομία, είναι μια βάση για ανάπτυξη «αυτονομιών». Που είναι φανερό στους χειρισμούς του Μακρόν, στις διχογνωμίες της γερμανικής ηγεσίας, στις προτάσεις Ντράγκι για μια ευρωπαϊκή πρωτοβουλία διαπραγμάτευσης με τον Πούτιν κ.ο.κ. Το NATO ποτέ δεν ήταν, και δεν είναι

ούτε σήμερα, ικανό για να εκμηδενίζει τις διαφορές προσανατολισμού, ακόμα και τους ανταγωνισμούς των κρατών-μελών του. Όμως το έδαφος μιας πολεμικής κρίσης ενισχύει τις δυνατότητες της αμερικανικής ηγεσίας να επιβάλει, έστω για την ώρα, τις κατευθύνσεις...

Αυτή η βαθιά νατοϊκή εμπλοκή, αναδεικνύει τη δεύτερη πτυχή της ουκρανικής κρίσης, πτυχή που έχει γίνει πιο φανερή στην παρούσα φάση του πολέμου: μιας σύγκρουσης ενδοϊμπεριαλιστικής, μιας αντιπαράθεσης «δύο αντιπροσώπων» μεταξύ Ρωσίας και Δύσης στο ουκρανικό έδαφος.

Αυτή η διαπίστωση φωτίζει καλύτερα τα καθήκοντα της ριζοσπαστικής Αριστεράς διεθνώς: που πρέπει να συνεχίζει να καταγγέλλει τη ρωσική εισβολή, να διαδηλώνει την αλληλεγγύη της προς τον ουκρανικό λαό, αλλά με τα μέσα, τα συνθήματα και

την τακτική που θα διασφαλίζουν την απόλυτη ανεξαρτησία, την αντιπαράθεση και την προοπτική της ρήξης τόσο σε σχέση με τις κυβερνήσεις (ο καθένας στη «δική του» χώρα...) όσο και σε σχέση με τις διεθνικές συμμαχικές οργανώσεις τους, κυρίως το NATO και την ΕΕ.

Η επόμενη σύνοδος κορυφής του NATO, στις 29-30 Ιούνη στη Μαδρίτη, θα πρέπει να μας βρει στους δρόμους. Γιατί οι αποφάσεις της θα είναι κρίσιμες για το μέλλον της Ουκρανίας, της Ευρώπης, του κόσμου. Και θα ήταν ευχής έργο το να μπορούσε να οργανωθεί και μια διεθνής και διεθνιστική αριστερή απάντηση σε αυτή τη μάζωξη των επικίνδυνων γερακιών του πολέμου, που σήμερα καμώνονται ότι νοιάζονται για την ειρήνη στην Ουκρανία, ενώ εργάζονται για την εμπέδωση της κυριαρχίας τους στον κόσμο.

Δημοσιεύουμε αποσπάσματα της κοινής αντιπολεμικής δήλωσης οργανώσεων (ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΑΠΟ, ΔΕΑ, ΕΚΚΕ, «Κόκκινο Νήμα», ΝΑΡ, Ξεκίνημα, ΟΚΔΕ, ΟΚΔΕ Σπάρτακος), που ξεκίνησε να συγκεντρώνει υπογραφές στήριξης αγωνιστών-στριών του κινήματος και της Αριστεράς. Ολόκληρο το κείμενο όπως και τις 129 πρώτες υπογραφές στήριξης μπορείτε να τα βρείτε στο Rproject.gr

Κοινή αντιπολεμική δήλωση

**Όχι στους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς και τους πολέμους
Καμιά ελληνική εμπλοκή στα σχέδια ΗΠΑ-NATO-ΕΕ**

**Αγώνας για την υπεράσπιση της ειρήνης και την υπεράσπιση των λαϊκών αναγκών,
ενάντια στους ανταγωνισμούς και την επίθεση του κεφαλαίου**

1. Η επίθεση της Ρωσίας στην Ουκρανία αποτελεί ένα μεγάλο βήμα κλιμάκωσης του ανταγωνισμού μεταξύ ΗΠΑ/NATO - ΕΕ και Ρωσίας - Κίνας, μια ιστορική πράξη που απρλώνει παραπέρα την ανθρωπότητα σε μια εποχή ανοικτών πολεμικών συγκρούσεων για τα συμφέροντα του κεφαλαίου. Η προσπάθεια αιτιολόγησης της ρωσικής εισβολής με την «αποναζιστικοποίηση» της Ουκρανίας ή την «προστασία των λαών των «Λαϊκών Δημοκρατιών» του Ντονμπάς από τους ουκρανούς φασίστες», δεν μπορεί να κρύψει πως αποσκοπεί στην προώθηση των συμφερόντων του ρωσικού καπιταλισμού στην περιοχή της Ουκρανίας και ευρύτερα, με όχημα την αναβίωση του μεγαλορωσικού εθνικισμού και σημείο στήριξης τον αντικομμουνισμό.

2. Καθοριστικές ευθύνες για την εξέλιξη φέρνουν οι ΗΠΑ, NATO και ΕΕ που όλα τα τελευταία χρόνια με επιθετικά σχέδια προωθούν: την περικύκλωση της Ρωσίας άμεσα με την είσοδο στο NATO όλων των ανατολικών χωρών, όπως και της Κίνας, την ένταξη στο NATO της Ουκρανίας, την ενίσχυση του ρόλου των φασι-

στικών συμμοριών («Δεξιός Τομέας», Τάγμα Αζόφ κ.λπ.). [...] Οι καταγγελίες των ΗΠΑ και των κρατών μελών της ΕΕ είναι τελείως υποκριτικές. Δεν ξεχνάμε ότι αυτές είναι οι δυνάμεις που βομβάρδισαν την Γιουγκοσλαβία βυθίζοντας στο αίμα τα Βαλκάνια, που εισέβαλλαν στο Ιράκ και σε τόσες χώρες [...].

3. [...] Η μετατροπή της Αλεξανδρούπολης σε κόμβο για την επίθεση του NATO προς βορρά, η αξιοποίηση της στρατηγικής βάσης της Σούδας, η ολοένα και πιο έντονη στρατιωτική εμπλοκή, δυναμώνουν τους κινδύνους. Είναι αποτέλεσμα του δόγματος «ανήκομεν εις την Δύσιν» που σήμερα περιλαμβάνει την «στρατηγική σχέση με τις ΗΠΑ» που οικοδόμησε η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ και αναβάθμισε περαιτέρω η κυβέρνηση της ΝΔ με την επ' αόριστον παραμονή των βάσεων, τον αντιδραστικό «άξονα» με το Ισραήλ και την Αίγυπτο, την «ελληνογαλλική συμφωνία» που προβλέπει μέχρι και αποστολή δυνάμεων στο Σαχέλ, τους δυσβάσταχτους εξοπλισμούς που καθιστούν την Ελλάδα «πρωταθλήτρια» σε όλο το NATO, την αναβάθμιση του милитарισμού! [...]

4. Ταυτόχρονα οι μεγάλες επιχειρήσεις στην ενέργεια, το εμπόριο και αλλού αξιοποιούν τον πόλεμο στην Ουκρανία για να κερδοσκοπήσουν ασύστολα. Η πρωτοφανέρωτη ακρίβεια οδηγεί τον λαό σε απόγνωση, η φτώχεια εξαπλώνεται. Η αστική τάξη και η κυβέρνηση της ΝΔ επιτίθενται στα εργατικά λαϊκά δικαιώματα και τις ελευθερίες, βαθαίνουν την εκμετάλλευσή. [...]

5. Η κλιμάκωση του πολέμου φέρνει θάνατο, φτώχεια, προσφυγιά, μίσος και εθνικισμούς. Στεκόμαστε στο πλευρό του ουκρανικού λαού που δέχεται επίθεση και στο ρωσικό λαό που υφίσταται τις συνέπειες του πολέμου. Εκφράζουμε την αμέριστη αλληλεγγύη μας στα εκατομμύρια ουκρανούς πρόσφυγες. Καταγγέλλουμε την υποκρισία της κυβέρνησης και της ΕΕ που χωρίζει τους πρόσφυγες σε «καλούς» και «κακούς». [...]

6. Οι λαοί δεν έχουν τίποτα να χωρίσουν! Δεν έχουν τίποτα να κερδίσουν από τον ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό. Η ανεξάρτητη πάλη των εργαζομένων και των λαών, ένα ισχυρό πλατύ αντιπολεμικό αντιιμπεριαλιστικό-αντικαπιταλιστικό κίνημα ενάντια στους αστικούς ανταγωνισμούς, την πολε-

μική προετοιμασία, τον ρατσισμό και τον εθνικισμό, ενάντια στον πολιτικό αυταρχισμό που εντείνεται και γενικεύεται, είναι επιτακτικά αναγκαίο ειδικά στην περιοχή μας που εκδηλώνεται ο επικίνδυνος ανταγωνισμός των αστικών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας, στο πλαίσιο των ιμπεριαλιστικών σχεδίων και σε βάρος των λαών και στις δύο όχθες του Αιγαίου. [...]

• Να σταματήσουν αμέσως οι πολεμικές επιχειρήσεις στην Ουκρανία. Έξω Ρωσία – ΗΠΑ – NATO και ΕΕ από την Ουκρανία.

• Καμιά εμπλοκή της Ελλάδας στον πόλεμο στην Ουκρανία. Με τον αγώνα μας θα μπλοκάρουμε την μηχανή του πολέμου

• Έξω οι βάσεις, όχι στην μετατροπή της Αλεξανδρούπολης σε NATOϊκό προγεφύρωμα. Έξω η Ελλάδα από το NATO. Διάλυση όλων των στρατιωτικών σχηματισμών. Όχι στους εξοπλισμούς.

• Όχι στην ευρωπαϊκή δύναμη ταχείας επέμβασης και τον ευρω-στράτο.

• Ανοιχτά σύνορα, άσυλο και στέγη στους πρόσφυγες από την Ουκρανία και σε κάθε πρόσφυγα. Να καταργηθούν οι αντιπροσφυγικές ευρωπαϊκές συμφωνίες και η Frontex

Κλιματικός νόμος

Πρόσχημα για «πράσινες»

Του Σπύρου Αντωνίου

Μετά από πολύμηνη καθυστέρηση και τις ψήφους μόνο της ΝΔ, ψηφίστηκε την περασμένη εβδομάδα ο νέος κλιματικός νόμος, στη σκιά της ενεργειακής κρίσης και προσαρμοσμένος στη στρατηγική της ΕΕ για την περίφημη «πράσινη μετάβαση».

Παρά τις βαρύγδουπες κυβερνητικές εξαγγελίες για δήθεν προστασία του περιβάλλοντος, οι ρυθμίσεις που αποτυπώθηκαν στη νέα νομοθεσία ευνοούν κατά κύριο λόγο τις «πράσινες» μπίζνες των επιχειρήσεων και στέλνουν το λογαριασμό για το ενεργειακό κόστος, στη μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία, που ήδη έχει γονατίσει από την ακρίβεια και τους εξωφρενικούς λογαριασμούς ρεύματος και φυσικού αερίου.

Οι βασικοί κλιματικοί στόχοι παραμένουν ίδιοι: μείωση των καθαρών εκπομπών αερίων του θερμοκηπίου κατά 55% έως το 2030 και 80% έως το 2040. Η βιομηχανία για να προσαρμοστεί, θα πρέπει να μειώσει τις εκπομπές της κατά 30% έως το 2030. Όμως, από την υποχρέωση αυτή εξαιρούνται οι επιχειρήσεις που είναι ενταγμένες στο Ευρωπαϊκό Σύστημα Εμπορίας Δικαιωμάτων Εκπομπών, δηλαδή οι πιο ενεργοβόρες! Οι στόχοι που θέτει ο νόμος υπολείπονται σημαντικά από τον παγκόσμιο στόχο περιορισμού της κλιματικής αλλαγής στον 1,5°C, ώστε να αποτραπεί κλιματική κατάρρευση.

Ορυκτά καύσιμα

Επίσης, επιβεβαιώθηκε η απαγόρευση παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας από ορυκτά καύσιμα το 2028 (απολιγνιτοποίηση), ημερομηνία που θα επανεξεταστεί το 2025 «αφού ληφθούν υπόψη η επάρκεια ισχύος και η ασφάλεια ανεφοδιασμού». Η επιδίωξη απεξάρτησης της Ευρώπης από το ρωσικό φυσικό αέριο, το ακριβότερο υδροποιημένο LNG και το φιάσκο της βίαιης απολιγνιτοποίησης το 2019, που εκτίναξε στα ύψη τους λογαριασμούς ρεύματος, έφερε δεύτερες σκέψεις στα κυβερνητικά επιτελεία. Φυσικά, παρά τα «πράσινα» διαπιστευτήρια του νόμου, δεν υπάρχει καμία πρόβλεψη για να παύσουν οι αδειοδοτήσεις για έρευνα ή εκμετάλ-

λευση νέων κοιτασμάτων ορυκτών καυσίμων. Σε Ιόνιο, Κρήτη και Αιγαίο τα μεγαλεπήβολα σχέδια για τους υδρογονάνθρακες και τους αγωγούς, επανέρχονται ανησυχητικά. Όπως και η απόπειρα «νεκρανάστασης» του EastMed, τώρα που νέες υποδομές εισαγωγής και διαμετακόμισης φυσικού αερίου αναπτύσσονται στην Ελλάδα (Ρεβυθούσα, Αλεξανδρούπολη). Η δυνατότητα αποθήκευσης του φυσικού αερίου σε γεωλογικούς σχηματισμούς (fracking), όπως προβλέπει ο νέος νόμος, σε καμία περίπτωση δεν αποτελεί προστασία των φυσικών οικοσυστημάτων.

Ηλεκτροκίνηση

Με τις αλλαγές που ψηφίστηκαν, δίνεται νέα ώθηση στην αγορά των ηλεκτρικών αυτοκινήτων, για να εναρμονιστεί και η εγχώρια νομοθεσία με τα πλάνα των αυτοκινητοβιομηχανιών. Από το 2026 το ένα τρίτο των νέων ταξί και του νέου στόλου των εταιρειών ενοικίασης πρέπει να είναι μηδενικών εκπομπών. Επίσης, οι εταιρείες που έχουν περισσότερα από 4 εταιρικά οχήματα οφείλουν να φροντίσουν ώστε το 1/4 αυτών να είναι ηλεκτρικά ή υβριδικά εξωτερικής φόρτισης (από το 2025). Από το 2030 απαγορεύεται η ταξινόμηση νέων οχημάτων με κινητήρες εσωτερικής καύσης υπό την αίρεση της ευρωπαϊκής νομοθεσίας. Έτσι, όσον αφορά τις μετακινήσεις δεν υπάρχει κάποιο σχέδιο για ενίσχυση των δημόσιων συγκοινωνιών και μείωση της κυκλοφορίας των ΙΧ αυτοκινήτων, αλλά όλη η πρόνοια αφορά στα χρονοδιαγράμματα εισαγωγής των πανάκριβων ηλεκτρικών οχημάτων, καθιστώντας την απόκτηση νέου ΙΧ πολυτέλεια.

Εκτός από τα τεράστια οικονομικά οφέλη που συνεπάγεται η αντικατάσταση των αυτοκινήτων με ηλεκτρικά, υπάρχουν διάφορα περιβαλλοντικά ζητήματα που σχετίζονται με τα ηλεκτρικά οχήματα. Οι μπαταρίες υψηλής τάσης είναι ο κύριος τομέας προβληματισμού. Η κατασκευή μπαταριών εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τις εισαγωγές κρίσιμων πρώτων υλών, όπως το κοβάλτιο, το λίθιο κ.α., οι οποίες έχουν σημαντικές κοινωνικές και περιβαλλοντικές επιπτώσεις, ενώ οι μακροπρόθεσμες περιβαλλοντικές επιπτώσεις από τη χρήση των μπαταριών παραμένουν άγνωστες. Σύμφωνα με τον Ευρωπαϊκό Οργανισμό Περιβάλλοντος, οι εκπομπές από

την παραγωγή ηλεκτρικών οχημάτων με μπαταρίες είναι γενικά υψηλότερες (περίπου 59% υψηλότερες) από εκείνες των οχημάτων καύσης.

Πεδία κερδοφορίας

Με τον κλιματικό νόμο, γίνεται απόπειρα να εφαρμοστεί η ελληνική εκδοχή του προγράμματος RePowerEU, με το οποίο η ΕΕ φιλοδοξεί να πριμοδοτήσει με 300 δισ. ευρώ το κεφάλαιο, μέσα από «εργαλεία» όπως οι Ανανεώσιμες Πηγές Ενέργειας. Με έμφαση στα φωτοβολταϊκά στις στέγες, στην εξοικονόμηση ενέργειας και στο «πράσινο» υδρογόνο, για να μειωθεί δραστικά η εξάρτησή της από τα ρωσικά ορυκτά καύσιμα. Τα ποσά που ορέγονται ντόπιοι και ξένοι καπιταλιστές, πραγματικά ζαλίζουν: 113 δισ. ευρώ για την πράσινη ενέργεια, 56 δισ. ευρώ για εξοικονόμηση ενέργειας και αντλίες θερμότητας, 41 δισ. ευρώ για τον περιορισμό της χρήσης ορυκτών καυσίμων από τη βιομηχανία, 37 δισ. ευρώ για παραγωγή βιομεθανίου, 29 δισ. ευρώ για ηλεκτρικά δίκτυα και διασυνδέσεις. Με μανδύα την αναγκαία προστασία του περιβάλλοντος, στήνεται ένα γιγαντιαίο πάρτι κερδοφορίας, με νέα πεδία δράσης για την «πράσινη επιχειρηματικότητα».

Το πανάκριβο φυσικό αέριο γίνεται σταδιακά υποχρεωτικό, με την απαγόρευση νέων καυστήρων πετρελαίου από 1/1/2025. Επιπλέον, από την 1/1/2030, επιτρέπεται αποκλειστικά η πώληση πετρελαίου θέρμανσης το οποίο είναι αναμεμιγμένο σε ποσο-

στό τουλάχιστον τριάντα τοις εκατό κατ' όγκο με ανανεώσιμα υγρά καύσιμα, ενώ θεσπίστηκε η υποχρεωτική εγκατάσταση συστημάτων ηλιακής ενέργειας που θα πληρώσουν ξανά οι κάτοικοι. Ουσιαστικά, με πρόσχημα την αντιμετώπιση της κλιματικής κρίσης, εκτινάσσεται το κόστος των συστημάτων κεντρικής θέρμανσης.

Κάθε τάρτασα και φωτοβολταϊκό...

Σύμφωνα πάντα με το σχέδιο δράσης RePowerEU της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, οι ανανεώσιμες πηγές αποτελούν τον «πυρήνα της ενεργειακής ασφάλειας της Ευρώπης» και τα φωτοβολταϊκά στις στέγες το «όχημα» για την επίτευξη φθηνότερης ενέργειας. Για αυτό και προτείνει να γίνει υποχρεωτική η εγκατάστασή τους για τα νέα δημόσια και εμπορικά κτίρια με στέγες εμβαδού άνω των 250 τ.μ. έως το 2026 και αντίστοιχα για τα ήδη υπάρχοντα έως το 2027. Σε ό,τι αφορά τις κατοικίες, όλα τα νέα κτίρια οικιστικής χρήσης (χωρίς πρόβλεψη για εμβαδόν) θα πρέπει να εγκαταστήσουν φωτοβολταϊκά έως το 2029. Με αυτό τον τρόπο, σπίτια, καταστήματα κλπ. μετατρέπονται σε ενεργειακά αυτόνομα κτίρια και οι ένοικοί τους σε παραγωγούς ηλεκτρικής ενέργειας.

Σε παρόμοια κατεύθυνση κινείται και ο κλιματικός νόμος, που προβλέπει για τις νέες οικοδομικές άδειες που θα υποβάλλονται από τις αρχές του 2023 για κτίρια με κάλυψη άνω των 500 τ.μ. (εξαιρουμένων των του-

μπίζνες

ριστικών καταλυμάτων και των ναών βέβαια...), υποχρεωτική τοποθέτηση συστημάτων παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας από φωτοβολταϊκά ή θερμικά ηλιακά συστήματα σε ποσοστό που αντιστοιχεί τουλάχιστον στο 30% της κάλυψης. Το ποσό για το πρόγραμμα αντικατάστασης ηλεκτρικών συσκευών και τα διάφορα «Εξοικονομώ», φαντάζουν ψίχουλα μπροστά στο φαγοπότι που θα στηθεί με τα φωτοβολταϊκά. Οι ιδιοκτήτες θα επωμίζονται το κόστος εγκατάστασης και συντήρησης μαζί με τους ληστρικούς λογαριασμούς, ενώ τα ανταποδοτικά οφέλη θα είναι ελάχιστα, όπως έχει δείξει η μέχρι σήμερα εμπειρία. Ανάλογοι στόχοι «κλιματικής ουδετερότητας» μπαίνουν και στους ΟΤΑ, με την αύξηση των δημοτικών τελών να χρηματοδοτούν το πρόγραμμα βελτίωσης κτιρίων και λοιπών εγκαταστάσεων.

Νησιά Α.Ε.

Οι πράσινες μπίζνες δεν έχουν τέλος ούτε στα νησιά, αφού με τον κλιματικό νόμο επεκτείνεται η πρωτοβουλία «GR-eco islands» (ανακοινώθηκε το 2021, με πρώτα παραδείγματα τη Χάλκη και την Αστυπάλαια). Πρόκειται για τη μετάβαση των νησιών σε κλιματική ουδετερότητα, την αειφόρο διαχείριση των φυσικών πόρων τους, ιδίως υδάτινων, την άρση της ενεργειακής απομόνωσης μέσω παραγωγής ενέργειας από ΑΠΕ σε συνδυασμό με συστήματα αποθήκευσης ενέργειας ή διασύνδεσης με το ηπειρωτικό σύστημα. Το εντυπωσιακό είναι πως τα έργα «ενεργειακής μετάβασης» μπορούν να γίνουν και από «αναδόχους» (νομικά πρόσωπα, δηλαδή εταιρείες). Αυτό σημαίνει ότι ιδιώτες μπορούν να επιλέξουν τι εξυπηρετεί τα συμφέροντά τους, να προτείνουν έργα στο ΥΠΕΝ και να αναλάβουν την εκτέλεσή τους σε νησιά της επιλογής τους!

Λίγο πριν τη ψήφιση, λόγω έντονων αντιδράσεων, αποσύρθηκε το άρθρο 23 του κλιματικού νόμου που προέβλεπε ότι από την 1η Ιανουαρίου 2025 τα νέα κτίρια που βρίσκονται σε ζώνες υψηλής τρωτότητας (κίνδυνος πλημμύρας ή πυρκαγιάς) ασφαλίζονται υποχρεωτικά, ενώ η ύπαρξη ασφαλιστηρίου συμβολαίου αποτελεί προϋπόθεση για την ηλεκτροδότηση του κτιρίου. Το μέτρο είχε προταθεί μετά τις περσινές καταστροφικές πυρκαγιές, ώστε να μεταφερθούν οι κρατικές ευθύνες, στους «μη προ-

νοητικούς» πυρόπληκτους. Αντί για μέτρα πολιτικής προστασίας δηλαδή, επιχείρησαν να στήσουν μια τεράστια πελατεία για τις ασφαλιστικές εταιρείες, που τελικά δεν φάνηκαν τόσο τυχερές όσο οι ιδιώτες πάροχοι ηλεκτρικής ενέργειας, που επιδοτούνται από το κράτος για να μας ληστεύουν κυριολεκτικά.

Υποκρισία

Η «πράσινη» υποκρισία κυβέρνησης και ΕΕ χτύπησε «κόκκινο» με τον κλιματικό νόμο. Για αυτούς η κλιματική κρίση και η προστασία του περιβάλλοντος, είναι το πρόσχημα για «πράσινες» μπίζνες. Η ανάγκη για, φιλικότερες προς το περιβάλλον, μεθόδους παραγωγής ενέργειας και υπέρβαση του εξορυκτισμού, καταλήγει τελικά σε εμβάθυνση της ενεργειακής φτώχειας για τους πολλούς, που θα κληθούν να πληρώσουν τον λογαριασμό της «πράσινης» μετάβασης. Και μάλιστα με την αποθέωση του δόγματος της «ατομικής ευθύνης», όπως μας έμαθε καλά η περίοδος της πανδημίας.

Τα πολεμικά αεροσκάφη που πηγαίνουν στο Αιγαίο καθημερινά, στο πλαίσιο της κλιμάκωσης του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού ή τα τάνκερ των ελλήνων εφοπλιστών φαίνεται πως είναι λιγότερο ενεργοβόρα και ρυπογόνα από τα κλιματιστικά στο σπίτι ή το γραφείο (άντε να τα ανοίξεις βέβαια με τέτοιες τιμές στο ρεύμα...), στα οποία εξετάζουν να βάλουν «κόφτη» θερμοκρασίας. Την ίδια στιγμή, ο πόλεμος και η όξυνση των ανταγωνισμών, καθώς και η κερδοσκοπική αύξηση των τιμών του φυσικού αερίου στο χρηματιστήριο της Ενέργειας, σπρώχνει τις πολυεθνικές της ενέργειας και τις κυβερνήσεις να ξεπαγώνουν εξορυκτικά σχέδια και να καλοβλέπουν τη χρήση πυρηνικής ενέργειας.

Χωρίς βαθιές κοινωνικές ανατροπές, στην κατεύθυνση του ριζικού μετασχηματισμού του υπάρχοντος παραγωγικού και καταναλωτικού μοντέλου, που θα είναι απελευθερωμένο από τις επιταγές του κεφαλαίου και της παραγωγής κέρδους, δεν μπορούμε να μιλάμε για πράσινες πολιτικές, κλιματική δικαιοσύνη και σωτηρία του πλανήτη. Η έκταση της πολύπλευρης κρίσης του καπιταλισμού σήμερα, «φωνάζει» ότι η οκκοσοσιαλιστική μετάβαση αποτελεί μια απόλυτη και άμεση αναγκαιότητα.

με κόκκινα μελάνι

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:
ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΕΚΛΟΓΗ ΑΠΟ ΤΗ ΒΑΣΗ

Μετά το συνέδριο που επιβεβαίωσε την κυριαρχία Τσίπρα, έξω από την παράδοση της Αριστεράς κάθε εκδοχής, έγιναν και οι εκλογές για την ανάδειξη προέδρου και Κεντρικής Επιτροπής του ΣΥΡΙΖΑ. Ο Τσίπρας κατάφερε να νικήσει απέναντι... στον εαυτό του, με το εκλογικό σώμα να αποτελείται ακόμα και από όποιον/α ήθελε να γραφτεί στους καταλόγους, εκείνη τη μέρα. Η αμερικανόφερτη, δήθεν δημοκρατική, εκλογή από τη βάση, που έχει γίνει κανόνας στα ελληνικά αστικά κόμματα τα τελευταία χρόνια, έπρεπε να υιοθετηθεί και από τον ΣΥΡΙΖΑ. Μάλλον για να εκλείψει και η τελευταία αυταπάτη οπαδού του, ότι δεν έχει μεταποτιστεί οριστικά προς το κέντρο. Όπως αναμενόταν, οι προεδρικοί ενίσχυσαν τις θέσεις τους στη νέα Κεντρική Επιτροπή, αφήνοντας την «Ομπρέλα» (ακόμα περισσότερο) εκτός του σκληρού κέντρου που παίρνει τις αποφάσεις. Οι περίφημες λίστες που -τάχα- θα εξέλειπαν με τη συμμετοχή όλων των μελών στη σχετική διαδικασία, απογειώθηκαν σε τέτοιο βαθμό που, από την κάλη, έβγαιναν διαρκώς ψηφοδέλτια «φωτοτυπίες». Με τέτοια κοινωνική δυσaréσκεια για την κυβερνητική πολιτική, ο ΣΥΡΙΖΑ εξακολουθεί να μην απειλεί την πρωτιά της ΝΔ, όσες εκλογές από τη βάση και να διοργανώσει. Γιατί ούτε το κυβερνητικό του παρελθόν έχει ξεχαστεί, ούτε διαφωνεί στη βασική πολιτική κατεύθυνση που υλοποιεί η συμμορία Μητσοτάκη.

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

Με παρουσία όλων των «φαντασμάτων» από το παρελθόν της πασοκικής καμαρίλας και ελπίδες για επιστροφή σε πρωταγωνιστικό ρόλο στο αστικό πολιτικό παιχνίδι, πραγματοποιήθηκε το συνέδριο του ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛ. Σε επίπεδο συμβολισμών, το κόμμα επισφράγισε την επαναφορά στην ιδρυτική ονομασία και στον πράσινο ήλιο, με το βλέμμα στραμμένο στα παραδοσιακά ακροατήριά του. Η μεγάλη πλειοψηφία της νέας Κ.Ε. αποτελείται, όπως αναμενόταν, από στελέχη της πλευράς Ανδρουλάκη, με σημαντική ηλιακή ανανέωση. Αργότερα θα έρθει και η παρουσίαση ενός «ρεαλιστικού προγράμματος με σοσιαλδημοκρατικό στίγμα», στη βάση του οποίου το ΠΑΣΟΚ θα διεκδικήσει τουλάχιστον τα ποσοστά που καταγράφει στις δημοσκοπήσεις. Για να ανταπεξέλθει στην ασφυκτική πίεση κυβέρνησης και αξιωματικής αντιπολίτευσης, που τον καλούν να

αποσαφηνίσει τη θολή μετεκλογική του στάση, ο πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ επέμεινε στην «αυτόνομη στρατηγική» και στη δημιουργία ενός τρίτου πόλου, απέναντι σε ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ. Δύσκολα όμως θα αποφύγει το ρόλο «συμπληρώματος» στην επόμενη κυβερνητική σύνθεση. Διαφορετικές απόψεις, για το αν οι «κόκκινες γραμμές» θα πρέπει να μουν περισσότερο προς τα δεξιά ή τα αριστερά, προφανώς και υπάρχουν στο εσωτερικό του κόμματος, αλλά δεν έχουμε αμφιβολία για την καθεστωτική υπευθυνότητα του χώρου που έχει κάνει σχολή τον κυβερνητισμό και την στήριξη αντιλαϊκών μέτρων, τα οποία βαφτίζονται «προοδευτική πολιτική».

ΚΟΜΜΑ ΤΗΣ ΡΗΞΗΣ;

Με τις ψηφοφορίες για την έγκριση της Στρατηγικής, καθώς και για την εκλογή της Κεντρικής Επιτροπής, ολοκληρώθηκαν οι εργασίες του Β' μέρους του 1ου Διαβουλευτικού Συνεδρίου του ΜΕΡΑ25, στο οποίο βρέθηκε και ο Τζ. Κόρμπιν. Η στρατηγική του κόμματος συμπυκνώνεται στο σύνθημα «ρήξη - ως η μόνη απάντηση στην κρίση», με ολίγη και από Α. Παπανδρέου: «ρήξη με την εξάρτηση της χώρας, μια έννοια που έφερε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ως κυρίαρχη απέναντι στην εξάρτηση την οποία επανέφερε ο Ανδρέας Παπανδρέου». Ο Γ. Βαρουφάκης, διατύπωσε ξανά στην ομιλία του την πρόταση συγκρότησης «αντιδεξιού κυβερνητικού μετώπου», αφού προέχει να φύγει η κυβέρνηση Μητσοτάκη, απευθυνόμενος κυρίως προς τον ΣΥΡΙΖΑ (το κάλεσμα σε ΚΚΕ και εξωκοινοβουλευτική αριστερά, ξέρει ότι είναι απίθανο να βρει ανταπόκριση), στη βάση 7+1 τομών ως μίνιμουμ πρόγραμμα (αναθεωρώντας τις θέσεις του ΜΕΡΑ25 σε ριζοσπαστική κατεύθυνση). Με όρους πολιτικής φυσιογνωμίας, το ΜΕΡΑ25 αποτελεί ένα μείγμα ρεφορμιστικής αριστεράς και μετα-αριστεράς, στον χώρο που έχει αφήσει η δεξιά μετατόπιση του ΣΥΡΙΖΑ και σίγουρα δεν αποτελεί πολιτικό εχθρό για την Αριστερά. Όμως, οι τεχνοκρατικές προτάσεις «από τα πάνω», που δεν ακουμπάνε την πραγματική εξουσία του κεφαλαίου ή η εμπλοκή στα μέτωπα πάλης χωρίς την οργάνωση της κοινωνικής αντίστασης, δύσκολα συγκροτεί την απαραίτητη πολιτική δύναμη για να φύγει η Μητσοτάκης Α.Ε. και να μην έρθει «όμως μία άλλη Α.Ε. με ένα άλλο επώνυμο», όπως είπε και ο γραμματέας του ΜΕΡΑ25, στο κλείσιμο των εργασιών του συνεδρίου.

Η νέα εργατική συλλογικότητα και τα επόμενα, απαραίτητα βήματα

Της Κατερίνας Γιαννούλια

Η Πρωτοβουλία για μια νέα ανεξάρτητη πανελλαδική αγωνιστική συνδικαλιστική κίνηση, μετά από τη συγκέντρωση περισσότερων από 200 υπογραφών και τη δεύτερη μεγάλη συνέλευσή της, στις 8 Μάη, συνεχίζει τις επεξεργασίες της, για την ιδρυτική διακήρυξη και το σχέδιο συγκρότησής της, με στόχο, τέλος Σεπτέμβρη να πραγματοποιηθεί η ιδρυτική πράξη.

Δεν αποτελεί τυπική επανάληψη ρουτίνας, ούτε κλισέ, η αναφορά στην ανάγκη να ξεπεραστεί η πολυδιάσπαση κι ο κατακερματισμός των ταξικών κι αριστερών δυνάμεων στο συνδικαλιστικό κι εργατικό κίνημα. Πρόκειται για ζήτημα επιβίωσης τόσο των δυνάμεών μας, όσο και των αγωνιστικών και δραστηρίων-διεκδικητικών σωματείων. Ο νόμος Χατζηδάκη κι η χαοτική εφαρμογή ή μη εφαρμογή του, η κυριαρχία των ελαστικών σχέσεων εργασίας ακόμα και στο Δημόσιο, με επιπτώσεις στο πιο συνδικαλισμένο τμήμα

της εργατικής τάξης στη χώρα, οι οικονομικές πιέσεις, οι κυνικές αντεργατικές επιθέσεις, η έλλειψη κεντρικής πολιτικής πρότασης στο χώρο της πέραν του ΚΚΕ αριστεράς, πιέζουν τον κόσμο μας στα πρωτοβάθμια σωματεία, τις ομοσπονδίες, αλλά και στο τριτοβάθμιο συνδικαλιστικό επίπεδο και δεν μπορούμε να τον αφήνουμε στα ζόρια και τις δυσκολίες, είτε στις εκλογικές μάχες, είτε στους προτεινόμενους αγώνες, για τις αντιστάσεις και τις διεκδικήσεις που είναι απαραίτητες.

Γι' αυτό, επείγει η συνένωση δυνάμεων, οργανωμένων και ανεξαρτητών και η συσπείρωση όχι μόνο του υπαρκτού δυναμικού, αλλά επιπρόσθετα, η απεύθυνση σε μαζικότερα ακροατήρια, σε συναδέλφισσες και συναδέλφους που ασφυκτιούν στη νέα εργατική πραγματικότητα, αναζητώντας όχι μόνο τίμιους συνδικαλιστές και συνδικαλίστριες, αλλά και ενεργούς και στοχοπροσηλωμένους στην ανατροπή της υπάρχουσας κατάστασης και στην αναζωογόνηση των σωματείων, των παρατάξεων, των συλλογικών διαδικασιών, σε επικοινωνία και συνεργασία

με την κοινωνία και τις ανάγκες της.

Οι διαδικασίες για την ίδρυση της νέας εργατικής αγωνιστικής πανελλαδικής συλλογικότητας επείγει να επισπευσθούν και στο τέλος Σεπτέμβρη να γίνει πραγματικότητα η νέα συνδικαλιστική κίνηση.

Το εργατικό και συνδικαλιστικό κίνημα βρίσκεται πολλές φορές σε διλήμματα αντιμετώπισης προβλημάτων, τα οποία δεν πρόκειται να εκλείψουν. Η προετοιμασία για μια νέα εργατική κίνηση χρειάζεται να έχει ένα «αίσιο» τέλος και να δώσει τη θέση της σε εσωτερικές ωσμώσεις και στην εξέλιξη για εδραίωση κοινών σκεπτικών, κοινών λογικών, κοινών πρακτικών.

Οι συνθήκες χρειάζονται τις δικές μας προσπάθειες για να ωριμάσουν όσο πιο γρήγορα γίνεται, για να διατηρηθεί και να μετουσιωθεί το ενδιαφέρον που έχει εκφράσει πλήθος κόσμου, ενεργού συνδικαλιστικά ή νεοεισερχόμενου στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και να μην αδρανήσει, όσο αναβάλλεται το ιδρυτικό γεγονός.

Η συλλογική επεξεργασία των κειμένων και η ανάλυση με εντα-

τικό και συντροφικό τρόπο των όποιων διαφορετικών προσεγγίσεων κάνει μεγάλα και προσεκτικά βήματα, κάτι που μπορεί να εξασφαλίσει προωθητική κατάληξη, με τα καλύτερα, δυνατά, αποτελέσματα, που σίγουρα αφαιρούν προβλήματα και ανοίγουν το δρόμο για την πολλά υποσχόμενη ίδρυση.

Μετά τις απεργιακές εμφανίσεις της Πρωτοβουλίας (στην Γενική Απεργία της 6/4 και την Πρωτομαγιά), τη συλλογή μεγάλου αριθμού υπογραφών, τις δυο μεγάλες πανελλαδικές συνελεύσεις και τη σχεδιαζόμενη πραγματοποίηση εκδηλώσεων για βασικά επίδικα του σύγχρονου εργατικού κινήματος, το προχώρημα, από Πρωτοβουλία, σε πανελλαδική αγωνιστική συνδικαλιστική κίνηση, είναι αυτό που αντιστοιχεί όχι μόνο σε όσες κι όσους έχουν βάλει πολλή δουλειά, αλλά και στον κόσμο που περιμένει την αντιστροφή των πολυδιασπάσεων και την ανακούφιση για ενωτικές εργατικές συσπειρώσεις και συγκέντρωση δυνάμεων στο δύσκολο εργατικό τοπίο που έχουμε να ανατρέψουμε.

Παγκόσμια Τζένν ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ ΣΥΝΤΕΛΕΙΕΣ ΠΑΡΤΙ

δίγλωσση/ελληνοαγγλική έκδοση 286 σελ. • 11,5 €
Πρόλογοι: Θοδωρής Χιώτης,
Έφη Ρέντζου, Άντζελα Δημητρακάκη

Η πρώτη ποιητική συλλογή της Παγκόσμιας Τζέννς απαρτίζεται από τέσσερις ενότητες - «της λαϊκής κουλτούρας», «των μαχών», «των δημίων» και «των διαπραγματεύσεων». Οι τίτλοι των ενότητων αποτυπώνουν το ιδίωμα της ανησυχίας με το οποίο μιλούν μέσα από τα ποιήματα χαρακτήρες του περίπλοκου βιώματος της εποχής. Στην ποίηση αυτή, το φύλο των χαρακτήρων μετατοπίζεται, οι φωνές περνούν από τον ενικό στον πληθυντικό και από τον θάνατο στη ζωή, οι αφηγήσεις επανεξετάζουν γραμμικότητες, περιφράξεις, αναμετρήσεις. Η Παγκόσμια Τζένν επιχειρεί μια ποίηση της συνύπαρξης. Γράφοντας ελληνικά και αγγλικά, επιμένει στη δυνατότητα ανάγνωσης και πολιτισμικής συμμετοχής πέρα από τον γλωσσικό φραγμό που συχνά υπόκεινται οι άνθρωποι-που-μόλις-ήρθαν στην κάθε «δική μας» γη. Μέσα από στίχους που πραγματεύονται το δύσβατο της αναπαράστασης, που αποδίδουν δομές σύγκρουσης, που υπαινίσσονται ένα μέλλον που όχι μόνο δεν άργησε αλλά που ενδεχομένως πέρασε, η Παγκόσμια Τζένν καταγράφει αυτό που μένει: το ψυχικό υπόλοιπο μετά την κάθε δι/αιρετική συνθήκη.

Στα βιβλιοπωλεία από
την Τετάρτη 1η Ιουνίου

ΠΡΩΤΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ
Κυριακή 5 Ιουνίου - 5μμ

στο
**20 books
n'beer
fest**

πλητεία Πρωτομαγιάς
(Πεδίον του Άρεως)

από τις εκδόσεις **red marks**
redmarks.gr • τηλ. 210.82.33.761

Η «νέα αξιολόγηση Βορίδη»: του επιτελικού, συρρικνωμένου, ιδιωτικοποιημένου και αντιλαϊκού Δημοσίου

Του Νίκου Μποσινάκου

Χρειάστηκαν 3 και περισσότερα χρόνια για να καταλάβει αυτή η κυβέρνηση ότι η διαδικασία της «αξιολόγησης», που θέσπισε και επιχείρησε να επιβάλει με το «έτσι θέλω» (θυμηθείτε την τιμωρητική τροπολογία Γεροβασίλη) η προηγούμενη (ν.4369/2016), απέτυχε παταγωδώς. Όπως αναφέρει η ίδια η πολιτική ηγεσία του ΥΠ.ΕΣ: «Η πλειοψηφία των αξιολογούμενων λαμβάνει βαθμολογία, η οποία κυμαίνεται σε ποσοστά μεταξύ 75%-89%, προκειμένου να αποφευχθεί η υποχρέωση αιτιολόγησης των αξιολογήσεων, αλλά και η άσκηση ενστάσεων κατά αυτών». Και αυτό είναι μόνο μια τραγελαφική πτυχή της διαδικασίας όπως εφαρμόστηκε αυτά τα χρόνια. Υπάρχουν και περιστατικά με προϊσταμένους που αξιολογούν αρνητικά όσους δεν ταιριάζουν τα χνώτα τους ή θετικά τους δικούς τους ανθρώπους, με υφισταμένους που «θάβουν» προϊσταμένους που τους ζητούν να δουλέψουν, με οργανικές μονάδες που καταναλώνουν εργατοώρες προκειμένου να συμπληρώσουν φύλλα αξιολόγησης που θα πάνε στον κάλαθο των αχρηστών, εκτός αν τα χρειαστούν για κάποια-ον υπάλληλο για την/τον οποία-ο «απαιτείται ειδική μεταχείριση» (ευνοϊκή ή τιμωρητική). Και φυσικά, υπάρχει μια μερίδα δημοσίων υπαλλήλων που ουδέποτε συμμετείχε σε αυτή την καφκική ιστορία, κρατώντας ζωντανή την απεργία-αποχή που κάποτε με στόμφο ξεκίνησε η ΑΔΕΔΥ και πλέον διεκπεραιωτικά προκηρύσσει κάθε χρόνο.

Μπόνους

Φυσικά, η κυβέρνηση αποσύρει την αξιολόγηση ΣΥΡΙΖΑ για να εισάγει το δικό της «βελτιωμένο» μοντέλο. Πιστό copy-paste από αντίστοιχες διαδικασίες του ιδιωτικού τομέα, και σε εφαρμογή του νεοφιλελεύθερου στόχου της μετατροπής του Δημο-

σίου σε Επιτελικό Κράτος Α.Ε., ο Υπουργός Εσωτερικών κατέθεσε σε διαβούλευση και αναμένεται σύντομα να κατατεθεί στη Βουλή, το νομοσχέδιο για τη νέα αξιολόγηση στο Δημόσιο. Με αυτό, «διαφημίζει» ως τυράκι το μπόνους που θα μοιράζεται σε επιλεγμένους δημοσίου υπαλλήλους για την επίτευξη των στόχων. Φυσικά, οι διαδικασίες και οι προϋποθέσεις για να λάβουν οι ιθαγενείς ΔΥ τα καθρεφτάκια που θα μοιράζει ο κάθε υπουργός είναι τέτοιες, που βγάζουν μάτι ότι πρόκειται για άλλη μια μέθοδος «διαίρει και βασίλευε» μεταξύ συναδέλφων, αλλά και πεδίο δόξης λαμπρό για υπουργικά ρουσφέτια, παραγοντισμούς στελεχών και συνδικαλιστικές εξυπηρητήσεις κάθε είδους. Στην ουσία είναι μια απάτη, ούτε καν το τυράκι στη φάκα δεν είναι. Το κόστος για τα μπόνους όλα σε ετήσια βάση είναι 35 εκατ. ευρώ, ενώ η μισθοδοσία του Δημοσίου είναι της τάξης των δισ. ευρώ. Θεσπίζεται για να το πάρουν κάποιοι απολύτως «στοχευμένα». Και φυσικά, είναι το απόλυτο μέσο καθυπόταξης κάθε αντίθετης γνώμης, κάθε αντίρρησης στο πλαίσιο της άσκησης υπηρεσιακών καθηκόντων. Γιατί ας μην υπάρχει αμφιβολία ότι θετικά θα αξιολογηθεί αυτός που θα λέει συνεχώς «yes» και όχι αυτός που θα προβάλλει τεκμηριωμένες αντιρρήσεις προασπιζόμενος το δημόσιο συμφέρον!

Πιστό στη λογική μετατροπής του Δημοσίου σε μαγαζάκι γωνία, το νέο σύστημα αξιολόγησης:

Προβλέπει top-bottom καθορισμό στοχοθεσίας. Οι στόχοι έρχονται από την πολιτική ηγεσία και εξειδικεύονται έως και το επίπεδο του μεμονωμένου υπαλλήλου, χωρίς καμία ουσιαστική εμπλοκή του ίδιου στη διαμόρφωσή του και φυσικά ούτε λόγος για συμμετοχή του κοινωνικού συνόλου συνολικότερα. Είναι προφανές ότι και αυτό το τεχνοκρατικό μοντέλο (που με μικρές διαφοροποιήσεις «ισχύει» από το 2004) θα πάει άκλαφτο, γιατί πολύ απλά δεν λαμβάνει υπόψη του τις ιδιαιτερότητες

και την αποστολή του Δημοσίου. Απλά, θέλει να αλλάξει την φύση του Δημοσίου, μετατρέποντας το σε ιδιωτική εταιρία.

Εισάγει -ως αξιολογούμενες- δεξιότητες όπως η «πολιτοκεντρικότητα» (sic) και η «προσαρμοστικότητα», καθιστώντας τους υπαλλήλους υπεύθυνους να αντιμετωπίσουν την απελπισία των πολιτών που σχετίζεται με τις αντιλαϊκές εφαρμοζόμενες πολιτικές αλλά και τις διαρκείς και επί χάρτου αλλαγές που οραματίζεται ο κάθε υπουργός αγνοώντας τις πραγματικές συνθήκες και ανάγκες.

Καταργεί τα δύο επίπεδα αξιολόγησης και θέτει κάθε υπάλληλο στην διάθεση ενός μόνο ιεραρχικά προϊσταμένου. Βάζει τους υπαλλήλους κάθε οργανικής μονάδας να αλληλο-αξιολογούνται (σφυγμός ομάδας!!!) επώνυμα, οδηγώντας μοιραία σε διάλυση κάθε έννοιας ομαδικής εργασίας. Όλα αυτά συνδέονται κάπου στο βάθος με ένα... ενδεχόμενο bonus για όσους επιβιώσουν!

Στόχος το ξεπούλημα

Εισάγει έναν ακόμη περιττό και ανούσιο θεσμό, τον Σύμβουλο Ανάπτυξης Ανθρώπινου Δυναμικού (1 σε κάθε Υπουργείο) συμβάλλοντας περαιτέρω στην αποδιοργάνωση και στον α-συντονισμό μεταξύ των οργανικών επιπέδων και μονάδων.

Δίνει ιδιαίτερη βαρύτητα στην αξιολόγηση των Προϊσταμένων. Φυσικά, αυτό είναι άλλο ένα άλλοθι για να καλυφτεί το διαρκές και διακομματικό έγκλημα που συντελείται εδώ και δεκαετίες στην Δημόσια Διοίκηση, δηλαδή την κατάργηση de facto οποιασδήποτε αντικειμενικής διαδικασίας τοποθέτησης Προϊσταμένων. Αυτή τη στιγμή, το 95% των Προϊσταμένων σε όλο το Δημόσιο είναι τοποθετημένο... με εντολή υπουργού! Αλλά κι όταν γίνονται οι

περίφημες κρίσεις, η συνέντευξη εξουδετερώνει οποιαδήποτε αντικειμενικότητα, ενώ συνεχίζει να ισχύει η έξτρα μοριοδότηση όσων έχουν τοποθετηθεί από τις πολιτικές ηγεσίες, τόσα χρόνια, σε θέσεις ευθύνης, καταδικάζοντας τους υπόλοιπους στο να μη δουν θέση ευθύνης ούτε μέχρι τη... μακρινή σύνταξη!

Συνεχίζοντας και επιταχύνοντας στον δρόμο που χάραξαν οι μνημονιακές κυβερνήσεις, η κυβέρνηση Μητσοτάκη, μιλώντας για επιτελικό κράτος εννοεί και προωθεί ένα «μικρό»κράτος που θα διαμεσολαβεί και θα διανέμει την μεγάλη πίτα του δημόσιου χρήματος σε μεγάλα ιδιωτικά συμφέροντα. Ξεπουλώντας μεγάλα τμήματα αρμοδιοτήτων και δομών που άλλοτε ασκούσαν από το Δημόσιο (μέσω του outsourcing), προχωρώντας σε άμεσες (βλ. υγειονομικούς) ή έμμεσες (ελαστικοποίηση σχέσεων εργασίας στο Δημόσιο) μειώσεις προσωπικού και εν τέλει μετατρέποντας τις Δημόσιες Υπηρεσίες σε αρένα τύπου survival μέσω της αξιολόγησης, το σχέδιο αυτό προωθείται ολοταχώς. Γι' αυτό κι έχει ανάγκη από ένα ασφυκτικό πλαίσιο «αξιολόγησης» των υπαλλήλων, προκειμένου να ελέγχονται οι εργαζόμενες κι οι εργαζόμενοι κατά πόσο προωθούν το ξεπούλημα των αρμοδιοτήτων τους στους ιδιώτες και κατά πόσο συμβάλλουν στους αντιλαϊκούς στόχους του συστήματος. Όσο περισσότερο ευνοούν τα συμφέροντα των λίγων, τόσο καλύτερο βαθμό θα παίρνουν!

Από τους μικρούς και μεγάλους αγώνες που θα πρέπει να οργανωθούν σε κάθε επίπεδο (από το γραφείο μας έως τους δρόμους), θα κριθεί κατά πόσο το Δημόσιο θα υπηρέτησε πραγματικά τα λαϊκά συμφέροντα ή θα καταντήσε εντολοδόχος των κάθε είδους ελίτ.

νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατοατζής

COSCO, PCT και DROPT αρνούνται να εφαρμόσουν τη σύμβαση που υπέγραψαν!

Οπως καταγγέλλει η Ένωση Εργαζομένων Διακίνησης Εμπορευματοκιβωτίων (ΕΝΕΔΕΠ), οι COSCO, PCT και DPORT αφού πιέστηκαν από τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων και υπέγραψαν Συλλογική Σύμβαση Εργασίας (ΣΣΕ), τώρα βρίσκουν δικαιολογίες για να μην την εφαρμόσουν. Αποδεικνύεται έτσι για ακόμη μια φορά ότι στην εργοδοσία δεν μπορείς να έχεις καμιά εμπιστοσύνη. Η ευθύνη για αυτή την κατάσταση βαρύνει και την κυβέρνηση που αφήνει την εργοδοσία να δρα με περίσσιο θράσος.

Η εργοδοσία αθετεί τον όρο «πρωτίστως η αρχαιότητα» από τα κριτήρια για τη μετατροπή Συμβάσεων Εργασίας από εκ περιτροπής απασχόληση και 16 μεροκάματα σε πλήρους απασχόλησης (μισθωτοί, 22 μεροκάματα). Κάτι που αν δεν υπήρχε η επαγρύπνηση των εργαζομένων θα είχε γίνει καθεστώς και θα ευνοούσε την εξυπηρέτηση γνωστών και φίλων και κάθε προσπάθεια διάσπασης των ερ-

γαζομένων. Η ΕΝΕΔΕΠ καλεί τους εργαζομένους να παραμείνουν σε αγωνιστική ετοιμότητα για να απαντήσουν ενωμένοι στην εργοδοσία και οι 2.100 εργαζόμενοι.

Η εταιρεία, που κατά τα σε ανακοίνωσή της τονίζει ότι λειτουργεί με κύριο γνώμονα τους εργαζόμενους και τις οικογένειές τους, δεν θέλει να μετατραπούν οι περισσότερες συμβάσεις σε αορίστου χρόνου. Για αυτό το λόγο αθετεί τον συγκεκριμένο όρο,

καθώς η μεγάλη πλειοψηφία των εργαζομένων δουλεύει στο λιμάνι με ημερομηνίες πρόσληψης από το 2010 μέχρι και το 2015.

Η ΕΝΕΔΕΠ καλεί την εργοδοσία και την κυβέρνηση να σεβαστούν πλήρως τη ΣΣΕ που μόλις υπογράφηκε ειδάλως θα βρουν ξανά απέναντί τους σαν μια γροθιά τους εργαζόμενους, τονίζοντας ότι οι προβλήτες II και III της COSCO και οι 2.100 εργαζόμενοι σε αυτές δεν είναι τσιφλίκι κανενός.

«Γευσήνους»: Προσπαθούν να τους εξοντώσουν επειδή ίδρυσαν σωματείο

Η απόφαση των εργαζομένων στην εταιρεία συστηματικής εστίασης «Γευσήνους» να φτιάξουν το «Σωματείο Εργαζομένων στην επιχείρηση Γευσήνους ΑΒΕΕ» έχει εξοργίσει και φοβίσει την εργοδοσία, που προσπαθεί να τρομοκρατήσει τους εργαζόμενους ώστε να μη συμμετέχουν στις διαδικασίες και τις δράσεις του σωματείου. Δεν τους αρέσει καθόλου, όπως ήταν αναμενόμενο, ότι οι εργαζόμενοι αποφάσισαν να αντιμετωπίσουν συλλογικά τα ανεπίλυτα επί χρόνια προβλήματα.

Χαμηλοί μισθοί, 8μιση ώρες εργασίας, τώρα με απλήρωτες τις ώρες των υπερωριών, 6μηνη εργασία με πληρωμή της 6ης μέρας σε κουπόνια, μεταφορά των εργαζομένων για να εργαστούν σε τεράστιες αποστάσεις από τα σπίτια τους με δικά τους έξοδα και οχήματα. Όλα τα παραπάνω τους ώθησαν στο να ψάξουν συλλογικό τρόπο αντίδρασης και στη δημιουργία του σωματείου.

Να ιδρύσουν δηλαδή το συλλογικό εργαλείο μέσω του οποίου θα απαιτήσουν τα αυτονόητα. Αυτή η ενέργεια τρόμαξε την εργοδοσία που ξέρεi ότι αν επιτρέψει στους εργαζόμενους να οργανώσουν τις αντιστάσεις τους θα υποχρεωθεί να αλλάξει τακτική. Έτσι αποφάσισαν να προσπαθήσουν να εξοντώσουν όσους ξεκίνησαν αυτή την προσπάθεια. Με εκδικητικές μεταθέσεις των ιδρυτικών μελών του Σωματείου σε πόστα και καταστήματα, και με απειλές ώστε να τρομοκρατήσει και να δημιουργήσει προσωπικά, οικογενειακά και άλλα προβλήματα στα μέλη της προσωρινής Διοίκησης του Σωματείου. Είναι χαρακτηριστικό ότι αμέσως μετά τη δημιουργία του Σωματείου, ο ιδιοκτήτης και διευθύνων σύμβουλος της εταιρείας παρέα με διευθυντές πέρασαν από όλα τα πόστα ώστε να του υποδείξουν τους «ταραξίες» με το δάκτυλο, τους καλούσε στο γραφείο για ανάκριση και απαιτούσε να ανακαλέσουν την υπογραφή τους

από ιδρυτικά μέλη του Σωματείου. Στη συνέχεια «έδωσε» από το εργοστάσιο με μετάθεση τον Γραμματέα της Διοικούσας Επιτροπής, μεταθέτει συνεχώς αιφνιδιαστικά και απροειδοποίητα από κατάσταση σε κατάσταση την Ταμία και ανακοίνωσε μία ημέρα πριν από την απεργία της 6ης Απριλίου μετάθεση στον Πρόεδρο, από το πόστο που δουλεύει εδώ και 10 χρόνια σε άλλο πόστο, 30 χιλιόμετρα μακριά από την οικία του, σε ωράριο απαγορευτικό για τις οικογενειακές του υποχρεώσεις και επιβάλλοντάς του να καλύψει μόνος του τα έξοδα μεταφοράς.

Μάλιστα με όχημα τον πρόσφατο νόμο Χατζηδάκη, με μπροστά ρηδες τους διευθυντές και με την απειλή της απόλυσης, παρουσίασε ένα εργοδοτικό μηχανισμό, που το ονόμασε «ανεξάρτητο» επιχειρησιακό σωματείο (το μόρφωμα ακούει στο όνομα «σωματείο εργατοϋπαλλήλων γευσήνους»), στο οποίο πριν ακόμα ιδρυθεί, παρακρατείται η συνδρομή μέσω της μισθοδοσίας!

Aqua Star: Δυναμική παρέμβαση της ΠΕΝΕΝ

Δυναμική παρέμβαση που στέφθηκε από επιτυχία πραγματοποίησε η Πανελλήνια Ένωση Ναυτών Εμπορικού Ναυτικού (ΠΕΝΕΝ) στο πλοίο Aqua Star στη Ραφήνα ενάντια στην εργασιακή βαρβαρότητα. Ήταν μια μάχη σε ένα μεγάλο πόλεμο που απαιτεί την συσπείρωση των εργαζομένων στο σωματείο για να κερδηθεί.

Με έγγραφο της η ΠΕΝΕΝ την Πέμπτη 26/5 είχε ενημερώσει την πλοιοκτήτρια εταιρεία Sea Jets, το υπουργείο Εμπορικής Ναυτιλίας, το Λιμεναρχείο Ραφήνας, την Πανελλήνια Ναυτική Ομοσπονδία (ΠΝΟ) και τη Διεύθυνση Ναυτικής Εργασίας (ΔΝΕΡ) ότι από το Σάββατο 28/5 ξεκινάει δράσεις για να μπει ένα σαφές stop στην παραβατικότητα των εφοπλιστών. Ότι θα προβούν σε όλες τις απαραίτητες ενέργειες για να εφαρμοστεί κανονικά η Συλλογική Σύμβαση Εργασίας που ισχύει στον κλάδο.

Πολυμελές κλιμάκιο της ΠΕΝΕΝ μετέβη στο λιμάνι της Ραφήνας επιλέγοντας το πλοίο Aqua Star της Sea Jets. Ένα πλοίο με επιβαρυνμένο καθεστώς παραβατικότητας. Όταν το σωματείο ανακοίνωσε την επίσχεση εργασίας στο πλοίο άρχισε ένας κύκλος πιέσεων με αναφορές ότι το σωματείο δεν έχει κανένα θεσμικό δικαίωμα στην επίσχεση εργασίας και ότι αυτή μπορεί να γίνει μόνο από τα μέλη του πληρώματος. Τα μέλη του πληρώματος συμμετείχαν στην επίσχεση εργασίας παρότι υπήρχε άμεση επιβίβαση και φόρτωση για το πλοίο. Έτσι απάντησαν όλοι μαζί, η κυβέρνηση, η εργοδοσία και το λιμενικό με απειλές ότι κατεβάζουν εισαγγελία και ότι η Ραφήνα δεν είναι η αφετηρία του πλοίου και κατ' επέκταση ότι δεν μπορεί να γίνει εκεί η επίσχεση.

Η αποφασιστικότητα των εργαζομένων στο πλοίο και της ΠΕΝΕΝ απέναντι στις απειλές και τους εκφοβισμούς που προσπάθησαν να κάνουν έκαναν ξεκάθαρο σε όλους ότι ή θα λύσουν τα προβλήματα και θα ξεκινήσει το πλοίο ή αλλιώς το δρομολόγιο δεν θα πραγματοποιηθεί. Έτσι η εταιρεία αναγκάστηκε να αποδεχθεί εγγράφως τα αιτήματα των εργαζομένων. Η επιτυχία αυτής της παρέμβασης άνοιξε το δρόμο για τις παρεμβάσεις που θα γίνουν τις επόμενες μέρες από την ΠΕΝΕΝ.

Αγώνας για να παραμείνουν στις θέσεις τους όλοι οι συμβασιούχοι στους δήμους

Του Θοδωρή Πατσατζή

Μαζική ήταν η συμμετοχή στην συγκέντρωση της 24ωρης πανελλαδικής απεργίας που πραγματοποίησαν οι εργαζόμενοι στους δήμους την Τρίτη 24 Μάη, με απόφαση της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Εργαζομένων στους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης (ΠΟΕ-ΟΤΑ). Εργαζόμενοι από όλους τους δήμους της Αττικής συμμετείχαν δυναμικά στη συγκέντρωση.

Από το Δήμο Αθήνας, το Δήμο Καλλιθέας, από τον Κορυδαλλό, τη Νέα Ιωνία, το Δήμο Περιστερίου κ.α. περίπου 1.500 εργαζόμενοι των δήμων συμμετείχαν στη συγκέντρωση που ξεκίνησε από τα γραφεία της ΠΟΕ-ΟΤΑ στην πλατεία Καραϊσκάκη και κατέληξε στο Υπουργείο Εσωτερικών και απαίτησαν για μια ακόμη φορά να υπάρξει μόνιμη και σταθερή εργασία για όλους τους εργαζόμενους στους δήμους. Την ίδια ώρα συγκεντρώσεις έγιναν και σε άλλες πόλεις σε όλη την Ελλάδα, όπως στη Θεσσαλονίκη, τη Λάρισα κ.α.

Η απεργία και η συγκέντρωση προέκυψε μέσα από την πραγματική πίεση που ασκεί η καθημερινότητα στους δήμους και στην ηγεσία της ΠΟΕ-ΟΤΑ. Όπως δήλωσε στην εφημερίδα μας ο **Γιώργος Γιαννόπουλος, εργαζόμενος στο Δήμο Αργοστολίου**, «η απεργία δεν αφορά μόνο τους συμβασιούχους Covid. Χωρίς αυτούς, χωρίς τους συμβασιούχους 55-67, χωρίς τους συμβασιούχους με συμβάσεις έργου, χωρίς τους συμβασιούχους από προγράμματα του ΟΑΕΔ, χωρίς τους συμβασιούχους από προγράμματα ΕΣΠΑ, κανένας δήμος σε όλη τη χώρα δεν θα μπορούσε να λειτουργήσει. Δεν θα μπορούσε να προσφέρει τίποτα στους δημότες του και ειδικά σε καθοριστικές υπηρεσίες, όπως η καθαριότητα και το πράσινο. Χώρια που οι ανάγκες είναι τέτοιες που μπορεί να χρησιμοποιούν το συμβασιούχο σε οποιαδήποτε θέση και για οποιαδήποτε δουλειά. Η κατάσταση αυτή δεν είναι τυχαία. Έχουν σχέδιο να προχωρήσουν σε ιδιωτικοποιήσεις υπηρεσιών και τομέων δουλειάς των δήμων».

Καθαρίστριες

Είναι χαρακτηριστικό ότι στη διαδήλωση παρότι βγήκε αρχικά για τους συμβασιούχους λόγω Covid συμμετείχαν ακόμη και σχολικές καθαρίστριες οι οποίες μπαίνουν, καθώς τα σχολεία κλείνουν σε λίγες μέρες, ξανά σε καθεστώς επίστασης. Η **Βάσω Ακριβού, σχολική καθαρίστρια** στο δήμο Αθήνας μας είπε περισσότερα. «Σήμερα μπορούσαμε να είμαστε πολλές περισσότερες εργαζόμενες στην καθαριότητα των σχολείων στην κινητοποίηση. Μας έχει επηρεάσει η πολυδιάσπαση των σωματείων. Πριν λίγες μέρες είχαμε μια 48ωρη απεργία που την γνωρίζανε μόνο αυτοί που τη διοργάνωσαν και προτιμούσαν αντί για τους δρόμους να συναντιούνται σε κάποια υπουργικά γραφεία χωρίς να μάθουμε ποτέ ούτε τι συζητήσαν. Άλλες είμαστε γραμμένες στο σωματείο των καθαριστριών κι άλλες σε σωματεία των δήμων. Ο αγώνας είναι κοινός. Είμαστε όλοι-ες με συμβάσεις και χρειάζεται να αγωνιστούμε όλοι μαζί για τη μονιμοποίησή μας. Γιατί χωρίς εμάς δεν θα λειτουργούσαν τα σχολεία αλλά και σε πολλές περιπτώσεις λόγω των τρίωρων συμβάσεων δεν θα αρκούσαμε, αν οι δήμοι δεν έφερναν στα σχολεία συναδέλφισες από την καθαριότητα των δρόμων. Μόνο όλοι μαζί μπορούμε να τους νικήσουμε».

Για τους συμβασιούχους εργαζόμενους οι αγώνες είναι η μόνη λύση για να εξασφαλίσουν τις θέσεις εργασίας τους. Η **Ελένη Χριστοπούλου, συμβασιούχος Covid στο Δήμο Καλλιθέας** ήταν ξεκάθαρη σε αυτό. «Για να μας ακούσουν. Για

να νικήσουμε χρειάζεται η μέγιστη συμμετοχή των συμβασιούχων και όλων των εργαζομένων στις κινητοποιήσεις. Αλλιώς θα μείνουμε μόνοι και θα αλληλοφαγωνόμαστε από προκήρυξη σε προκήρυξη για να ανακυκλώνετε η ανεργία, δουλεύοντας 8μηνα ή 12μηνα, με αντίστοιχης διάρκειας διακοπές από την εργασία μας. Η ηγεσία της Ομοσπονδίας μας θα έπρεπε ήδη να είχε δώσει ημερομηνίες και δράσεις για τη συνέχεια των κινητοποιήσεων και όχι να περιμένει τι θα μας ξημερώσει αύριο. Αντίστοιχα και τα πρωτοβάθμια σωματεία δεν γίνεται να περιμένουν μόνο την ΠΟΕ-ΟΤΑ. Μπορούν και είναι άμεση ανάγκη να οργανώσουν τους εργαζόμενους στους χώρους δουλειάς σε κάθε δήμο, να οργανώσουν και τοπικές κινητοποιήσεις ώστε να βοηθήσουν να γίνει πιο πειστικός και αποτελεσματικός ο αγώνας για τη μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων».

Δυστυχώς μέχρι και σήμερα η ηγεσία της ΠΟΕ-ΟΤΑ εκμεταλλευόμενοι και τα αποτελέσματα του πρόσφατου συνεδρίου της που έδωσαν δύναμη στην ΣΥΝΑΝ (πρώην ΠΑΣΚΕ) να ελέγχει πλήρως τις εξελίξεις, δεν έχει δώσει στίγμα συνέχειας και κλιμάκωσης του αγώνα, δίνοντας δικαίωμα στην κυβέρνηση και την ΚΕΔΕ (Κεντρική Ένωση Δήμων Ελλάδας) να αρνούνται να κρατήσουν στη δουλειά τους συμβασιούχους μετατρέποντας τις συμβάσεις τους σε αορίστου χρόνου. Άρα όντως θα παίξουν καταλυτικό ρόλο οι πρωτοβουλίες από τα κάτω στους χώρους δουλειάς. Πρωτοβουλίες

που θα προσπαθούν να ενοποιήσουν τον αγώνα για τη μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων. Πρωτοβουλίες που πρέπει να είναι σχετικά άμεσες καθώς τις αμέσως επόμενες μέρες τελειώνουν οι περισσότερες συμβάσεις των συμβασιούχων Covid που είναι πανελλαδικά περίπου 4.000 εργαζόμενοι.

Λεφτά για τις ανάγκες μας

Άλλωστε το επιχείρημα ότι οι δήμοι δεν έχουν λεφτά καταργείται από την ίδια την κυβέρνηση και όχι μόνο επειδή δαπανά χωρίς λόγο και αιτία δισεκατομμύρια ευρώ σε εξοπλισμούς. Οι δήμοι όταν θέλει η κυβέρνηση να επιχορηγούνται οι υπηρεσίες της Ελληνικής Αστυνομίας, του Λιμενικού Σώματος – Ελληνικής Ακτοφυλακής και του Πυροσβεστικού Σώματος θα βρίσκουν λεφτά αρκεί να υπάρξει απόφαση του «οικείου συμβουλίου» τους. Αυτό ψηφίστηκε πρόσφατα στη Βουλή στο άρθρο 16 του νομοσχεδίου του υπουργείου Προστασίας του Πολίτη για την ψηφιοποίηση των διαδικασιών επιδόσεων εγγράφων. Τα λεφτά δεν θα δίνονται για να εξυπηρετούνται οι δημότες αλλά για να καλύπτονται ανάγκες της αστυνομίας και του Λιμενικού που έτσι ιεραρχούνται πάνω από την ποιότητα ζωής του καθένα μας. Είναι λοιπόν στο χέρι των εργαζομένων, μόνιμων και συμβασιούχων, των δήμων να αγωνιστούν ώστε τα λεφτά αυτά να καταλήξουν στις πραγματικές ανάγκες των δημοτών και στη μονιμοποίηση των συμβασιούχων.

Στο δρόμο για τα συνέδρια των Εκπαιδευτικών Ομοσπον

Των Πόλυς Σύριγγα
και Νίκου Αναστασιάδη

Οι εκλογές για τους αντιπροσώπους για τα συνέδρια των Ομοσπονδιών της ΟΛΜΕ και της ΔΟΕ που θα γίνουν το αμέσως επόμενο διάστημα (1,2,3 Ιουλίου το συνέδριο της ΟΛΜΕ και 26, 27, 28 και 29 Ιουνίου η 91η Τακτική Γενική Συνέλευση της ΔΟΕ) διεξάγονται σε ένα ρευστό πολιτικό και συνδικαλιστικό περιβάλλον με συγκεκριμένα χαρακτηριστικά.

Έργα και ημέρες της ΝΔ

Από την μία έχουμε μια παρατεταμένη περίοδο πρωτοφανούς υγειονομικής, κοινωνικής και ανθρωπιστικής κρίσης κατά την οποία δεν έγινε κανένα συνέδριο, μέσα στην οποία η κυβέρνηση με γοργά βήματα ψηφίζει τον νόμο 4821, τον νόμο ταφόπλακα για την δημόσια εκπαίδευση, με τον οποίο άρχισε να αποδομείται η λέξη δημόσια από τον χαρακτηρισμό της εκπαιδευτικής διαδικασίας. Το άνοιγμα και η λειτουργία των σχολείων τα δύο τελευταία χρόνια με τα υπερμεγέθη τμήματα, τις ελλείψεις σε υγειονομικό προσωπικό και σε εκπαιδευτικούς, με ελλείψεις υποδομές, οι χιλιάδες κενές οργανικές θέσεις, η αυτοαξιολόγηση της σχολικής μονάδας και η αξιολόγηση των εκπαιδευτικών, η Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής και η συστηματική προσπάθεια του ΥΠΕΘ να φράξει τον δρόμο προς την τριτοβάθμια εκπαίδευση των παιδιών των λαϊκών οικογενειών πετώντας έξω πέρα 45.000 μαθητές/μαθήτριες ενώ φέτος ετοιμάζεται με τον κόφτη της Τράπεζας Θεμάτων να αφήσει βορρά για τους ιδιώτες άλλες 10.000 παιδιά, η εξίσωση Κολλεγίων-ΑΕΙ σε συνδυασμό με την επιχείρηση συρρίκνωσης του δημόσιου πανεπιστημίου, μας δίνει στο πολιτικό στίγμα πάνω στο οποίο κινείται η κυβέρνηση της ΝΔ. Μια δημόσια εκπαίδευση για λίγους και εκλεκτούς, που λειτουργεί παράλληλα με πλήθος ιδιωτικών δομών, προσβάσιμων μόνο στους έχοντες. Για να το επιτύχει αυτό, προσπαθεί να υλοποιήσει το βαρύγδουπο «Σχέδιο δράσης για το Πανεπιστήμιο του 2030» υπό την αιγίδα και άρα και τη χρηματοδό-

τηση του ιδρύματος Μποδοσάκη, ένα σχέδιο που αφορά την διοίκηση, την δομή και οργάνωση των Πανεπιστημίων, τα προγράμματα σπουδών, τον ακαδημαϊκό χάρτη συνολικά και την αξιολόγησή τους. Και όπως είδαμε και την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, επιχειρείται για τους/τις/ ανυπάκουους/ες «συμμόρφωση» με ξύλο, χημικά, και άγρια καταστολή από την Πανεπιστημιακή Αστυνομία στο ΑΠΘ, έναν θεσμό που δημιουργήθηκε ακριβώς για να καταστείλει τις σίγουρες αντιδράσεις της ακαδημαϊκής κοινότητας.

Από την άλλη υπάρχει η εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία και μια παρατεταμένη περίοδος διεθνών καπιταλιστικών-ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών για τις πρώτες ύλες και τους δρόμους της ενέργειας, που έχει φέρει μεγάλες οικονομικές συνέπειες για όλους τους λαούς, τις οποίες καλούνται να πληρώσουν για ακόμα μια φορά οι εργαζόμενοι/ες σε συνδυασμό με την ακραία φτωχοποίηση ενός μεγάλου κομματιού της κοινωνίας. Όταν ο πληθωρισμός τρέχει με ταχύτητα φωτός, έχοντας φτάσει στο 10% και το πρωτοφανές κύμα ακρίβειας τινάζει στον αέρα τις ζωές εκατομμυρίων συμπολιτών μας, τα προκλητικά υπερκέρδη των παρόχων ενέργειας και η επίθεση της κυβέρνησης για να ικανοποιήσει τα ανταγωνιστικά συμφέροντα των υποστηριχτών της, μας δείχνουν ότι για τους από πάνω η κρίση είναι μια ευκαιρία διάλυσης του δημόσιου χαρακτήρα όλων των δομών που έχουν μείνει υπό δημόσιο έλεγχο. Και η επίθεση είναι λυσσαλέα γιατί αντιλαμβάνονται ότι έχει χαθεί η πολιτική υπεροχή αφού υπάρχουν ακόμα και σε συστημικά ΜΜΕ σενάρια για εθνικές εκλογές το αμέσως επόμενο διάστημα.

Συμπληρωματικά, σε αυτό το πλαίσιο λειτουργούν βοηθητικά και οι συνέπειες της ήττας του 2015 που έχουν οδηγήσει το μάχιμο συνδικαλιστικό κίνημα σε μία περίοδο αναμονής και ανασύνταξης κάτι που έδωσε τη δυνατότητα στην κυβέρνηση να ψηφίσει το νόμο Χατζηδάκη με στόχο, τόσο της ΝΔ όσο και ενός μέρους της αντιπολίτευσης (ΚΙΝΑΛ) την προσπάθεια αποδυνάμωσης και ουσιαστικής διάλυσης των συνδικάτων.

Η σύγκρουση με την κυβερνητική πολιτική

Όμως ο πρώτος γύρος αντιπαράθεσης δεν ήταν ένας δρόμος στρωμένος με ροδοπέταλα για την κυβέρνηση. Παρόλες τις ειδικές συνθήκες που επικράτησαν όλο αυτό το διάστημα, με την Υγεία και την Παιδεία να βρίσκονται στα πρόθυρα κατάρρευσης, με τον προϋπολογισμό πετσοκομμένο σε ότι αφορά τις δημόσιες κοινωνικές δαπάνες, με τα σχολεία κλειστά, την τηλεκπαίδευση, τις απαγορεύσεις και τους περιορισμούς, την απεργία αποχή από την αξιολόγηση που κήρυξαν τα σωματεία, τις εξετάσεις τύπου "PISA", αλλά και την ίδια την πανδημία, η μάχη που δόθηκε σε πρωτοβάθμια σωματεία, συλλόγους ΣΕΠΕ και ΕΛΜΕ όλη αυτήν την περίοδο δεν είναι καθόλου αμελητέα. Από την συντριπτική αποχή του κλάδου των εκπαιδευτικών στις ηλεκτρονικές ψηφοφορίες για την

λόγο να αντιστέκονται στη λεηλασία των εργασιακών, μορφωτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων τους.

Τα πρώτα αποτελέσματα για τα συνέδρια των εκπαιδευτικών Ομοσπονδιών

Τα πρώτα αποτελέσματα καταγράφονται από τις ψηφοφορίες των κατά τόπους ΕΛΜΕ (42 από 86 ΕΛΜΕ) και ΣΕΠΕ όπου υπάρχει μια σαφής υποχώρηση της ΔΑΚΕ, με τις αριστερές δυνάμεις να ενισχύονται εκλογικά από την διάθεση του κόσμου της εκπαίδευσης για οργάνωση της αντίστασης και σύγκρουση με τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές που διαλύουν την Δημόσια Παιδεία. Η ΔΑΚΕ πληρώνει ξεκάθαρα την επίθεση στην εκπαίδευση από τις πρώτες μέρες της Κεραμέως στον υπουργικό θώκο. Πληρώνει επίσης και την θέση της για την αξιολόγηση της σχολικής

Όπου υπάρχουν οργανωμένες δυνάμεις της Αριστεράς, που επιλέγουν να πάρουν κινηματικές πρωτοβουλίες και έχουν απευθυνθεί στον κόσμο μαζικά και ενωτικά, εκεί τα σχήματα αυτά αποκτούν μια δυναμική και αυξητική τάση.

ανάδειξη αιρετών την προηγούμενη χρονιά μέχρι και τη μεγαλειώδη συμμετοχή μας στην απεργία της 11 Οκτωβρίου 2022 ενάντια στην αξιολόγηση και κατηγοριοποίηση των σχολείων, η εκπαιδευτική κοινότητα είναι παρούσα και προσπαθεί να βρει τον βηματισμό της. Η προηγούμενη περίοδος, που αποτελούσε ένα πρώτο γύρο αντιπαράθεσης ΥΠΕΘ-εκπαιδευτικών, έδειξε παρόλες τις δυσκολίες, τις συνεχείς απειλές με εγκυκλίους, τις αποφάσεις για παράνομες και καταχρηστικές απεργίες από τα δικαστήρια, τα πισωγυρίσματα και τις ενστάσεις, ότι ένα κριτικό κομμάτι των εκπαιδευτικών που ανήκουν στην Ριζοσπαστική Αριστερά προσπάθησε, με όχημα τα πρωτοβάθμια σωματεία να οργανώσει την αντίσταση αλλά και να συσπειρώσει αγωνιστές και αγωνίστριες που είχαν κάθε

μονάδας, που ενώ σε πολλούς συλλόγους ψελλίζει ένα ανεξάρτητο «κατέβασμα» στις εκλογές, είναι η παράταξη που έσπευσε να δικαιολογήσει τα αδικαιολόγητα: από την τηλεκπαίδευση έως την απαξίωση μαθητών/μαθητριών με την αποστολή «προστατευτικών» μασκών που κόστισαν 6 δισ.ευρώ, την ίδια στιγμή που αύξησε τον αριθμό μαθητών/μαθητριών ανά τμήμα φτάνοντας στους 25+. Οι δυνάμεις που έχουν αναφορά στο ΚΙΝΑΛ-ΠΑΣΟΚ (ΔΗΣΥ, ΠΕΚ) δείχνουν στην καλύτερη περίπτωση στασιμότητα στην πρωτοβάθμια ενώ στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση μια άνοδο -αν και αυτό θα πρέπει να επιβεβαιωθεί από τα συνολικά συγκεντρωτικά αποτελέσματα. Από καιρό τώρα έχουν πάρει θέση στην δεξιά πλευρά της κυβερνητικής πολιτικής για την εκπαίδευση τρέχοντας

διών

να προσφέρουν τις «υπηρεσίες» μιας «ρεαλιστικής» συνδικαλιστικής δύναμης, υποστηρίζοντας πολλές φορές ότι δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα απέναντι σε ψηφισμένους νόμους, με αποτέλεσμα να είναι η δύναμη που «έτρεξε» για να στηρίξει την αξιολόγηση σε κάθε περίπτωση. Πιθανά η ενίσχυσή τους οφείλεται και στη μετακίνηση ενός ποσοστού που έχασε η ΔΑΚΕ προς μια δύναμη που δεν είναι η βασική φιλοκυβερνητική παράταξη. Οι εκπαιδευτικές δυνάμεις που συγκεντρώνονται γύρω από τον ΣΥΡΙΖΑ (στην πρωτοβάθμια αναφέρονται στο Αυτόνομο Δίκτυο και στη δευτεροβάθμια στις ΣΥΝΕΚ) δείχνουν σε κάποιες περιπτώσεις να κερδίζουν την δυσσάρεσκεια απέναντι στην ΝΔ όμως χωρίς να αυξάνουν τις δυνάμεις τους. Είναι βέβαιο ότι όντας στην κυβέρνηση το προηγούμενο διάστημα ο ΣΥΡΙΖΑ έφερε με τον καταστροφικό νόμο Γαβρόγλου το προσοντολόγιο και την απαξίωση των πτυχίων, και τώρα εισπράττει την απογοήτευση και την οργή των συναδέλφων. Από την άλλη όπου υπάρχουν οργανωμένες δυνάμεις της Αριστεράς, που επιλέγουν να πάρουν κινηματικές πρωτοβουλίες και έχουν απευθυνθεί στον κόσμο μαζικά και ενωτικά, εκεί τα σχήματα αυτά αποκτούν μια δυναμική και αυξητική τάση στην καταγραφή τους δείχνοντας τον δρόμο για την οργάνωση της αντίστασης.

Τα καθήκοντα του επόμενου διαστήματος

Το στοίχημα της επόμενης περιόδου είναι η συνάντηση της διάχυτης οργής με τις πρωτοβουλίες των οργανωμένων δυνάμεων της Ριζοσπαστικής Αριστεράς, η οποία μπορεί να δημιουργήσει μια «νέα κατάσταση» για τις δυνάμεις αντίστασης. Σε αυτήν την κατεύθυνση πρέπει να προσπαθήσουμε για την όσο το δυνατόν μεγαλύτερη ενότητα της εκπαιδευτικής Αριστεράς. Οι νικηφόροι αγώνες σωματείων όπως η COSCO και η e-food στο εσωτερικό αλλά και η ιστορική νίκη των εργαζομένων στην Amazon, με τη συγκρότηση σωματείου σε τόσο μαζικό εργατικό χώρο για πρώτη φορά μετά τον Ρίγκαν στις ΗΠΑ, αναδεικνύουν δύο σημαντικά στοιχεία σε κάθε νικηφόρα προσπά-

θεια. Πρώτον, ότι σε αυτήν την κρίσιμη περίοδο ο κατακερματισμός των δυνάμεων αλλά και οι μικροπολιτικές αντιπαράθεσεις για το ποια δύναμη θα φαίνεται πιο «πρωτοπόρα» ή πιο μαχητική, είναι άχρηστες για το κίνημα. Και δεύτερον ότι οι αγώνες αυτοί ήταν νικηφόροι γιατί έγιναν υπόθεση όλων των εμπλεκόμενων. Ο αγώνας των λιμενεργατών δέχθηκε τεράστιο κύμα αλληλεγγύης και συμπαραστάσης από εργαζόμενους, συνδικάτα και σωματεία, εργατικά κέντρα. Όπως αναφέρει και η ανακοίνωση του σωματείου ΕΝΕΔΕΠ στο λιμάνι του Πειραιά: «Σε όλο το λιμάνι, σε όλη την Πειραιϊκή κοινωνία, σε κάθε χώρο εργασίας παντού στην Ελλάδα, σε πολλά μέρη του κόσμου, η ΕΝΕΔΕΠ αγκαλιάστηκε για τους δίκαιους, συνεπείς και ανυποχώρητους αγώνες των εργαζομένων! Δώσαμε και πήραμε δύναμη από αυτό το τεράστιο κύμα αναγνώρισης και αλληλεγγύης, βάλαμε κι εμείς ένα λιθαράκι στην αλήθεια ότι μόνο με ενότητα και αγώνες έρχονται οι κατακτήσεις- ότι τίποτα δεν μας χαρίζεται!» Το εκπαιδευτικό κίνημα από μόνο του δεν μπορεί να κερδίσει, όσο κι αν ο ρόλος του είναι κομβικός. Όλες οι προηγούμενες φορές που οι αγώνες μας ήταν νικηφόροι ήταν αποτέλεσμα «панεκπαιδευτικού» μετώπου. Η ανάγκη μαζικής, ενωτικής, πανεκπαιδευτικής αντίστασης αποκτά μεγαλύτερη βαρύτητα σε μια συγκυρία όπου η κυβέρνηση με fast-track διαδικασίες αλλά και με δικαστήρια και εκφοβισμούς προσπαθεί να ανατρέψει συνολικά όλες τις κατακτήσεις του εκπαιδευτικού κινήματος τα τελευταία σαράντα χρόνια. Ακόμα περισσότερο όμως, είναι ανάγκη να δημιουργηθούν οι σχέσεις με τα άλλα τμήματα του εργατικού κινήματος, και να γίνει η δημόσια παιδεία υπόθεση όλων μας. Μόνο εάν καταφέρουμε να κινητοποιήσουμε και άλλα τμήματα της εργατικής τάξης όπως το γονεϊκό κίνημα, τους φοιτητές/φοιτήτριες, αλλά και να ζητήσουμε την υποστήριξη και άλλων κλάδων όπως των υγειονομικών μπορούν οι αγώνες μας να κερδίσουν την πλατιά αλληλεγγύη για να μπορούν να είναι νικηφόροι, και να ετοιμάσουν την ανατροπή αυτής της πολιτικής και της κυβέρνησης που την εκφράζει.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμός

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΔΕΑ Επικοινωνήστε μαζί μας:

• Α' ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 • ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
• ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 • ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 • ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • ΚΡΗΤΗ: 6979925065 • ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637 • ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 • ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

Η ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΠΑΛΕΥΕΙ ΓΙΑ:

Φοιτητικές εκλογές 2022: Νίκη

Των Ρόζας Δασκάλου-Χριστάκη και Βασίλη Λίτου

Τα φετινά αποτελέσματα των φοιτητικών εκλογών ανέτρεψαν πλήρως τους συσχετισμούς μέσα στους φοιτητικούς συλλόγους όπως τους γνωρίζαμε μέχρι σήμερα. Η ΠΚΣ έκανε την μεγάλη έκπληξη κι αναδείχθηκε πρώτη δύναμη με ποσοστό περίπου 33%, με τη ΔΑΠ να χάνει για πρώτη φορά την πρωτιά και να καταποντίζεται στη δεύτερη θέση με ποσοστό 27%. Την ίδια στιγμή τα ενωτικά μετωπικά ψηφοδέλτια των σχημάτων των ΕΑΑΚ και της ΑΡΕΝ, παρά την διαφορετική τους κεντρική εκλογική καταγραφή αθροίζουν μαζί ένα ποσοστό της τάξεως 15 με 16%, αναδεικνύοντας την ριζοσπαστική αντικαπιταλιστική αριστερά μέσα στα πανεπιστήμια σε τρίτη δύναμη, εμφανώς ενισχυμένη.

Οι εκλογές αυτές έρχονται να αποτυπώσουν τους συσχετισμούς δύναμης μέσα στις σχολές για πρώτη φορά από όταν η Νέα Δημοκρατία ανέλαβε την κυβέρνηση, καθώς η πανδημία και η επιλογή της κυβέρνησης να κρατήσει για σχεδόν 2 χρόνια κλειστές τις σχολές έκανε αδύνατη την πραγματοποίησή τους. Μέσα σε αυτό το διάστημα, με βασικό όχημα το νόμο Κεραμέως-Χρυσόχοϊδη, η κυβέρνηση εξαπέλυσε μια άνευ προηγουμένου επίθεση στη δημόσια εκπαίδευση, προσπαθώντας να επιβάλει όλη

την νεοφιλελεύθερη πολιτική της ατζέντα ενώ παράλληλα επιτέθηκε στους φοιτητικούς συλλόγους και το φοιτητικό κίνημα καταργώντας το πανεπιστημιακό άσυλο και επιβάλλοντας σκληρή καταστολή απέναντι στις αποφάσεις και τις διαδικασίες των φοιτητικών συλλόγων με δεκάδες επεμβάσεις της αστυνομίας μέσα στα ίδια τα πανεπιστήμια.

Συμμετοχή

Το πρώτο σημείο στο οποίο πρέπει να σταθούμε είναι η συμμετοχή στις φετινές εκλογές. Παρά το γεγονός πως είχαν να γίνουν εκλογές 3 χρόνια και πως μεγάλο κομμάτι της φοιτητικής κοινότητας δεν έχει αναπαράστας από τέτοιες διαδικασίες, καθώς και το γεγονός πως οι συλλογικές διαδικασίες έχουν απαξιωθεί σε μεγάλο βαθμό η κάληπα παρέμεινε στο ίδιο επίπεδο με το 2019. Σε αυτό το φόντο, χρειάζεται να προστεθεί το γεγονός ότι το φοιτητικό κίνημα αδυνατούσε να πραγματοποιήσει μαζί με τις γενικές συνελεύσεις και σε πολλές περιπτώσεις τα ΔΣ αντικαθιστούσαν τις συνελεύσεις με τόσο γραφειοκρατικό τρόπο που αποστρέφουν εν τέλει τους ίδιους τους φοιτητές και τις φοιτήτριες από τις συλλογικές διαδικασίες. Απ' αυτό μπορούμε να συμπεράνουμε πως η νεολαία είδε αυτή την εκλογική διαδικασία ως μια μάχη που έχει να δώσει απέναντι στην αυταρχική και νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση και ως ευκαιρία να αποτυπώσει την δυσαρέσκεια της σε αυτήν. Ταυ-

τόχρονα δίνει περισσότερη αξία τόσο στην πρωτιά της ΠΚΣ όσο και γενικότερα στην άνοδο των αριστερών δυνάμεων αφού αυτή δεν οφείλεται εξ ολοκλήρου στην κατάρρευση της ΔΑΠ αλλά κυρίως στην αύξηση των ιδίων των δυνάμεων της αριστεράς σε απόλυτους αριθμούς. Αυτό αποκτά ακόμη μεγαλύτερη σημασία για τη διαχείριση αυτού του δυναμικού την επόμενη μέρα των εκλογών και αποτελεί στοίχημα για την ριζοσπαστική αντικαπιταλιστική αριστερά η ένταξη του στις κινηματικές διεργασίες και τις διαδικασίες των φοιτητικών συλλόγων, δημιουργώντας αντιστάσεις στα μέτωπα που έχει ανοίξει η κυβέρνηση.

Οι φετινές φοιτητικές εκλογές δεν αποτελούν απλά ακόμη μια εκλογική διαδικασία που αφορά μόνο τους ίδιους τους φοιτητικούς συλλόγους. Είχαν κεντρική πολιτική σημασία. Η δημόσια και τριτοβάθμια εκπαίδευση ήταν από τους βασικούς χώρους που βρέθηκαν στο στόχαστρο της κυβέρνησης και αποτελεί μια μικρή μεν αλλά ενδεικτική εικόνα για το τι πρόκειται να συμβεί στη συνέχεια στους χώρους εργασίας αλλά και στα υπόλοιπα κομμάτια της κοινωνίας που πλήττονται από την κυβερνητική πολιτική, για αυτό και η ανάγνωση των αποτελεσμάτων είναι καίριας σημασίας τόσο για τα πολιτικά συμπεράσματα που μπορούμε να βγάλουμε αλλά και για τη διαμόρφωση εκείνης της τακτικής και της δημιουργίας κοινωνικών αντιστάσεων που θα μπορέσει να αποτελέσει ανάχωμα στα σχέδια τους.

Νικητές και χαμένοι

Η νεολαία της ΝΔ στα πανεπιστήμια, η ΔΑΠ κατάφερε να χάσει συνολικά περίπου 9.000 ψήφους συγκριτικά με τις τελευταίες εκλογές. Τα ψηφοδέλτια της συρρικνώθηκαν σε πολύ μεγάλο βαθμό ακόμη και σε σχολές που θεωρούνταν «κάστρα» για τη δεξιά παράταξη τα οποία και παρήγαγαν πολιτικά στελέχη όλα αυτά τα χρόνια. Η αποχή της ΔΑΠ τα τελευταία χρόνια από το φοιτητικό συνδικαλισμό αλλά και η αδυναμία της να βρει κόσμο και στελέχη που θα υπερασπιστούν την κυβερνητική πολιτική, αυτής της διάλυσης της δημόσιας παιδείας, της ποινικοποίησης του φοιτητικού συνδικαλισμού και της απαξίωσης των συλλογικών διαδικασιών μέσα στα πανεπιστήμια, φαίνεται να της κόστισε ακριβά εκ του αποτελέσματος δείχνοντας σημασία πλήρης αποσάθρωσης και διάλυσης τους. Σε αυτό, χρειάζεται να έχουμε υπόψη την εσωτερική σύγκρουση ακόμη και στην ίδια την ΝΔ και ΟΝ-ΝΕΔ σχετικά με την παρέμβασή της στα πανεπιστήμια. Η μεν κυβέρνηση, όλα τα τελευταία χρόνια αναπαράγει τη λογική της των ενιαίων ψηφοδελτίων, των καθαρών σχολών κ.ο.κ. κάτι που έρχεται σε κόντρα με τη ΔΑΠ των πάρτι, των μπράβων και των μαγαζιών.

Η ΠΚΣ αναμφισβήτητα πέτυχε μια τεράστια νίκη έκπληξη. Κατάφερε σε μεγάλο βαθμό να εκφράσει και να κεφαλαιοποιήσει σε ψήφους τη δυσαρέσκεια και την αγανάκτηση της φοιτητικής νεολαίας απέναντι στην κυβέρνηση έχοντας μια συνολική τοποθέτηση για το πανεπιστήμιο αλλά και σε κεντρικό πολιτικό επίπεδο. Πέτυχε να ναι αυτή η κύρια δύναμη που θα διαμορφώσει τους γενικότερους συσχετισμούς την επομένη των εκλογών. Ωστόσο, παρά τα θετικά βήματα που έκανε το προηγούμενο διάστημα, με τα καλέσματα για συντονισμό των φοιτητικών συλλόγων, με τα κοινά πλαίσια στις γενικές συνελεύσεις με τις δυνάμεις των ΕΑΑΚ και της ΑΡΕΝ σε επιμέρους σχολές και όπου το επέβαλε η συγκυρία, αδυνατεί να μαζικοποιεί από μόνη της τις συλλογικές διαδικασίες των φοιτητικών συλλόγων και να πάρει πρωτοβουλίες ανοιχτές που θα ξεπερνούν την ίδια και θα εντάσσουν ένα ευρύτερο δυναμικό αριστερών δυνάμεων και ανένταχτου κόσμου. Αυτό το κομμάτι είναι κρίσιμο γιατί είναι εκείνο που έχει τη διάθεση και τη θέληση να συγκρουστεί και να αντιπαρατεθεί με την κυβέρνηση και θα έχει καθοριστικό ρόλο στην ανασυγκρότηση των φοιτητικών συλλόγων.

Η κοινή εκλογική καθοδος των σχημάτων της αντικαπιταλιστικής και ριζοσπαστικής αριστεράς της ΑΡΕΝ και των ΕΑΑΚ σημείωσε επίσης σημαντική άνοδο. Ένα πολύ μεγάλο δυναμικό κόσμου καθόλου αμελητέο επιμένει να στηρίζει τις δυνάμεις εκείνες που όλο το προηγούμενο διάστημα αγωνίστηκαν από

Συνολική επίθεση στα πανεπιστήμια

Η κυβέρνηση ΝΔ έρχεται να αλλάξει εντελώς το πανεπιστήμιο όπως το ξέρουμε, φέρνοντας νόμους που χτυπάνε πρώτα και κύρια τον δημόσιο, δωρεάν χαρακτήρα του. Από τον νόμο Κ-Χ, με την Ε.Β.Ε και τις διαγραφές που πέταξαν και θα πετάξουν -με ταξικό πρόσχημο- έξω από την τριτοβάθμια χιλιάδες μαθητές και φοιτήτριες μέχρι τον νέο νόμο πλαίσιο που έρχεται να ελευθερώσει το ύψος των διδάκτρων στα μεταπτυχιακά. Ταυτόχρονα, πάγια κεκτημένα του φοιτητικού κινήματος, όπως η δωρεάν σίτιση και στέγαση, τίθενται υπό αμφισβήτηση με τις κάρτες σίτισης στη λεία του ΑΠΘ (όπου βρέθηκαν και ποινικά) και τη συζήτηση για ενοίκιο στις εστίες με το νέο έργο ΣΔΙΤ που ετοιμάζει γρήγορα η κυβέρνηση και θα χτυπήσει ακόμη περισσότερο τους φτωχότερους φοιτητές-τριες. Είναι η ίδια κυβέρνηση που πριν να συμβούν τα παραπάνω, συνέχισε τη διαρκή υποχρηματοδότηση της παιδείας, υποβαθμίζοντας ακόμη περισσότερο τις σπουδές, τις παροχές,

τις... βιβλιοθήκες, ενισχύοντας τα ιδιωτικά κολλέγια. Παράλληλα ενίσχυσε τους προϋπολογισμούς για πολεμικούς επιθετικούς εξοπλισμούς, περισσότερους μπάτσους, «εκουγχρονίζοντας» τους εξοπλισμούς τους.

Την ίδια στιγμή, η κυβέρνηση ανοίγει την πόρτα των ιδρυμάτων στο ιδιωτικό κεφάλαιο μειώνοντας όλο και περισσότερο την ήδη πενιχρή κρατική χρηματοδότηση και εγκρίνοντας την ίδρυση προπτυχιακών προγραμμάτων με δίδακτρα ενώ μεγάλο κομμάτι της πανεπιστημιακής έρευνας που διεξάγεται από φοιτητές γίνεται με για τα κέρδη ιδιωτικών εταιρειών. Χαρακτηριστικό είναι ότι για την πολιτική τους είναι η αναπαραγωγή ερευνητικών προγραμμάτων που «εξελίσσονται» τη φονικότητα των όπλων, την κατασκοπεία κ.α. που τα τελευταία χρόνια αποτελούν επιτεύγματα της έρευνας στα ελληνικά πανεπιστήμια.

Με τα παραπάνω, η ΝΔ ετοιμάζει ένα πανεπιστήμιο που απέχει πάρα πολύ από τις ανάγκες μας. Ένα πανεπιστή-

μιο «της αγοράς» όπου η φοίτηση στο οποίο θα προϋποθέτει ότι οι φοιτητές θα επωμιστούμε το κόστος των σπουδών μας.

Και ενώ ο Μητσοτάκης κάνει δηλώσεις για «ολιστικό τρόπο αντιμετώπισης των χρημάτων», η κυβέρνησή του εφαρμόζει παντού μια σκληρή νεοφιλελεύθερη πολιτική. Από τα εργασιακά με τον νόμο Χατζηδάκη ως το ασφαλιστικό. Πετσοκόβει το ήδη αποδυναμωμένο κοινωνικό κράτος και σε καθεστώς δυσβάσταχτης ακρίβειας δαπανεί «ολιστικά» εκατομμύρια στην αγορά πολεμικών εξοπλισμών και σπεύδει να εμπλέξει τη χώρα στον πόλεμο στέλνοντας δύο φορές όπλα και συζητώντας και την αποστολή έμψυχου δυναμικού. Η καταστολή λοιπόν, θα είναι η απάντηση σε οποιαδήποτε αντίδραση σε αυτή την πολιτική είτε μέσα είτε έξω από τους πανεπιστημιακούς χώρους. Όπως λοιπόν, ο νεοφιλελευθερισμός χτυπάει όλο το λαό έτσι και «το άσυλο ανήκει σε όλο το λαό» και πρέπει συνολικά να τον αντιμετωπίσουμε.

της Αριστεράς

την πρώτη γραμμή απέναντι στη νεοφιλελεύθερη λαίλαπα και την κρατική καταστολή στα πανεπιστήμια. Η άνοδος αυτή αποκτά ιδιαίτερη πολιτική σημασία για τη συζήτηση που υπάρχει στο εσωτερικό των δικτυώσεων των ΕΑΑΚ και της ΑΡΕΝ όσον αφορά την ανασυγκρότηση της ίδιας την ριζοσπαστικής φοιτητικής αριστεράς. Η ψήφος στα ενωτικά ψηφοδέλτια ενισχύει την τάση και την πολιτική κατεύθυνση για μαζική ενωτική και ριζοσπαστική πολιτική εντός των φοιτητικών συλλόγων που αποτελεί βασική προϋπόθεση για το ζωντάνεμα των ίδιων των φοιτητικών συλλόγων και των διαδικασιών τους.

Τα αποτελέσματα των φοιτητικών εκλογών δείχνουν αδιαμφισβήτητη την καταδίκη της κυβερνητικής πολιτικής, για την ακρίβεια, την εμπλοκή στα πολεμικά σχέδια και τη συνολικότερη νεοφιλελεύθερη πολιτική της κυβέρνησης που επιτίθεται στους φτωχούς, τους εργαζόμενους, τις γυναίκες και τη νεολαία. Είναι στοίχημα η ψήφος που καταγράφηκε στις φετινές εκλογές να γίνει δύναμη αντίστασης στις επόμενες μάχες, πλάι με τους αγώνες των εργαζομένων.

Ενάντια στην εντεινόμενη καταστολή: Μέτωπο φοιτητών-καθηγητών-εργαζομένων

Για δεύτερη φορά μέσα στον ίδιο μήνα είδαμε σκηνικά ωμής βίας μέσα στον πανεπιστημιακό χώρο και συγκεκριμένα στο ΑΠΘ. Με πρόσχημα την κατασκευή βιβλιοθήκης, σε πρώην πολιτικό χώρο, οπλισμένα ΜΑΤ έχουν κάνει τη σχολή του βιολογικού στρατόπεδο. Η απάντηση στην αντίδραση των φοιτητριών που βρέθηκαν διαμαρτυρόμενοι μπροστά τους ήταν ξύλο, χημικά και κρότου λάμψης με αποτέλεσμα έναν αιμόφυρτο φοιτητή ο οποίος στη συνέχεια εισήχθη δύο φορές στο νοσοκομείο με σπασμένη γνάθο. Αργότερα την ίδια μέρα οι αστυνομικές δυνάμεις προχώρησαν σε αναίτιες συλλήψεις συνδικαλιστών που απλώς περπατούσαν εκτός του campus ενώ και τα επόμενα βράδια παρέμειναν στις εισόδους και πραγματοποιούσαν αναίτιους ελέγχους σε περαστικά άτομα.

Χωρίς κανένα πραγματικό ενδιαφέρον για τη βιβλιοθήκη (δεδομένης της κατάστασης στην οποία έχουν αφήσει την κεντρική του ΑΠΘ), τα ΜΑΤ βρίσκονται διαρκώς πλέον μέσα στον χώρο του ΑΠΘ δηλώνοντας στην πράξη ότι το πανεπιστημιακό άσυλο θα αποτελεί σύντομα παρελθόν στην πράξη. Παρά τις διαρκείς αναβολές για την

εγκατάσταση της ΟΠΠΙ στην πράξη μετά την ψήφιση του νόμου, η αστυνομία (πανεπιστημιακή ή όχι) βρίσκεται εκεί κάθε μέρα και προβαίνει με κάθε ευκαιρία στην άγρια καταστολή κάθε κίνησης που αμφισβητεί την παρουσία της εκεί. Η ρίψη, μάλιστα, κρότου λάμψης ευθεία βολή αποτελεί σε αυτή τη συγκυρία πολιτική επιλογή που δείχνει ότι κάθε αντίδραση απέναντι στα σχέδια τους θα αντιμετωπίζεται χωρίς κανένα δισταγμό.

Παράλληλα, ήδη εφαρμόζεται ο νόμος Κεραμέως-Χρυσόχοϊδη που επιτρέπει την ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης με τα πειθαρχικά (π.χ. για αφισκοκόλληση στην Κρήτη). Η συζήτηση για τα ενιαία ψηφοδέλτια είναι πιο επίκαιρη από ποτέ, με τον σύλλογο κινηματογράφου ΑΠΘ, ήδη να εφαρμόζει τις επιταγές της ΝΔ διεξάγοντας εκλογές με αυτό τον τρόπο, ενώ δύο μέρες μετά τις φοιτητικές εκλογές, βγήκε νέα εξαγγελία της Κεραμέως για πλήρη κατάργηση των φοιτητικών παρατάξεων, σε πρώτη φάση στις εκλογές των συμβουλίων ιδρύματος.

Όλα αυτά, συνδυαστικά με το κλίμα αστυνομοκρατίας και τα ψευδοδیلήματα τύπου «βιβλιοθήκη ή βαριοπούλες» έχουν ξεκάθαρο στόχο να χτυπή-

σουν την πολιτικοποίηση στις σχολές, τον φοιτητικό συνδικαλισμό και να καταλήξουν εν τέλει στην απονομιμοποίηση των ίδιων των συλλογικών οργάνων των φοιτητριών-ων, των συλλόγων τους.

Και αυτό, φυσικά, το κάνουν τώρα για να εξασφαλίσουν ότι δε θα βρουν ξανά μπροστά τους το φοιτητικό κίνημα Απέναντι στην εκπαιδευτική αναδιάρθρωση που επιδιώκουν όπως έγινε επανειλημμένα στο παρελθόν.

Η αλήθεια είναι ότι ως απάντηση στις εικόνες βίας που αντικρίσαμε βγήκαν γενικές συνελεύσεις σε πολλούς συλλόγους και πραγματοποιήθηκαν αρκετά μεγάλες κινητοποιήσεις σε Θεσσαλονίκη και Αθήνα. Πολύ θετικά απολογίζουμε, στα πλαίσια αυτής της αντίδρασης την στάση εργασίας στην οποία προχώρησαν οι εργαζόμενοι στο πανεπιστήμιο μια μέρα μετά το συμβάν με τον φοιτητή που βρέθηκε αιμόφυρτος καθώς και τη συμμετοχή του δημοτικού σχήματος της Πόλης Ανάποδα στη φοιτητική πορεία της 26/5 στη Θεσσαλονίκη. Τέτοιες κινήσεις δείχνουν τη δυνατότητα του φοιτητικού κινήματος να συνδεθεί πραγματικά με την υπόλοιπη ακαδημαϊκή κοινότητα και τα ευρύτερα αγωνιζόμενα κομμάτια

έξω από τον πανεπιστημιακό χώρο.

Η αριστερά φάνηκε ικανή να αντιμετωπίσει αντανάκλαστικά την παρουσία των ματ στο campus όμως τώρα, και ενόψει της εισόδου της ΟΠΠΙ, πρέπει να ανταποκριθεί στο καθήκον της μαζικοποίησης του φοιτητικού κινήματος. Μακριά από λογικές από τα πάνω και αποφάσεις μέσω ΔΣ στις οποίες εμμένει το ΚΚΕ, η ριζοσπαστική αριστερά χρειάζεται με επίκεντρο τις γενικές συνελεύσεις να ωθήσει τους φοιτητές/τριες να παλέψουν για το πανεπιστήμιο των αναγκών τους. Η ριζοσπαστικοποίηση αυτή, βέβαια, δεν μπορεί να βασίζεται στη οργή που προκαλούν οι εικόνες άγριας καταστολής. Η συζήτηση πρέπει με πολιτικούς όρους να εστιάσει στη σκοπιμότητα των επιθέσεων και στην αναγκαιότητα υπεράσπισης του συνδικαλισμού, των συλλόγων και εν τέλει των δημόσιων, δωρεάν σπουδών που επιδιώκουν να πάρουν πίσω. Παλεύοντας από κοινού για τη συγκρότηση μετώπου φοιτητών/τριων, καθηγητών/τριων, διοικητικό προσωπικό, καθαρίστριες για ένα πανεπιστήμιο χωρίς μπάτσους, για τις ανάγκες όσων ζουν, σπουδάζουν και εργάζονται μέσα σε αυτό.

Ενάντια στη δυστοπία του σεξισμού του πολέμου, της εκμετάλλευσης

Το Σαββατοκύριακο 11 & 12 Ιούνη θα συναντηθούμε στο Φεστιβάλ Φεστιβάλ που οργανώνει η φεμινιστική συλλογικότητα Συνέλευση 8 Μάρτη. Για δύο μέρες θα βρεθούμε στον όμορφο κήπο του Συλλόγου Αρχαιολόγων (ΣΕΑ) για να συζητήσουμε και να γνωριστούμε, να ακούσουμε μουσική, να δούμε stand up comedy, να απολαύσουμε βιβλία και εκθέσεις φωτογραφίας, να οργανωθούμε και να διασκεδάσουμε, σε έναν ασφαλή φεμινιστικό χώρο για όλες και όλα.

Το φεστιβάλ γίνεται πραγματικότητα χάρη στην αυτοοργανωμένη εθελοντική προσπάθεια μελών και φίλων της Συνέλευσης και στην αφιλοκερδή συμμετοχή καλλιτεχνών και επαγγελματιών. Τα έξοδα της διοργάνωσης καλύπτονται από τις οικονομικές εισφορές και την ενίσχυση του κάθε ατόμου που θέλει να συμβάλει για την πραγματοποίηση του φεστιβάλ. Για όλες εμάς ο συλλογικός και αυτοοργανωμένος τρόπος οργάνωσης του φεστιβάλ χωρίς χορηγούς αποτελεί ένα άλλο παράδειγμα διοργάνωσης, διασκέδασης και τελικά φεμινιστικής πολιτικής. Ελπίζουμε έτσι να δημιουργήσουμε έναν φεμινιστικό θεσμό όπου άτομα και συλλογικότητες θα συζητούν για τον φεμινισμό και την απελευθέρωση από την καταπίεση.

Τα θέματα που επιλέξαμε να συζητήσουμε είναι κάποια από τα ζητήματα που μας απασχόλησαν τους τελευταίους μήνες και χρόνια, για αυτό και καλούμε κάθε άτομο που συμμετείχε στους πρόσφατους φεμινιστικούς αγώνες, κάθε άτομο που ενδιαφέρεται να συζητήσει και να διαμορφώσει αιτήματα να έρθει στο φεστιβάλ μας. Στα πάνελ των εκδηλώσεων και συζητήσεων συμμετέχουν φεμινίστριες ακτιβίστριες βάσης και πανεπιστημιακοί, συνδικαλίστριες, δημοσιογράφοι και καλλιτέχνιδες από την Ελλάδα και το εξωτερικό.

Παρουσιάζουμε το σκεπτικό των συζητήσεων αναλυτικά παρακάτω:

Ζωντανές μας θέλουμε: Έμφυλη βία και γυναικοκτονίες. #Πες την με το όνομά της

Το φεστιβάλ ανοίγει με μια εκδήλωση για την έμφυλη βία και τις γυναικοκτονίες, με ένα θέμα δηλαδή που συγκλόνισε και κινητοποίησε το φεμινιστικό κίνημα όσο τίποτε άλλο τα τελευταία χρόνια. Δεν ξεχνάμε τις δολοφονημένες αδερφές μας, ούτε πως κάθε φορά που διαδηλώνουμε κάποιες δεν είναι μαζί μας. Η σκέψη μας όμως είναι και σε όλες αυτές που τα τελευταία χρόνια επιλέγουν να καταγγείλουν εμπειρίες έμφυλης κακοποίησης. Σε αυτή τη συζήτηση κουβεντιάζουμε για την κλιμακούμενη έμφυλη βία που οδηγεί στη γυναικοκτονία, για τη νομική κατοχύρωση του όρου αλλά και για τις ανύπαρκτες δομές πρόληψης, φροντίδας, προστασίας και υποστήριξης των κακοποιημένων. Στόχος μας να ανταλλάξουμε απόψεις για ένα πρόγραμμα διεκδικήσεων και στ-οργής που δεν θα αφήνει καμία μόνη, γιατί «Ζωντανές μας θέλουμε». Γνωστοποιούμε επίσης την καμπάνια της Συνέλευσής μας #Πες την με το όνομά της.

Ούτε πόλεμο που μας καταστρέφει ούτε ειρήνη που μας καταπιέζει: Φεμινιστική αντιπολεμική αντίσταση

Όμως οι πόλεμοι δεν πλήττουν μόνο τα σώματά μας. Από το φεστιβάλ μας δεν θα μπορούσε να λείπει μια συζήτηση για τον πόλεμο στην Ουκρανία. Το Σάββατο συνεχίζουμε τη συζήτηση στέλνοντας μήνυμα φεμινιστικής αντιπολεμικής αντίστασης και παρουσιάζοντας πρωτοβουλίες όπως το διεθνές φεμινιστικό αντιπολεμικό μαρσιέζο. Ενώνουμε τη φωνή μας με το διεθνές φεμινιστικό αντιπολεμικό κίνημα, συζητάμε τι σημαίνει σήμερα φεμινιστική αντιπολεμική στάση στη χώρα που ζούμε και παρουσιάζουμε την ιστορία του αντιπολεμικού-φεμινιστικού κινήματος. Η ιστορία αυτή μας εμπνέει ακόμη καθώς σκεφτόμαστε τη Ρόζα Λούξεμπουργκ, το αντί-πυρηνικό φεμ κίνημα του Greenham Common ή τις Donne en Nero. Καταδικάζουμε την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία και καταγγέλλουμε το ΝΑΤΟ και τους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς που οδηγούν στους πολέμους, τη στρατιωτικοποίηση και την προσφυγιά. Είμαστε αλληλέγγυες με τα φεμινιστικά κινήματα σε Ρωσία και Ουκρανία, αλληλέγγυες με κάθε προσφύγισσα που έρχεται στη χώρα μας για να ξεφύγει από τον πόλεμο, από όπου και αν προέρχεται. Ξερούμε καλά ότι τα εγκλήματα πολέμου πλήττουν ιδιαίτερα τα πολλαπλά καταπιεζόμενα άτομα και ότι ο πόλεμος αποτελεί κορυφαίο δείγμα μιας ιμπεριαλιστικής-πατριαρχικής αποικιοποίησης συνόρων, λαών και σωμάτων.

Δεν είναι ισότητα αν δεν είναι για όλες/α: Ίσα δικαιώματα στο γάμο, στη γονεϊκότητα, στην εργασία για τα ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα

Η Κυριακή στο φεστιβάλ ξεκινά με μια συζήτηση για τα δικαιώματα των ΛΟΑΤΚΙ+ατόμων. Το αυτονόητο δικαίωμα στο γάμο ως δυνατότητα επιλογής ακόμα και για όσες/α είναι ενάντια στο γάμο αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα αιτήματα της ΛΟΑΤΚΙ+ κοινότητας. Για μας ο όρος ισότητα είναι κενό γράμμα αν τα ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα, πολλά από εμάς αναπόσπαστο τμήμα του φεμινιστικού κινήματος δεν απολαμβάνουμε τα ίδια δικαιώματα με τις/τους υπόλοιπους πολίτες. Άλλωστε τα φεμινιστικά κινήματα αποτελούν βασικό σύμμαχο των ΛΟΑΤΚΙ+ κινήματων στους αγώνες ενάντια στην καταπίεση. Το ετεροπατριαρχικό σύστημα καταπίεσης και εκμετάλλευσης θέτει εμπόδια και διακρίσεις στους χώρους εργασίας, και αυτό σε συνθήκες γενικότερης κρίσης και επισφάλειας εντείνεται, ενώ τα ΛΟΑΤΚΙ+ αποκλείονται από αυτονόητα δικαιώματα όπως η γονεϊκότητα, η εργασία κ.α. Η άγρια δολοφονία του Ζακ και το κίνημα μνήμης και διεκδίκησης που γεννήθηκε μέσα από το συλλογικό πένθος, αποτέλεσαν σταθμούς που μας κινητοποίησαν και μας οργάνωσαν ακόμα περισσότερο. Η επόμενη μέρα του φεστιβάλ ανοίγει με τη βδομάδα Pride-ΛΟΑΤΚΙ+ περηφάνιας και το φεστιβάλ μπορεί να αποτελέσει ένα χώρο συνάντησης για τις επόμενες κινητοποιήσεις μας.

Σωματεία ενάντια στο σεξισμό: Η έμφυλη βία στη δουλειά μας – Οι φεμινιστικές αντιστάσεις

Το φεστιβάλ κλείνει με μια συζήτηση για την έμφυλη βία στην εργασία και τις φεμινιστικές αντιστάσεις που μπορούν να οργανωθούν από τα σωματεία στους χώρους εργασίας. Συζητάμε εμπειρίες έμφυλης παρενόχλησης και βίας, πολιτικές προστασίας και αλληλεγγύης, για τρόπους και για δομές που χρειάζεται να οικοδομήσουμε για να αντισταθούμε στο σεξισμό και την έμφυλη καταπίεση. Οι γυναίκες και τα ΛΟΑΤΚΙ άτομα βιώνουμε διαθεματικά την εργασιακή εκμετάλλευση καθώς το φύλο, η τάξη και η καταγωγή, μας καθιστούν ακόμα πιο ευάλωτες σε αφεντικά και σεξιστικές συμπεριφορές. Το κίνημα #metoo έδωσε το έναυσμα για να αποκαλυφθεί η πολλαπλή βία που βιώνουμε στους χώρους εργασίας. Αυτή τη συζήτηση θέλουμε να συνεχίσουμε με τα μάτια στραμμένα σε εκείνες που δουλεύουν στις πιο επισφαλείς και κακοποιητικές συνθήκες. Τις αόρατες που χωρίς αυτές ο κόσμος δεν γυρνά. Σε εκείνες που όταν τελειώνει το εργασιακό ωράριο συνεχίζουν να εργάζονται στο σπίτι. Τι πρωτοβουλίες μπορούν να πάρουν τα σωματεία προκειμένου να εργαζόμαστε με ασφάλεια και ισότητα; Και δύο ακόμα συζητήσεις:

Επειδή μας αρέσει πολύ να συζητάμε, ειδικά σε κύκλο οργανώνουμε δύο workshops που θα διεξαχθούν παράλληλα το απόγευμα της Κυριακής:

ΗΠΑ-Αμβλώσεις. Τις θέλουμε δημόσιες, ασφαλείς, δωρεάν. Χωρίς κηδεμονίες ή ερωτήσεις

Μετά την πρωτοφανή παρέμβαση στο δικαίωμα αναπαραγωγής στις ΗΠΑ που προετοιμάζεται από το Ανώτατο Δικαστήριο με στόχο τον έλεγχο των γυναικείων σωμάτων και της αναπαραγωγικής διαδικασίας επιθυμούμε να συζητήσουμε για το δικαίωμά μας στην ασφαλή δημόσια και δωρεάν αμβλωση. Στην Ελλάδα η εκκλησία χέρι χέρι με ακροδεξιές ομάδες υπό την αιγίδα της κυβέρνησης οργάνωσαν συνέδρια, ημερίδες και διαφημιστικές καμπάνιες ενάντια στο αυτονόητο δικαίωμά μας στην αμβλωση. Μια απάντηση επείγει. Όταν πρόκειται για τα σώματά μας δεν δεχόμαστε κηδεμονίες ή ερωτήσεις.

Κύκλος φεμινιστικής ποίησης: «Μια Λιτανεία Επιβίωσης»

Η φεμινιστική ποίηση και γραφή είναι για εμάς τροφή, μια λιτανεία επιβίωσης όπως θα έγραφε η μύρη λεσβία ποιήτρια και ακτιβίστρια Οντρ Λορντ. Στον χώρο του φεστιβάλ όσες ενδιαφερόμαστε για τη φεμινιστική ποίηση θα συναντηθούμε με ποιήτριες για να διαβάσουμε αγαπημένα ποιήματα, να διερωτηθούμε για μια ποίηση που μας εμπνέει, μας απελευθερώνει και μας φροντίζει.

Ισότητα, φιλοσοφία και φεμινισμός για παιδιά

Ο χώρος θα είναι φιλικός στα παιδιά αφού θα λειτουργεί παιδότοπος με παιχνίδια και δημιουργική απασχόληση. Το Σάββατο οργανώνεται

κύκλος φιλοσοφίας για παιδιά με τη βοήθεια της γαστήρι για παιδιά ματρική γύρω από ταυτότητα. Την Κυρίως νώνει ένα θεατρικό μέχρι 3η δημοτικού χωρίς αποκλεισμούς που σχεδιάζουμε. ένα πάρκινγκ παιδίας και συμπεριληφθεί ελεύθερα, θα ζωγραφιστούν, θα συζητηθούν, αμφισβητηθούν

Ψωμί και Τριαντάφυλλο

Το πολιτιστικό πρόγραμμα επίσης πολύ πλούσιο. Διασκεδάσουμε νιώθοντας το πρόγραμμα περιλαμβάνει καλλιτέχνιδες/ες, τραγουδιστές, κωμικούς που ακούγονται και ετεροπατριαρχικές άρσεις και φιλοξενούμενους άλλους εναλλακτικούς. Ενός κόσμου σεβασμός στα σώματά μας με την κακοποίηση. Στο χώρο θα λειτουργήσει ο σεφ Νίκος Αρσενάκης συνταγές για άτομα με αναπηρίες, παρουσιάζονται λαμβάνουν vegan tortillitas με αργονόμους βουτηρένια bruschetta

Ερχόμαστε από

Η Συνέλευση 8 Μάρτη είναι μια γκάμα φεμινιστικών οργανώσεων που οργανώνει την Ελλάδα απευθυνόμενες σε συλλογικότητες, σε κοινωνικές συλλογικότητες στη Συνέλευση, στην έμφυλη βία, στην τριαρχία και κάθε επιβίωση, διάκριση και όλα αυτά που μας αφορούν. Η Συνέλευση 8 Μάρτη και νέες ακτιβίστριες φεμινιστικά κινήματα και συμμετέχουμε στην εποχή μας με το φεστιβάλ και στους διαθεματικούς, τα ΛΟΑΤΚΙ+ μετανάστριες, τις γαζόμενες αόρατες, ζει το σύστημα να ονειρευόμαστε ένα καλύτερο μέλλον. Καλούμε κάθε ΛΟΑΤΚΙ+ άτομο, καθώς και τις δικές μας διεκδικήσεις στο φεστιβάλ.

Γιατί καμία μόνη δεν μπορεί να αλλάξει τα πάντα, γιατί χω

μού,
ης

κού διαλόγου/βιωματικό εργ-
από ειδική παιδαγωγό με θε-
το φύλο, τους ρόλους και την
υριακή η ομάδα Απ!κο οργα-
εργαστήρι για παιδιά από τη
γιάτι τα παιδιά που παίζουν
ς είναι εικόνα από το μέλλον
Για μας ο παιδότοπος δεν είναι
ιών αλλά ένας χώρος φαντασί-
σης όπου τα παιδιά θα παίζουν
ραφίζουν, θα μαθαίνουν βιω-
ούν τη φεμινιστική προσέγγι-
ας τα σεξιστικά στερεότυπα.

Γράφυλλα για όλες

όγραμμα του φεστιβάλ είναι
σιο και επιθυμία μας είναι να δι-
θοντας όμορφα και ασφαλή. Το
μβάνει καλλιτέχνες με γνωστές
συγκροτήματα αλλά και stand
ποδοθούν το κύριο σεξιστι-
αρχικό χιούμορ. Όσα παρουσι-
νούμε αποτελούν στιγμιότυπα
κτικού πολιτιστικού παραδείγ-
ου που η διασκέδαση σημαίνει
ματά μας και που δεν ταυτίζεται
η και την παρενόχληση.

τουργεί μπαρ ενώ στην κουζί-
οργυρός θα ετοιμάζει γκουρμέ
α όλων των διατροφικών επι-
ζοντας γεύσεις που θα περι-
σάντουιτς, δροσερές σαλάτες,
ψημένο χοιρινό ή κοτόπουλο,
και άλλα κρία πιάτα.

Ό μακριά

άρτη εμπνεόμενη από την πα-
κή απεργία το 2019 ξεκίνησε να
ώτη φεμινιστική απεργία στην
ντας κάλεσμα σε φεμινιστικές
ωματεία, συλλόγους και άλλες
ικότητες. Από τότε όσες συνα-
έλευση αγωνιζόμαστε ενάντια
μφυλη βία, τη φτώχεια, την πα-
ίδους έμφυλη και ταξική κατα-
ι εκμετάλλευση. Απαντάμε σε
καταπιέζουν με τη φεμινιστι-
τη συλλογική μας δράση. Στη
τη συναντιόμαστε παλαιότερες
ες, εμπνεόμαστε από τα φεμι-
των προηγούμενων δεκαετιών
στα φεμινιστικά κινήματα της
ου μας στις μη προνομιούχες
τικούς αγώνες. Με τις εργαζό-
άτομα, τις προσφύγισες και
ανάπηρες, όλες εμάς που ερ-
και εθελοντικά για να συνεχί-
παράγει κέρδη και καταπίεση,
α φεμινισμό του 99%.

γυναίκα, θηλυκότητα και ΛΟ-
α αλληλέγγυο στις φεμινιστι-
εις να στηρίξει το φεμινιστικό
η, γιατί όλες μαζί είμαστε πιο
ς εμάς παύει ο κόσμος.

ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ

11 & 12
ΙΟΥΝΗ

67ος κήπο του ΣΕΑ (Σύλλογος Αρχαιολόγων, Ερμού 134)

Σάββατο 11/6

3:30 μ.μ.

Συζήτηση

Ζωντανές μας θέλουμε:
Έμφυλη βία και γυναικοκτονίες.
#Πες την με το όνομά της

6:00 μ.μ.

Συζήτηση

Ούτε πόλεμο που μας καταστρέφει,
ούτε ειρήνη που μας καταπιέζει:
Φεμινιστική αντιπολεμική αντίσταση

6:00 - 8:00 μ.μ.

Κύκλος φιλοσοφικού

διαλόγου για παιδιά και εφήβους

9:00 - 12:30 μ.μ.

Συναυλία

Αγγελική Τουμπανάκη
Σαβίνα Γιαννάτου
Δάφνη Κριθαρά
JazzMatazz
Μυρτώ Βασιλείου
Μάρθα Φριντζήλα
Γιάννης Παπαγεωργίου
Elianna one woman band
Ηλίας Βαμβακούσης
Αλέξανδρος Εμμανουλίδης
Nalyssa Green
Idra Kayne

Συνέλευση 8 Μάρτη

sineleusi8m@gmail.com

Κυριακή 12/6

Συζήτηση

3:00 μ.μ.

Δεν είναι ισότητα αν δεν είναι για όλες/α:
Ίσα δικαιώματα στο γάμο, στη γονεϊκότητα, στην
εργασία για τα ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα

Συζήτηση

5:30 μ.μ.

Σωματεία ενάντια στο σεξισμό:
Η έμφυλη βία στη δουλειά μας – Οι φεμινιστικές
αντιστάσεις

Workshops - Εργαστήρια

(παράλληλη διεξαγωγή και των 2)

4:30 μ.μ.

1. ΗΠΑ-Αμβλώσεις.

Τις θέλουμε δημόσιες, ασφαλείς και δωρεάν.
Χωρίς κηδεμονίες ή ερωτήσεις

2. Κύκλος φεμινιστικής ποίησης:

«Μια Λιτανεία Επιβιώσεως»

Θεατρικό εργαστήρι

5:00 - 6:00 μ.μ.

για παιδιά Α,Β,Γ Δημ. από την ομάδα ΑΠ!ΚΟ

Stand up Comedy

8:30 μ.μ.

Δήμητρα Νικητσα | Δήμητρα Θωμά | Οδεττη
Κουγέα | Νικολέτα Μαντά | Αγγέλα Πατσιαδά |
Μαρία Κουφομανωλη | Έμιλυ Ντάνου

Συναυλία

9:15 - 12:00 μ.μ.

Τραγούδι Μήνυμα Αντίστασης
Ζυγιά Αλάι
Babo Koro

ΗΠΑ: Το δικαίωμα στην άμβλωση

Της Σάρον Σμιθ*

Στις 2 Μαΐου, όταν διέρρευσε στο ειδησεογραφικό πρακτορείο Politico ένα προσχέδιο της επικείμενης απόφασης του Ανωτάτου Δικαστηρίου των ΗΠΑ που ανατρέπει την απόφαση του Δικαστηρίου για την υπόθεση Ρόου εναντίον Γουίντ [ΣΤΜ: στο εξής «απόφαση Ρόου»] του 1973, η οποία νομιμοποίησε τις άμβλώσεις, κόπηκε η ανάσα όλης της χώρας.

Η βασική κατεύθυνση της απόφασης Ρόου παραχωρούσε το δικαίωμα σε νόμιμη άμβλωση για οποιονδήποτε λόγο μέχρι «το έμβρυο να καταστεί βιώσιμο», δηλαδή περίπου μέχρι την 24η εβδομάδα της κύησης, όπου πλέον το έμβρυο θα μπορούσε να επιβιώσει εκτός της μήτρας. Η συντηρητική πλειοψηφία [του Δικαστηρίου] δείχνει πρόθυμη να ανατρέψει ολόκληρο το νομικό πλαίσιο που είχε διαμορφώσει η απόφαση Ρόου – πράγμα που θα σήμαινε ότι, ακόμη και στα πρώτα στάδια της κύησης, τα δικαιώματα του εμβρύου υπερισχύουν εκείνων του ατόμου που κυοφορεί, είτε επιθυμεί την εγκυμοσύνη είτε όχι.

Το πνεύμα αυτής της απόφασης πιθανότατα δεν θα αλλάξει όταν το Δικαστήριο εκδώσει την επίσημη ετυμηγορία του στα τέλη Ιουνίου ή στις αρχές Ιουλίου. Τότε, όλες οι γυναίκες στις ΗΠΑ θα αποστερηθούν ακόμη και του ελαχίστου δικαιώματός τους να ελέγχουν το σώμα τους. Είκοσι έξι Πολιτείες έχουν ήδη ψηφισμένους «νό-

μους προς ενεργοποίηση», οι οποίοι θα απαγορεύσουν άμεσα την πλειοψηφία των άμβλώσεων από τη στιγμή που θα ανατραπεί η απόφαση Ρόου. Το αποτέλεσμα δεν θα είναι τίποτα λιγότερο από μια καταστροφή για τις γυναίκες, καθώς η πλειοψηφία τους ζει σε αυτές τις 26 Πολιτείες, ενώ είναι πιθανό να ακολουθήσουν τον ίδιο δρόμο κι άλλες.

Οι συνέπειες, όπως πάντα, θα είναι πιο βάνουσες για εκείνες που είναι μικρές σε ηλικία και φτωχές ή εργαζόμενες –στις οποίες ανήκει ένας δυσανάλογα μεγάλος αριθμός μαύρων και μελαμψών γυναικών– οι οποίες δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα ή την ευχέρεια να πάρουν άδεια από τη δουλειά τους για να κάνουν ένα μακρύ ταξίδι προς μια Πολιτεία η οποία εξακολουθεί να επιτρέπει τις άμβλώσεις.

Ο Αλίτο δηλώνει ευθαρσώς ότι η διακρίση που κάνει η απόφαση Ρόου στη «βιωσιμότητα» μεταξύ των εμβρύων που δεν μπορούν να ζήσουν εκτός της μήτρας και εκείνων που μπορούν, «δεν έχει νόημα». Δεν εξηγεί το γιατί, αφήνοντας τον αναγνώστη να αναρωτιέται εάν ο Αλίτο θεωρεί το έμβρυο ως «ανθρώπινη ζωή» από τη στιγμή της σύλληψης.

Ίσως το πιο εξωφρενικό στοιχείο του προσχεδίου απόφασης του Αλίτο είναι ότι απορρίπτει την ιδέα ότι η απαγόρευση των άμβλώσεων είναι αποτέλεσμα της καταπίεσης που υφίστανται οι γυναίκες. Λέει: «Οι γυναίκες δεν στερούνται εκλογικής ή πολιτικής δύναμης. Το ποσοστό των γυναικών που εγγράφονται στους εκλογικούς καταλόγους και ψηφίζουν είναι σταθερά υψηλότερο από το αντίστοιχο ποσοστό των ανδρών». Πρέπει

δηλαδή να υποθέσουμε ότι το υψηλότερο ποσοστό γυναικείας συμμετοχής στις εκλογές σημαίνει ότι έχουν περισσότερη «δύναμη» από τους άνδρες;

Αν και το προσχέδιο απόφασης του Αλίτο ισχυρίζεται ότι η απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην υπόθεση «Ντομπς εναντίον Οργανισμού Υγείας Γυναικών του Τζάκσον» δεν θα έχει καμία επίπτωση στην ανατροπή άλλων νομικών κεκτημένων κοινωνικής δικαιοσύνης, είναι δύσκολο να το πιστέψει κανείς.

Εάν το Ανώτατο Δικαστήριο ανατρέψει την απόφαση Ρόου, θα δημιουργήσει ένα νομικό προηγούμενο βάσει το οποίου θα νομιμοποιηθεί η ανατροπή άλλων διαχρονικών και σημαντικών αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Αυτό σημαίνει ότι τα πάντα –από την πρόσβαση στην αντισύλληψη και την πρόσβαση σε χάπια άμβλωσης μέσω διαδικτύου, μέχρι τον γάμο μεταξύ ατόμων του ίδιου φύλου και άλλα μέτρα προστασίας των ΛΟΑΤΚΙ ατόμων, ή ακόμη και ο διαφυλετικός γάμος– θα μπορούσαν να βρεθούν στον πάγκο του χασάπη.

Υπάρχει και μια άλλη σοβαρή συνέπεια εκτός από τον εξαναγκασμό των γυναικών και άλλων εγκύων ατόμων να φέρουν εις πέρας μια ανεπιθύμητη εγκυμοσύνη: η αύξηση της μητρικής θνητότητας. Υπάρχει μια άμεση σχέση μεταξύ των περιορισμών στις άμβλώσεις και των θανάτων που σχετίζονται με την εγκυμοσύνη.

Οι ΗΠΑ έχουν ήδη το υψηλότερο ποσοστό μητρικών θανάτων μεταξύ των πλούσιων χωρών ανά τον κόσμο.

Αυτό οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στο ότι οι Πολιτείες που αρνούνται δικαιώματα άμβλωσης τείνουν επίσης να περιορίζουν την προγεννητική φροντίδα. Όπως ανέφερε πρόσφατα το περιοδικό Time, «από το 1995 έως το 2017, το ποσοστό μητρικής θνητότητας αυξήθηκε πιο σημαντικά σε εκείνες τις Πολιτείες που θέσπισαν τους πλέον περιοριστικούς νόμους για τις άμβλώσεις. Το 2017, οι Πολιτείες που περιόριζαν τις άμβλώσεις είχαν ποσοστό μητρικών θανάτων το οποίο ήταν σχεδόν από εκείνες που είχαν ψηφίσει νόμους οι οποίοι προστάτευαν την πρόσβαση στην άμβλωση».

Κατά το μεγαλύτερο μέρος του, ο σχολιασμός από την πλευρά της Αριστεράς έχει δίκαια σημαίνει συναγερμό. Δυστυχώς, όμως, τα περισσότερα από αυτά τα σχόλια υποδεικνύουν ως «λύση» την ψήφιση των Δημοκρατικών στις εκλογές του Νοεμβρίου για το Κογκρέσο.

Υπάρχουν πολλοί λόγοι για τους οποίους αυτή η στρατηγική είναι κοντόφθαλμη. Ο πιο σημαντικός είναι, ότι το να στηριζόμαστε στους πολιτικούς του Δημοκρατικού Κόμματος είναι αυτό που μας έχει φέρει σε αυτή την απελπιστική θέση, καθώς έχουν επιβλέψει όλο και περισσότερους περιορισμούς στα δικαιώματα των άμβλώσεων για μια περίοδο δεκαετιών.

Δημοκρατικοί υποψήφιοι πρόεδροι, συμπεριλαμβανομένων του Μπιλ Κλίντον, του Μπαράκ Ομπάμα και του Τζο Μπάιντεν, όλοι τους είχαν υποσχεθεί κατά τη διάρκεια της προεκλογικής τους εκστρατείας να θωρακίσουν το δικαίωμα επιλογής της άμβλωσης υπό τη

Γιατί είναι οι ΗΠΑ τόσο οπισθοδρομικές στο

Της Μεγκ Χιλ*

Η αναπαραγωγική ελευθερία δεν αμφισβητείται σοβαρά στις περισσότερες σύγχρονες φιλελεύθερες δημοκρατίες, όπως προκύπτει και από την πρόσφατη νομιμοποίηση των άμβλώσεων σε κάποιες από τις παραδοσιακά πιο Καθολικές χώρες του πλανήτη, όπως η Ιρλανδία, το Μεξικό και η Αργεντινή. Γιατί αποτελούν οι ΗΠΑ μια τέτοια ανωμαλία σε αυτό το ζήτημα;

Οι ΗΠΑ είναι μια πιο χριστιανική χώρα –σχεδόν με κάθε μέτρο– από ό,τι ο υπόλοιπος πλούσιος δυτικός κόσμος. Αλλά δεν είναι απλά το ατομικό θρησκευτικό αίσθημα αυτό που διαμόρφωσε την αμερικανική πολιτική σκηνή. Η χώρα έχει ένα οργα-

νωμένο, δεξιό, χριστιανικό πολιτικό κίνημα που αποτελεί μια σοβαρή δύναμη από μόνο του.

Το Τέξας είναι ένα παράδειγμα του πώς η Χριστιανική Δεξιά χρησιμοποίησε το μηχανισμό της για να αλλάξει τις πραγματικότητες που ισχύουν στην καθημερινότητα όσον αφορά την πρόσβαση στην άμβλωση και να κυριαρχήσει στη δημόσια πολιτική συζήτηση. Ο πληθυσμός του Τέξας είναι διαιρεμένος όσον αφορά την άμβλωση. Μια έρευνα του Φλεβάρη του 2021 έδειξε ότι το 37% των Τεξανών ήθελαν να φιλελευθεροποιηθεί περισσότερο η νομοθεσία για τις άμβλώσεις ενώ ένα 32% ήθελε περισσότερους περιορισμούς. Αλλά το Σεπτέμβριο, η Πολιτεία ψήφισε έναν νόμο «χτύπου καρδιάς», που ουσιαστικά απαγορεύει την άμβλωση μετά από 6 εβδομάδες.

Πριν την ψήφιση του νόμου, τα «κέντρα εγκυμοσύνης» (κατά της άμβλωσης), που χρηματοδοτούνταν από χριστιανικές οργανώσεις ήταν ήδη σχεδόν ισοπλάσια από τις κλινικές άμβλωσης στην Πολιτεία: 200 εναντίον 24. Οι χριστιανικές οργανώσεις είχαν εξασφαλίσει για χρόνια την καθημερινή παρουσία επαγγελματιών ακτιβιστών πλήρους απασχόλησης έξω από τις κλινικές, που παρενοχλούσαν τις γυναίκες και τις πίεζαν να πάνε σε ένα από τα κέντρα αντι-άμβλωσης που συχνά είναι στρατηγικά τοποθετημένο ακριβώς δίπλα από κάποια κλινική άμβλωσης. Τα κέντρα αυτά έχουν επαρκή χρηματοδότηση για να μπορούν παρέχουν σημαντικές υπηρεσίες –όπως υπέρηχους– δωρεάν.

Η παροχή δωρεάν ιατρικών υπηρεσιών μας δίνει μια αίσθηση της

ικανότητας της Χριστιανικής Δεξιάς να ρίχνει οικονομικούς και άλλους πόρους στο κίνημα κατά των άμβλώσεων, αλλά αποτελεί μόνο ένα μικρό τμήμα της ευρύτερης προσπάθειας που καταβάλει. Η Χριστιανική Δεξιά αξιοποιεί επίσης το νομικό σύστημα, καθώς ιδρύει δικές τις χριστιανικές νομικές σχολές όπου εκπαιδεύει στρατιές δικηγόρων έτοιμων να υπερασπιστούν τις θέσεις της σε όλη τη χώρα, πριν φτάσει στην πρόσβαση στην άμβλωση με ρητό στόχο μια μέρα να ανατραπεί πλήρως η απόφαση Ρόου. Η Έιμι Κόνι Μπάρετ, που διορίστηκε από τον Τραμπ στο Ανώτατο Δικαστήριο και σήμερα εξετάζει την υπόθεση του νόμου του Μισισίπι, είναι παράγωγο μιας τέτοιας νομικής σχολής.

Εξίσου σημαντικό είναι ότι η Χριστιανική Δεξιά έχει μεγάλη πολιτική

στον πάγκο του χασάπη

Ολόκληρο
στο RProject.gr

μορφή ενός Νόμου για την Ελευθερία Επιλογής, αλλά καμία τέτοια νομοθεσία δεν έχει ακόμη υλοποιηθεί. Ο Ομπάμα είχε υποσχεθεί ότι η ψήφιση ενός Νόμου για την Ελευθερία Επιλογής θα ήταν η πρώτη του πράξη κατά την ανάληψη των καθηκόντων του. Αλλά μετά την εκλογή του δήλωσε ότι αυτή δεν ήταν η «ύψιστη προτεραιότητά του».

Η Χίλاري Κλίντον, όταν ρωτήθηκε κατά τη διάρκεια της προεκλογικής της εκστρατείας για την προεδρία το 2008, συμφώνησε ότι οι Αμερικανοί και από τις δύο πλευρές του θέματος των αμβλώσεων θα πρέπει να συνεργαστούν για να προσπαθήσουν να μειώσουν τον αριθμό των αμβλώσεων στο μηδέν. Η Κλίντον επανέλαβε ότι πιστεύει πως η αμβλωση πρέπει να είναι «ασφαλής, νό-

μιμη και σπάνια, και όταν λέω σπάνια, εννοώ πραγματικά σπάνια».

Υπάρχουν επίσης πολλοί λόγοι για να κατηγορήσουμε τις μεγαλύτερες και πιο mainstream οργανώσεις για τα δικαιώματα των γυναικών, οι οποίες στηρίζονταν αταλάντευτα στους πολιτικούς του Δημοκρατικού Κόμματος, οι οποίοι απέτυχαν να υποστηρίξουν ενεργά το δικαίωμα στην αμβλωση για μια περίοδο δεκαετιών. Αυτή η αποτυχημένη στρατηγική μας οδήγησε σε αυτό το απεισιτοκτικό σημείο.

Η Μόλυ Σα, από τον ιστότοπο Real NewsNetwork, σημειώνοντας ότι το κίνημα κατά της επιλογής κάνει παθιασμένες οργανωτικές προσπάθειες εδώ και δεκαετίες ενώ το κίνημα υπέρ της επιλογής ήταν αδρανές, έκανε την ακό-

λουθη πρόβλεψη:

«Το Ανώτατο Δικαστήριο βρίσκεται στα πρόθυρα της ανατροπής της απόφασης Ρόου. Και όμως, δεν υπάρχει επί του παρόντος καμία συνεκτική πανεθνική καμπάνια ούτε από το Δημοκρατικό Κόμμα ούτε από τις μεγάλες οργανώσεις υπέρ των αναπαραγωγικών δικαιωμάτων που να οργανώσει την αντίσταση...»

«Οι περισσότεροι Δημοκρατικοί στο Κογκρέσο και στον Λευκό Οίκο δυσκολεύονται ακόμη και να προφέρουν τη λέξη αμβλωση, πόσο μάλλον να υπερασπιστούν την επείγουσα ανάγκη επέκτασης της πρόσβασης (στην αμβλωση) και θέσπισης ομοσπονδιακής προστασίας (του δικαιώματος)», δήλωσε η Χέιλι Μακμάχον, ερευνήτρια δημό-

σιας υγείας που επικεντρώνεται στους δομικούς καθοριστικούς παράγοντες της πρόσβασης στην αμβλωση».

Γιατί το δικαίωμα στην αμβλωση στις Η.Π.Α. βρίσκεται πλέον στον πάγκο του χασάπη, τη στιγμή που το δικαίωμα στη νόμιμη αμβλωση έχει ανοδική πορεία στη Λατινική Αμερική –συμπεριλαμβανομένης της Αργεντινής και του Μεξικού; Η απάντηση είναι απλή. Ακριβώς όπως το δικαίωμα στην αμβλωση κατακτήθηκε στη Λατινική Αμερική μέσα από μαζικά γυναικεία κινήματα, έτσι και στις ΗΠΑ είχε κατακτηθεί επειδή το κίνημα για την απελευθέρωση των γυναικών στα τέλη της δεκαετίας του 1960 και στις αρχές της δεκαετίας του 1970 το ανήγαγε σε ένα από τα βασικά του αιτήματα –μαζί με την ίση αμοιβή και τους επιδοτούμενους παιδικούς σταθμούς.

Αλλά το mainstream ρεύμα του φεμινιστικού κινήματος στις ΗΠΑ σήμερα είναι τόσο συνδεδεμένο με τους πολιτικούς του Δημοκρατικού Κόμματος ούτως ώστε να είναι ανίκανο να οδηγήσει τον αγώνα για την απελευθέρωση των γυναικών προς τα εμπρός, ακριβώς επειδή οι Δημοκρατικοί είναι τόσο αφοσιωμένοι στο πολιτικό κατεστημένο ώστε να μην τους ενδιαφέρει να αγωνιστούν για την αναπαραγωγική δικαιοσύνη –ειδικά σε χρονιά εκλογών.

Ο μόνος δρόμος προς τα εμπρός είναι ένα ανερχόμενο κίνημα που δεν εξαρτάται πλέον από τους Δημοκρατικούς, οι οποίοι απέτυχαν, ξανά και ξανά, να υπερασπιστούν το δικαίωμα στην αμβλωση.

*Αναδημοσίευση από το internationalsocialism.net

ζήτημα της αμβλωσης;

Ολόκληρο
στο RProject.gr

επιρροή. Η διαπλοκή μεταξύ Χριστιανικής Δεξιάς και Ρεπουμπλικανικού Κόμματος από τη δεκαετία του 1970 και μετά ήταν το αποτέλεσμα μιας διαδικασίας συμβίωσης. Καταρχήν, οι συντηρητικές Χριστιανικές ηγεσίες επεδίωκαν να αποκτήσουν μεγαλύτερη πολιτική επιρροή ως αντίδραση στις κατακτήσεις των κοινωνικών κινήματων. Εν τω μεταξύ, οι κομματικές διαχωριστικές γραμμές αναδιατάσσονταν καθώς το κέντρο βάρους της εκλογικής βάσης των Δημοκρατικών μετατοπιζόταν προς τα «φιλελεύθερα» βόρεια και οι Ρεπουμπλικάνοι έβρισκαν ένα «ορφανό» συντηρητικό ακροατήριο στον –μέχρι τότε παραδοσιακά Δημοκρατικό– Νότο.

Η συνεργασία επισφραγίστηκε όταν το κίνημα της «Ηθικής Πλειοψηφίας», του Ευαγγελιστή ηγέτη

Τζέρι Φάλγουελ, συνέβαλε στην εκλογή του Ρόναλντ Ρίγκαν το 1980. Η ταυτότητα του «αναγεννημένου» [Χριστιανού] έγινε προϋπόθεση για να γίνει κάποιος υποψήφιος του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος στις προεδρικές εκλογές και στη δεκαετία που ακολούθησε, η Χριστιανική Δεξιά απέκτησε τον έλεγχο του κόμματος σε πολλά μέρη της χώρας. Ως το 1994, έλεγχε ουσιαστικά το κόμμα σε 18 Πολιτείες και ασκούσε μεγάλη εσωκομματική επιρροή σε άλλες 14 –γεμίζοντας τα κομματικά όργανα και τα συνέδρια με θρησκευτικούς ακτιβιστές, ασκώντας συστηματικό λόμπινγκ και εξελισσόμενη σε μια μεγάλη πηγή χρηματοδότησης του κόμματος. Εκείνη τη χρονιά, το Ρεπουμπλικανικό Κόμμα κέρδισε την πλειοψηφία και των δύο σωμάτων του Κογκρέσου για πρώτη

φορά μετά από 40 χρόνια, μια νίκη που σε σημαντικό βαθμό οφειλόταν στη χριστιανική (ιδιαίτερα την Ευαγγελική) ψήφο.

Πολλοί μη-θρησκευόμενοι δεξιοί είναι επίσης εχθρικοί στο δικαίωμα στην αμβλωση. Η πολιτική τους άποψη έτεινε να τους κάνει φυσικούς συμμάχους των θρησκευόμενων αντιπάλων της αμβλωσης. Απεχθάνονταν τα προοδευτικά κοινωνικά κινήματα και τον αυξημένο ρόλο των γυναικών στη δημόσια ζωή εις βάρος των οικογενειών τους και κατ' επέκταση του κοινωνικού ιστού. Στη δική τους ματιά, η σεξουαλική έκφραση των γυναικών πρέπει να περιορίζεται, εκτός αν έχει ως στόχο την αναπαραγωγή ή την ικανοποίηση των συζύγων τους.

Υποστηρίζοντας τον Τραμπ το 2016 και εξασφαλίζοντάς του το 81%

της λευκής ευαγγελικής ψήφου, η Χριστιανική Δεξιά χτύπησε φλέβα. Ο Τραμπ ξεπλήρωσε το χρέος του στη Χριστιανική Δεξιά με τους 3 διορισμούς που έκανε στο Ανώτατο Δικαστήριο, που της έδωσαν την ευκαιρία να κάνει πράξη το όνειρο της ανατροπής της απόφασης Ρόου.

Το Δημοκρατικό Κόμμα θεωρείται ευρέως ως το κόμμα υπέρ της ελευθερίας επιλογής στις ΗΠΑ. Αλλά η χλιαρή υποστήριξη του κόμματος στο δικαίωμα στην αμβλωση αποτελεί σημαντικό λόγο που σήμερα απειλείται η αναπαραγωγική ελευθερία. Και καθώς μεγάλο τμήμα του κινήματος υπέρ της επιλογής είναι προσανατολισμένο στους Δημοκρατικούς, η προσέγγισή του τείνει να είναι καταστροφικά αμυντική.

*Αναδημοσίευση από το redflag.org.au

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ

Παρά την κατεπείγουσα **επιστολή του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου για την προστασία των 94 προσφύγων που είχαν εγκλωβιστεί σε νησί** στον Έβρο, η ελληνική αστυνομία με τις πλάτες τις κυβερνήσεις **προχώρησε σε επαναπροώθησή τους στην Τουρκία**. Μεγάλος αριθμός κομάντο με καλυμμένα πρόσωπα συνέλαβαν τους πρόσφυγες, τους απέσπασαν τα προσωπικά τους αντικείμενα και τους μετέφεραν πρώτα στην ελληνική ακτή και μετά στην πλευρά της Τουρκίας. Είναι ακόμα μια περίπτωση στην οποία αποδεικνύεται ότι **το ελληνικό κράτος δεν τηρεί ούτε τις ελάχιστες προϋποθέσεις** που θέτει η Ευρωπαϊκή Ένωση για την προστασία των προσφύγων. Η ΕΛΑΣ μάλιστα αγνόησε και την απόφαση της εισαγγελίας Ορεστιάδας η οποία τις ημέρες που έμειναν εγκλωβισμένοι οι πρόσφυγες στην νησί διατάξε άμεση έρευνα για τον εντοπισμό τους και διάσωση τους. Πρόκειται για συνολική πολιτική της κυβέρνησης, ως μια προσπάθεια η βαρβαρότητα στα σύνορα να δείξει ότι δεν θα υπάρχει καμία ανοχή στους πρόσφυγες που καταφτάνουν και να λειτουργήσει αποτρε-

Ολοκληρώθηκε η **δίκη για τους δολοφόνους του Ζακ Κωστόπουλου**. Οι 4 αστυνομικοί αθώωθηκαν, ενώ ο μεσίτης και ο κοσμηματοπώλης καταδικάστηκαν σε δέκα χρόνια φυλάκισης έκαστος, χωρίς ανασταλτική δυνατότητα έφεσης, την ανώτερη ποινή για την κατηγορία που αντιμετώπιζαν, δηλαδή αυτή της επικίνδυνης σημαντικής βλάβης. Αξίζει να αναφερθεί, ότι το δικαστήριο δεν τους αναγνώρισε κανένα ελαφρυντικό. Η απόφαση αυτή δημιούργησε αντιφατικά συναισθήματα. Από την μία, **η αθώωση των αστυνομικών δείχνει πως για ακόμα μια φορά, το σύστημα ξεπλένει τους δικούς τους** ακόμα και όταν αυτοί δολοφονούν σε κοινή θέα. Από την άλλη, **η καταδίκη του κοσμηματοπώλη και του μεσίτη, δεν ήταν ποτέ δεδομένη**, και αποτελεί νίκη του κινήματος. Κατά την διάρκεια της δίκης **έγινε κάθε δυνατή προσπάθεια να σπλωθεί το όνομα του Ζακ και να φανούν οι δολοφόνοι σαν θύματα**. Το γεγονός ότι καταδικάστηκαν (έστω και για αυτή τη λειψή κατηγορία) είναι αποτέλεσμα της πίεσης που άσκησε ο κόσμος μέσα από την παρουσία τόσο στο δικαστήριο όσο και στις πορείες και στις διαδηλώσεις. Ακόμα και το γεγονός ότι οι αστυνομικοί βρέθηκαν κατηγορούμενοι δεν ήταν δεδομένο, καθώς γνωρίζουμε πολύ καλά πως αν ο Ζακ δεν ήταν αυτός που ήταν και αν δεν είχε αναλάβει το κίνημα την υπεράσπισή του θα είχαν γλιτώσει ακόμα και την δίκη.

Η πρόταση της Εισαγγελέα Κυριακής Κλιάμπα **να μην παραπεμφθεί καν σε δίκη ο 27χρονος γόνος της εύπορης οικογένειας Λεβέντη**, μοναδικός πλέον κατηγορούμενος για τον ομαδικό βιασμό της Γεωργίας Μπίκα, χαρακτηρίζοντας τους ισχυρισμούς της Γεωργίας μυθοπλασίες, ήρθε **σε συνέχεια διαδοχικών «παραλείψεων» (;) και «αμέλειας» (;) στη διερεύνηση της υπόθεσης** από τις Αρχές, από την πρώτη στιγμή της καταγγελίας. Ακολούθησε η -χαρακτηριστική από νομικούς ως «πρωτοφανής»- παύση του εισαγγελέα αρμόδιου για θέματα Αρχής Διαφάνειας, Β. Φλωρίδη, ο οποίος είχε δεχτεί το υπόμνημα διερεύνησης πιθανών παραλείψεων στην πρόταση της Κλιάμπα. Όλα, όπως και το κοινωνικό «στάτους» του κατηγορούμενου, **δείχνουν θεσμική συγκάλυψη για να μη φτάσει η καταγγελία σε δίκη**. Οι διαδηλώσεις στις 26 Μάη ήταν μια πρώτη απάντηση, αλληλεγγύης στη Γεωργία και καταδίκης των προσπαθειών συγκάλυψης. Αλλά **το ζήτημα ξεπερνά την υπόθεση της Γεωργίας**. Όπως και στην υπόθεση Σεμέδο, έγιναν εμφανή τα «όρια» που θέλει να θέσει το σύστημα στην τάχα ευαισθησία του απέναντι

πτικά στους επόμενους. Δεν υπάρχει όμως μέτρο αποτροπής για ανθρώπους κυνηγημένους από τον πόλεμο και την φτώχεια, που ψάχνουν ένα καλύτερο αύριο.

Στις 11 Μαΐου **ψηφίστηκε στη Βουλή νόμος ο οποίος διατείνεται ότι ποινικοποιεί τις θεραπείες μεταστροφής**. Οι θεραπείες μεταστροφής είναι ένα σύνολο **κακοποιητικών πρακτικών που στόχο έχουν να «διορθώσουν» τα ΛΟΑΤΚΙΑ+ άτομα**. Οι πρακτικές αυτές περιλαμβάνουν, μεταξύ άλλων, ηλεκτροσόκ, «θεραπευτικούς βιασμούς» και καταναγκαστικό αυνανισμό. Παρά όμως τους πανηγυρισμούς από την Νέα Δημοκρατία για την υποτιθέμενη απαγόρευση, η αλήθεια είναι πως **ο νόμος αυτός αναφέρεται μόνο σε ευάλωτα άτομα** (κυρίως ανηλίκους) και **ορίζει πως δύναται να πραγματοποιούνται θεραπείες με την συναίνεση του θεραπευόμενου**. Κανένα ΛΟΑΤΚΙΑ+ άτομο, όμως, δεν μπορεί πραγματικά να συναινέσει σε κάτι τέτοιο. Ειδικά αν λάβουμε υπ' όψιν ότι οι κομπογιαννίτες γιατροί, ψυχολόγοι και ψυχίατροι που τις πραγματοποιούν υπόσχονται το αδύνατο, να αλλάξουν την σεξουαλικότητα και την ταυτότητα φύλου του με την βία. Η ντροπή που βιώνουν πολλά ΛΟΑΤΚΙΑ+ άτομα, η περιθωριοποίηση από τον κοινωνικό περίγυρο, η δυσκολία στην εύρεση εργασίας και η ελλιπής ενημέρωση για το τι πραγματικά είναι αυτές οι θεραπείες είναι οι λόγοι που αναγκάζουν πολλά ΛΟΑΤΚΙΑ+ να «συναινέσουν» σε αυτές. **Δεν υπάρχει όμως συναίνεση με αυτούς τους όρους**. Στην πραγματικότητα, με αυτό το νομοσχέδιο **νομιμοποιούνται οι θεραπείες μεταστροφής απλά «υπό προϋποθέσεις»**.

στους βιασμούς. Όταν οι καταγγελλόμενοι είναι «ευπόληπτοι», όταν η καταγγελία δεν αφορά κάποια «άγρια» επίθεση σε «σκοτεινό σοκάκι», όταν το πλαίσιο στο οποίο συνέβη ο βιασμός «δευκολύνει» διάφορα γομάρια να ισχυριστούν ότι η καταγγέλουσα «πήγαινε γυρεύοντας», τότε πάνε περίπατο τα «σπάσε τη σιωπή» κι αρχίζει ο στιγματισμός του θύματος. Όμως οι περισσότεροι βιασμοί είναι ακριβώς τέτοιοι: Από ευπόληπτους και από οικείους του θύματος κι όχι μοναχικούς «παρεκκλίνοντες» της υγιούς κατά τα άλλα κοινωνίας μας, και σε πλαίσια (προσωπικής σχέσης ή κάποιας σχέσης εξουσίας) που κάνουν τον βιασμό ευκολότερο να γίνει, «δυσκολότερο» να αποδειχθεί -και άρα ακόμα δυσκολότερο για το θύμα να βρει το ψυχικό σθένος να τον καταγγείλει. Για αυτό και για πολλούς άλλους λόγους, **πάντα θα πιστεύουμε την κάθε Γεωργία**.

Δεν έμαθες να ακούς;

* στίχος των
Nationalistas

Εμπέδισμα: Κατερίνα Καληρόνη

Διαδηλώσεις Υπερηφάνειας, ενάντια στον σεξισμό και την καταπίεση

Της Κατερίνας Καλλέργη

Μετά από μια βδομάδα γεμάτη διαδηλώσεις, εκδηλώσεις, προβολές ταινιών αλλά και πάρτυ ολοκληρώθηκε το Σάββατο 21 Μαΐου το 6ο Αυτοοργανωμένο Θεσσαλονίκι Pride. Λαμβάνοντας υπ' όψιν την συνολική συμμετοχή του κόσμου στα εργαστήρια, τις εκδηλώσεις αλλά και τις δύο διαδηλώσεις μπορούμε με ασφάλεια να πούμε πως ήταν το πιο μαζικό Αυτοοργανωμένο Pride των τελευταίων χρόνων. Στην πολύχρωμη πορεία που πραγματοποιήθηκε το απόγευμα της Παρασκευής 20 Μάη συμμετείχαν πάνω από 1500 άτομα, αριθμός πρωτοφανής για Αυτοοργανωμένο Πράιντ. Η μαζικότητα δείχνει την ανάγκη του κόσμου για να αναδειχτούν τα ΛΟΑΤΚΙ+ αιτήματα και να συνδεθούν με όλη την κοινωνία, ένα κενό που έχει δημιουργηθεί από την από-πολιτικοποίηση των θεσμικών Πράιντ.

Ιδιαίτερα σημαντική ήταν η διοργάνωση της εκδήλωσης «Από το Βιετνάμ μέχρι την Ρωσία, φεμινιστικές και ΛΟΑΤΚΙΑ+ αντιστάσεις απέναντι στον πόλεμο». Η εκδήλωση αυτή έγινε με πρωτοβουλία της Συνέλευσης Γυναικών 8 Μάρτη και με συμμετοχή ΛΟΑΤΚΙΑ+ συνελεύσεων και οργανώσεων της αριστεράς. Η προσπάθεια να αναδειχθεί η σύνδεση του ΛΟΑΤΚΙΑ+ κινήματος με το αντιπολεμικό κίνημα είναι ιδιαίτερα σημαντική ειδικά στην περίοδο που διανύουμε. Απέναντι στην θεσμική προσπάθεια υποτίμησης των ΛΟΑΤΚΙ+ αγώνων ως μερικές διεκδικήσεις ατομικών δικαιωμάτων, η εκδήλωση αυτή ήρθε να μας θυμίσει ότι οι φεμινίστριες και οι ΛΟΑΤΚΙΑ+ ακτιβίστ(ρι)ες στέκονται συνολικά απέναντι στο σύστημα που γεννά καταπίεση, εκμετάλλευση, πόλεμο και φτώχεια. Κάτι που γίνεται φανερό και από τον τίτλο του ίδιου του Αυτοοργανωμένου Πράιντ «Στην ίδια μας την χώρα είναι ο εχθρός, ομοφοβία, τρανσφοβία, καταστολή ακρίβεια σεξισμού». Η συζήτηση αυτή έγινε σε μια προσπάθεια να τεθούν συγκεκριμένα, αντιπολεμικά καθήκοντα για το ΛΟΑΤΚΙΑ+ και το φεμινιστικό κίνημα, κάτι που έχει ήδη ξεκινήσει με το Αντιπολεμικό Φεμινιστικό Μανιφέστο που συνδιαμορφώθηκε από φεμινίστριες από όλο τον κόσμο. Μέσα από την συζήτηση έγινε εμφανές ότι ήδη από τα πρώτα χρόνια του, το ΛΟΑΤΚΙ+ και το φεμινιστικό κίνημα συνδέθηκαν με το αντιπολεμικό, και αυτή η σύνδεση τα βοήθησε να ξελι-

χθούν και να αναγνωρίσουν ως κοινό εχθρό το σύστημα.

Στα πλαίσια της εβδομάδας δράσεων την Τρίτη 17 Μαΐου πραγματοποιήθηκε και η ημέρα δράσης για τον ομόφυλο γάμο και την παιδοθεσία. Ενάντια στην υποκρισία τόσο της κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας όσο και της προηγούμενης του ΣΥΡΙΖΑ, το ΛΟΑΤΚΙ+ και φεμινιστικό κίνημα της πόλης βρέθηκε στην Καμάρα διεκδικώντας γάμο και παιδοθεσία χωρίς αστερίσκους για όλες και όλους. Ακολούθησε μετά η μαζικότερη εκδήλωση όλης της εβδομάδας, η προβολή της ταινίας «Γάμοι της Τήλου» και συζήτηση με τον σκηνοθέτη Παναγιώτη Ευαγγελίδη. Την μέρα αυτή, διοργανώθηκαν πανελλαδικά δράσεις για το δικαίωμα στον γάμο και στην παιδοθεσία, μέσα από το Δίκτυο για την Ισότητα στον Γάμο. Στην Αθήνα, πραγματοποιήθηκε παρέμβαση στο Σύνταγμα στην οποία συμμετείχε και η Συνέλευση 8 Μάρτη.

Το επιτυχημένο Αυτοοργανωμένο Πράιντ στην Θεσσαλονίκη πρέπει να γίνει παράδειγμα και για άλλες πόλεις, αλλά και συνολικά για το ΛΟΑΤΚΙ+ κίνημα. Είναι η απόδειξη πως οι ΛΟΑΤΚΙ+ διεκδικήσεις δεν βρίσκονται στα χέρια εταιριών και θεσμών αλλά οργανώσεων της Αριστεράς, φεμινιστικών συνελεύσεων και ΛΟΑΤΚΙ+ ομάδων. Παρότι δεν έχει ακόμα την δυναμική για να αντικαταστήσει τα θεσμικά πράιντ, παραμένει ένας οδηγός για το πώς θα έπρεπε να εορτάζεται η εβδομάδα περηφάνειας: αγωνιστικά, πολύχρωμα, με σύνδεση με την κοινωνία και τα υπόλοιπα κινήματα και όχι με χορηγούς και αιματοβαμμένες πρεσβείες.

Φέτος, το θεσμικό Pride θα πραγματοποιηθεί στις 18 Ιουνίου στην Αθήνα και στις 25 Ιουνίου στην Θεσσαλονίκη. Παρά τα αναγνωρισμένα

προβλήματα τους, το θεσμικό-εταιρικό πράιντ παραμένει το μεγαλύτερο συμβάν της ΛΟΑΤΚΙ+ κοινότητας μέσα στον χρόνο. Είναι η στιγμή που δεκάδες χιλιάδες βγαίνουν στον δρόμο για να δηλώσουν ότι υπάρχουν και είναι περήφανες/οι/α για την ΛΟΑΤΚΙ+ ταυτότητα τους. Για αυτό είναι ιδιαίτερα σημαντική η συμμετοχή αγωνιστικών μπλοκ, φεμινιστικών και ΛΟΑΤΚΙ+ συνελεύσεων και οργανώσεων της Αριστεράς σε αυτά.

Στην Θεσσαλονίκη το κεντρικό σύνθημα είναι «Μάθημα Αποδοχής», με στόχο φέτος το Pride να επικεντρωθεί στα ζητήματα της εκπαίδευσης. Σημαντική επιλογή, δεδομένου ότι στον χρόνο που μας πέρασε είδαμε μια προσπάθεια να φτάσει στις σχολικές αίθουσες το ακραίο σεξιστικό και ομο/τρανσφοβικό πρόγραμμα της «Ελληνικής Εταιρίας Προγεννητικής Αγωγής». Στην Αθήνα το κεντρικό σύνθημα είναι «Άνευ Όρων». Στο βίντεο που δημιουργήθηκε για την προπαγάνδισή του Athens Pride βλέπουμε ένα παιδάκι και τις δυσκολίες που αντιμετωπίζει καθώς δεν βιώνει άνευ όρων αποδοχή. Κομμάτι αυτών των δυσκολιών είναι η απόρριψη από τους γονείς, ο σχολικός εκφοβισμός αλλά και η επίθεση από την αστυνομία. Και πάλι, μια θετική επιλογή, δεδομένου ότι έχει υπάρξει η απόφαση που αθώωσε του αστυνομικούς που επιτέθηκαν στον Ζακ Κωστόπουλο, ενώ πληθαίνουν καθημερινά οι επιθέσεις από αστυνομικούς.

Επιλογές όμως που παραμένουν λειψές λόγω της ίδιας της φύσης του Pride. Γιατί, όταν η προσέγγιση στα ΛΟΑΤΚΙΑ+ ζητήματα γίνεται επιφανειακά και υπό το άγρυπνο μάτι πολυεθνικών χορηγών, κυβέρνησης, πρεσβειών και δήμου καμία διεκδίκηση δεν μπορεί να πετύχει. Πώς

μπορεί να υπάρχει «Μάθημα Αποδοχής» με 27 παιδιά ανά αίθουσα; Με τον κρατικό προϋπολογισμό να δίνεται στην πολεμική μηχανή και όχι στο εκπαιδευτικό σύστημα; Πώς μπορεί να υπάρξει το Άνευ Όρων, όταν η ίδια η αστυνομία που επιτίθεται δολοφονικά συμμετέχει στο Pride; Οι αντιθέσεις αυτές είναι ελάχιστες μόνο από τα προβλήματα που έχουν τα Pride όταν αντί αν συνδέονται με την κοινωνία και τα κινήματα συνδέονται με την αστυνομία, τις πολυεθνικές και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Με αυτόν τον τρόπο υποβαθμίζονται τα ίδια τα ζητήματα που προσπαθούν να αναδείξουν.

Είναι ξεκάθαρο, πως για να υπάρχει απελευθέρωση των ΛΟΑΤΚΙΑ+ ατόμων, πρέπει να υπάρξει ριζική αλλαγή του συστήματος που γεννά την εκμετάλλευση και την καταπίεση. Αλλιώς, τα ωραία συνθήματα των Pride θα μένουν απλά λόγια. Αυτό όμως δεν μπορεί να γίνει μέσα από τέτοιες διοργανώσεις. Για αυτό είναι ύψιστης σημασίας οι αγωνιστικές παρεμβάσεις στα Pride. Είναι μια ευκαιρία το αγωνιστικό κομμάτι του φεμινιστικού και του ΛΟΑΤΚΙΑ+ κινήματος να έρθει σε επαφή με τον κόσμο που συμμετέχει στο Pride, ο οποίος συχνά δεν συμμετέχει σε αγωνιστικές δράσεις και αναδεικνύοντας τα προβλήματα της διοργάνωσης να τον πείσει για την αναγκαιότητα ενός κινηματικού Pride. Όσο λάθος είναι να ταυτιστούμε άκριτα με τέτοιες διοργανώσεις, άλλο τόσο είναι να μην συμμετέχουμε κριτικά σε αυτές και να μην προσπαθούμε να παρέμβουμε στον κόσμο που βρίσκεται εκεί. Γιατί αυτόν τον κόσμο θέλουμε στο πλευρό μας στον αγώνα ενάντια στις διακρίσεις, την βία, τον πόλεμο και την καταστολή.

70 χρόνια από την είσοδο της Ελλάδας στο NATO

Μια μηχανή πολέμων, καταπίεσης

Του Αντώνη Νταβανέλου

Τον Απρίλη του 1949 ιδρύθηκε το NATO, ο Οργανισμός Βορειοατλαντικού Συμφώνου, ή αλλιώς, η Βορειοατλαντική Συμμαχία.

Οι 12 ιδρυτικές χώρες-μέλη ήταν οι Βέλγιο, Βρετανία, Γαλλία, Δανία, ΗΠΑ, Ισλανδία, Ιταλία, Καναδάς, Λουξεμβούργο, Νορβηγία, Ολλανδία, Πορτογαλία. Ο διακηρυγμένος στόχος τους ήταν η ανάσχεση της επιρροής της ΕΣΣΔ στον μεταπολεμικό κόσμο, ιδιαίτερα στην Ευρώπη. Το NATO ιδρύονταν ως ο πολεμικός βραχίονας των συμμαχικών σχέσεων που είχε διαμορφώσει το «δυτικό» τμήμα των νικητών του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου. Στο πεδίο της οικονομίας οι σχέσεις αυτές ενισχύονταν από το Σχέδιο Μάρσαλ, μέσω του οποίου οι ΗΠΑ ανέλαβαν τμήμα του κόστους -και μεγαλύτερο τμήμα των ωφελημάτων- κατά την «ανοικοδόμηση» του καπιταλισμού στην κατεστραμμένη και πολιτικά ασταθή μεταπολεμική Ευρώπη.

Στις ψυχροπολεμικές συνθήκες της εποχής, οι ηγέτες των χωρών-μελών του NATO ισχυρίζονταν ότι αναλαμβάνουν το έργο της «υπεράσπισης της δημοκρατίας». Βέβαια, η συμμετοχή της Πορτογαλίας, της πιο πολύχρονης στρατιωτικής δικτατορίας στο ευρωπαϊκό έδαφος, αποδείκνυε ότι αυτοί οι ισχυρισμοί ήταν σκέτη και ακραία δημαγωγία.

Ο Λόρδος Ίσμεϊ, ο Βρετανός πρώτος γενικός γραμματέας του NATO, δήλωνε (με τον κυνισμό που χαρακτηρίζει τη βρετανική διπλωματία) ότι η Βορειοατλαντική Συμμαχία φτιάχτηκε για να κρατά στην Ευρώπη «τους Αμερικανούς μέσα, τους Ρώσους έξω και τους Γερμανούς κάτω». Όμως το 1955, όταν ο γερμανικός καπιταλισμός είχε πλέον σταθεροποιηθεί, η -τότε- Δυτική Γερμανία έγινε επισήμως μέλος του NATO και στην κρίση που ακολούθησε φτιάχτηκε ως αντίπαλο δέος το «Σύμφωνο της Βαρσοβίας», η στρατιωτική συμμαχία των χωρών της ανατολικής Ευρώπης με την ΕΣΣΔ.

Το Φλεβάρη του 1952 προσχώρησαν στο NATO η Ελλάδα και η Τουρκία. Απαντώντας στο ερώτημα τι γυρεύουν αυτές οι δύο χώρες της ανατολικής Μεσογείου μέσα σε μια Συμμαχία που αυτοπροσδιοριζόταν ως «βορειοατλαντική», ο Ντιν Άτσεσον, ο τότε υπ. Εξωτερικών των ΗΠΑ, απαντούσε: «Για να

των ΗΠΑ, απαντούσε: «Για να το καταλάβετε αρκεί ένα βλέμμα στο χάρτη... Φρουρούν τις ανατολικές προσβάσεις στη Μεσόγειο και πλευροκοπούν τις χερσαίες οδούς από τη Ρωσία προς τη Μέση Ανατολή». Ο ανταγωνισμός στην εποχή του Ψυχρού Πολέμου είχε γίνει σταδιακά παγκόσμιος, και έτσι η προσοχή του NATO στρεφόταν και προς πολλές άλλες περιοχές, πέρα από τη δυτική και κεντρική Ευρώπη και τη βασική γραμμή επαφής των δύο στρατοπέδων που η άθλια γλώσσα της εποχής ονόμασε «Σιδηρούς Παραπέτασμα».

Με την προσχώρηση της Ελλάδας και της Τουρκίας, συγκροτήθηκε η διαβόητη «Νοτιοανατολική πτέρυγα» του NATO, που για καιρό είχε το στρατηγείο της στην Ιταλία.

Την προσχώρηση της Ελλάδας υπέγραψε (υπό τα χειροκροτήματα της εμφυλιοπολεμικής Δεξιάς) η κυβέρνηση των Πλαστήρα-Σοφ. Βενιζέλου, δηλαδή μια «κεντρώα» κυβέρνηση. Σήμερα που αυγατίζουν οι θαυμαστές του Κέντρου, σήμερα που ο Τσίπρας βάζει ως στόχο να ενσωματώσει αυτόν τον πολιτικό χώρο ως προϋπόθεση για να μπορέσουμε, λέει, «να αλλάξουμε τον κόσμο», αξίζει να θυμόμαστε ότι μια από τις πιο αντιδραστικές καθεστωτικές επιλογές στη σύγχρονη ελληνική ιστορία φέρει την υπογραφή της κεντρώας παράταξης.

Οι συνέπειες ήταν ευεργετικές για την κυρίαρχη τάξη, αλλά επώδυνες για τον κόσμο από τα κάτω, όπως και καθοριστικές για την πολιτική ζωή στα 70 χρόνια που ακολούθησαν.

Μιλιταρισμός

Με τη συμμετοχή στο NATO το «πολεμικό δόγμα» του ελληνικού κράτους αφοσιώθηκε στην αντιμετώπιση του «από βορράν κινδύνου». Μέχρι το 1985 ο ελληνικός στρατός οργανωνόταν και παρατασσόταν προς αντιμετώπιση των υποθετικών (και ανύπαρκτων) απειλών από τη Βουλγαρία, τη Γιουγκοσλαβία, την Αλβανία. Το μίσος απέναντι σε αυτούς τους γειτονικούς λαούς έγινε σήμα κατατεθέν της ψυχροπολεμικής ακροδεξιάς, αλλά και κεντρικό σημείο της «διαπαιδαγώγησης» που εξέπεμπε επί δεκαετίες ο στρατός και οι ιδεολογικοί μηχανισμοί του κράτους.

Στο ελληνικό έδαφος αναπτύχθηκαν οι νατοϊκές -στην πράξη αμερικανικές- στρατιωτικές βάσεις, με καθεστώς λειτουργίας απολύτως ανεξέλεγκτο και αδιαφανές. Ακόμα και σήμερα είναι αδύνατο να απαντηθεί με πειστικότητα το ερώτημα αν στις βάσεις τα «υπο-στρατηγικά» όπλα του NATO που έχουν αναπτυχθεί, περιλαμβάνουν τα λεγόμενα «μικρά» πυρηνικά. Το καθεστώς που διέπει τις αμερικανικές βάσεις αποδείχθηκε πολύ ανθεκτικό στις πολιτικές εξελίξεις. Στη δεκαετία του '80, το ΠΑΣΟΚ του Ανδρέα Παπανδρέου εκλέχτηκε στην κυβέρνηση καβάλα στο μεγάλο ριζοσπαστικό κύμα της Μεταπολίτευσης, περιλαμβάνοντας στα συνθήματά του το «Οχι στις βάσεις του θανάτου!». Ο Ανδρέας Παπανδρέου όχι μόνο διαιώνισε τις βάσεις, αλλά τις διέσπειρε κι «εκσυγχρόνισε» το πλαίσιο λειτουργίας τους, καθιστώντας τες πιο

«βιώσιμες». Μετά το 2015, ο ΣΥΡΙΖΑ του Αλ. Τσίπρα, στα πλαίσια της γενικότερης μνημονιακής στροφής του, έστησε την «εποχή Πάιατ», που έκανε το ελληνικό έδαφος ένα απέραντο αμερικανονατοϊκό εργοτάξιο, μεγεθύνοντας παλιότερες βάσεις (Σούδα) και δημιουργώντας νέες και εξαιρετικά επικίνδυνες (Αλεξανδρούπολη). Αυτή η ανθεκτικότητα του καθεστώτος των βάσεων αναδεικνύει την ύπαρξη της αμοιβαιότητας των συμφερόντων μεταξύ της αμερικανονατοϊκής πλευράς και της ντόπιας κυρίαρχης τάξης, αμοιβαιότητα συμφερόντων που λειτουργεί ως μαγνήτης προσανατολισμού του πολιτικού-κυβερνητικού προσωπικού κάθε απόχρωσης.

Το NATO από την αρχή της ιστορίας του έθεσε ως στόχο την πρωτοκαθεδρία στους εξοπλισμούς και τις πολεμικές τεχνολογίες. Το καταστατικό του ορίζει ως υποχρέωση της κάθε χώρας-μέλους να διαθέτει ένα σεβαστό ποσοστό του ΑΕΠ στις λεγόμενες «αμυντικές δαπάνες». Αυτή η φιλομυλιαριστική επιλογή αποδείχθηκε εξίσου ανθεκτική και διαχρονική. Χώρες ρημαγμένες από τον πόλεμο και τη φτώχεια επέλεξαν να θέσουν σε δεύτερη μοίρα τις κοινωνικές δαπάνες και να διαθέτουν επί δεκαετίες πολύτιμους πόρους για μαζικές αγορές όπλων και πυρομαχικών. Ασφαλώς οι επιλογές των προμηθειών περιορίζονταν στο ασφυκτικό νατοϊκό πλαίσιο. Στη δεκαετία του '80, ο Α. Παπανδρέου εξαγγέλοντας ένα κολοσσιαίο εξοπλιστικό πρόγραμμα (την «αγορά του αιώνα») δήλωσε την πρόθεση της κυβέρνησής του για «πολυδιά-

ς, αντεπανάστασης

Οι διαδικασίες κοινής εκπαίδευσης των αξιωματικών στα όπλα του NATO, οι διαρκείς κοινές ασκήσεις, οι συντονιστικές πολιτικές και ιδεολογικές διεργασίες του μηχανισμού της Συμμαχίας, δημιούργησαν το έδαφος για την ανάπτυξη ακροδεξιών στρατοκρατικών πολυεθνικών δικτύων και «εθνικών» παραστρατιωτικών οργανώσεων

στατη» εξοπλιστική πολιτική, λέγοντας (υπό το χειροκρότημα, τότε, του Χαρίλαου Φλωράκη) ότι εξετάζει το ενδεχόμενο να αγοράσει σουηδικά (!) πολεμικά αεροσκάφη. Περιπτώ να θυμίσουμε ότι τελικά κατέληξε στα F-15 και τα F-16. Στο 2018 (δηλαδή στο τέλος της κυβερνητικής θητείας του Αλ. Τσίπρα), σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία του NATO, η Ελλάδα ήταν η 2η στην κατάταξη των χωρών-μελών της Συμμαχίας ως προς τις αναλογικές πολεμικές δαπάνες (2,23% του ΑΕΠ), πίσω μόνο από τις ΗΠΑ που διέθεταν το 3,39% του ΑΕΠ, ενώ η Γερμανία ξόδευε για εξοπλισμούς το 1,23% του ΑΕΠ της.

Η εξοπλιστική πολιτική του ευρωατλαντισμού έχει πολλές πτυχές. Ο τομέας των όπλων λειτούργησε κατά περιόδους ως «λοκομοτιβά» για το σύνολο της καπιταλιστικής οικονομίας. Στα τέλη της δεκαετίας του '80, η ηγεσία του ΚΚΣΕ διαπίστωνε (με αφορμή τον «πόλεμο των άστρων» του Ρόναλντ Ρίγκαν) ότι δεν έχει μείνει πίσω μόνο στον τομέα των

όπλων, αλλά και συνολικότερα στην ενσωμάτωση της τεχνολογίας στην παραγωγή και στον εκσυγχρονισμό της οικονομίας, και η διαπίστωση αυτή επιτάχυνε την κατάρρευση του καθεστώτος της ΕΣΣΔ. Στον μεταψυχροπολεμικό κόσμο, η πίεση για τους εξοπλισμούς μέσα στο στρατόπεδο του NATO κάθε άλλο παρά χαλάρωσε. Υπήρξε παροιμιώδης η βαναυσότητα του Τραμπ που απαιτώντας απ' όλα τα μέλη της Συμμαχίας να αναλάβουν τις ευθύνες τους, δεν δίστασε να καταγγείλει τη Γερμανία ως «λαθρεπιβάτη του NATO».

Καταστολή

Όσοι σήμερα είναι πρόθυμοι να υποβαθμίζουν την πολιτική σημασία των εξοπλισμών (στο όνομα, συνθήως, των «αναγκαιοτήτων» του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού...) οφείλουν να θυμηθούν μια βασική πολιτική θέση που προκύπτει άμεσα από την πείρα του παγκόσμιου κινήματος, και ιδιαίτερα από την ιστορία του NATO: Οι εξοπλισμοί

δεν περιορίζονται στην απόκτηση κάποιων «σκληρών» προϊόντων (των όπλων), αλλά ο милитаризм επέκτείνεται αποφασιστικά στη «σοφτ πάουερ», δημιουργεί δίκτυα και σχέσεις που μπορούν να επεμβαίνουν (εν δυνάμει και καθοριστικά) στις πολιτικές εξελίξεις.

Οι διαδικασίες κοινής εκπαίδευσης των αξιωματικών στα όπλα του NATO, οι διαρκείς κοινές ασκήσεις, οι συντονιστικές πολιτικές και ιδεολογικές διεργασίες του μηχανισμού της Συμμαχίας, δημιούργησαν το έδαφος για την ανάπτυξη ακροδεξιών στρατοκρατικών πολυεθνικών δικτύων και «εθνικών» παραστρατιωτικών οργανώσεων. Στα τέλη της δεκαετίας του '60, η Ευρώπη μάθαινε την ύπαρξη του πολυεθνικού δικτύου Gladio που, υπό την «καθοδήγηση» του νατοϊκού στρατηγείου στη Νάπολη, ετοίμαζε πραξικόπημα στην Ιταλία, αν η ιταλική κυβέρνηση έχανε τελικά τον έλεγχο των εξελίξεων μέσα στη δριμύτατη σύγκρουση με το μεγάλο εργατικό κίνημα και την ισχυρή Αριστερά της εποχής στη γειτονική χώρα. Η επιχείρηση «Κόκκινη Προβιά», σε συνεργασία με τους ντόπιους φασίστες και τους υπερ-συντηρητικούς καθολικούς της Δεξιάς, εξαπέλυσε ένα πρωτοφανές κύμα ακροδεξιάς τρομοκρατίας, με βόμβες και «τυφλά» χτυπήματα που είχαν εκατοντάδες θύματα, ενώ κάποιες πιο «επαγγελματικές» ομάδες συστηματοποιούσαν τις δολοφονικές επιθέσεις εναντίον αγωνιστών-στριών της άκρας Αριστεράς και πρωτοπόρων στελεχών του εργατικού κινήματος.

Το 1965 ο Ντε Γκολ, ανακοινώνον-

οντας την έξοδο της Γαλλίας από το στρατιωτικό σκέλος του NATO (οι λόγοι γι' αυτό θα εκτεθούν παρακάτω), δήλωνε ότι η αντίληψή του για την «εθνική κυριαρχία» δεν μπορούσε να ανεχθεί άλλο τις δραστηριότητες των νατοϊκών στρατιωτικών «αποστολών» μέσα στη γαλλική επικράτεια. Έδωσε στις ΗΠΑ περιθώριο λίγων μηνών για να αποσύρουν όλο το νατοϊκό στρατιωτικό προσωπικό από το γαλλικό έδαφος. Ήταν κοινό μυστικό ότι η γαλλική κυβέρνηση ήταν ενήμερη για τις αμερικανονατοϊκές «πρωτοβουλίες» μέσα στο στρατό, που οργάνωναν τους ακροδεξιούς ηττημένους αξιωματικούς του πολέμου στην Αλγερία, σε μια πολιτική βάση που θα μπορούσε να γίνει απειλητική και για τον ίδιο τον Ντε Γκολ (της «κυριαρχικής» Δεξιάς) αν οι συνθήκες το έκαναν αναγκαίο.

Δυστυχώς το πιο προωθημένο παράδειγμα αυτής της πτυχής της ιστορίας του NATO είναι το ελληνικό. Μέσα στο στρατό αναπτύχθηκαν αντικομμουνιστικά δίκτυα (ΙΔΕΑ κ.ά.), υπό την καθοδήγηση των νατοϊκών αξιωματούχων και των αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών που, έντρομα μπροστά στην ανασύσταση του μαζικού κινήματος και της Αριστεράς, προετοίμασαν και επέβαλλαν τη στρατιωτική δικτατορία του 1967-74. Γι' αυτό, φυσιολογικά, το NATO και οι ΗΠΑ όχι μόνο αποδέχθηκαν το χουντικό καθεστώς, αλλά συνεργάστηκαν αρμονικά μαζί του μέχρι την εξασθένησή του και την τελική πτώση του στα 1974.

Αυτά τα παραδείγματα δεν αφορούν μόνο το μακρινό ιστορικό παρελθόν. Στο ξέσπασμα της κρίσης στην εποχή του πρώτου μνημονίου και μετά τις πρώτες μεγάλες εργατικές/λαϊκές κινητοποιήσεις, η ηγεσία του στρατού -υπό το στρατηγό Φράγκο Φραγκούλη- αξιοποίησε τις δυνατότητες της ενδο-νατοϊκής λειτουργίας της στρατιωτικής ηγεσίας, για να οργανώσει ασκήσεις των ειδικών δυνάμεων του στρατού με αντικείμενο την «αντιμετώπιση ταραχών μέσα στις πόλεις». Η μυστικότητα απέναντι στην κοινοβουλευτική/πολιτική ηγεσία, απλώς έκανε την απειλή πιο αισθητή. Η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ, αν και έπεφτε, υποχρεώθηκε να αποστρατεύσει μέσα σε μια νύχτα σχεδόν όλη την ηγεσία του Επιτελείου. Παρά τις αρχικές φωνασκίες στελεχών της Δεξιάς, η ΝΔ δεν τόλμησε να φέρει το θέμα στη Βουλή και να δώσει ευρύτερες διαστάσεις...

(συνέχεια σελ. 24)

70 χρόνια από την είσοδο της Ελλάδας στο NATO

Μια μηχανή πολέμων, καταπίεσης, αντεπανάστασης

(συνέχεια από σελ. 23)

Το NATO σε όλη του την ιστορία δεν είναι μόνο ένας Οργανισμός «εξωτερικής» δράσης, αλλά και ένας ισχυρός μηχανισμός εσωτερικής καταστολής, ένας μηχανισμός αντεπανάστασης, που οικοδομεί τις δυνάμεις του παραμένοντας σαν μια απειλή «τελικής καταφυγής». Αυτή την πτυχή κανένας μέσα στο δημοκρατικό κόσμο, και ιδιαίτερα μέσα στην Αριστερά, δεν δικαιούται να την ξεχνά ή να την υποτιμά.

Ανταγωνισμοί και πόλεμοι

Η συμμετοχή στη σφηκοφωλιά του NATO δεν ήταν στην πραγματικότητα αποτέλεσμα επιβολής «απ' έξω», δεν ήταν αποτέλεσμα εξαναγκασμού, αλλά εθελοντική απόφαση των κυρίαρχων τάξεων των χωρών-μελών του. Αυτό ισχύει για τις αρχικές «ιδρυτικές» χώρες-μέλη, είναι φανερό για την Ελλάδα, την Τουρκία και αργότερα τη Δυτική Γερμανία στη δεκαετία του 1950 και είναι ολοφάνερο στη «διεύρυνση» του NATO στην ανατολική Ευρώπη μετά το 1992. Οι κυρίαρχες τάξεις προσέρχονται στην ισχυρή στρατιωτικοπολιτική συμμαχία του δυτικού ιμπεριαλισμού, αναγνωρίζοντας τις πραγματικότητες του συσχετισμού δύναμης μέσα σε αυτήν, αναλαμβάνοντας τις ευθύνες να την (εξ)υπηρετούν, αλλά και κουβαλώντας μέσα σε αυτήν τα δικά τους σχέδια, τις δικές τους προτεραιότητες και σκοπιμότητες.

Το NATO «συντονίζει» μια τρομακτική δύναμη πυρός, μια μεγάλη διπλωματική ισχύ, που αντανakλούν μια πρωταρχική οικονομική δύναμη στο σύγχρονο καπιταλισμό. Παρόλα αυτά, το NATO δεν μπόρεσε και δεν μπορεί να διαγράψει και να εξαφανίσει τη διάσταση των ανταγωνισμών ανάμεσα στις χώρες-μέλη του. Το ΚΚΕ έχει δίκιο όταν επιμένει σε αυτό το σημείο (βλ. ανακοίνωση του ΠΓ του ΚΚΕ για τα 70 χρόνια). Δεν υπήρξε ποτέ και δεν πρόκειται να υπάρξει κάτι ανάλογο με την καουτσική αυταπάτη περί ενός ομογενοποιημένου «υπερ-ιμπεριαλισμού», όπως ονειρεύονται ξανά και ξανά, είτε για το NATO είτε για την ΕΕ, οι παλαιότεροι και νεότεροι σοσιαλδημοκράτες. Και αυτό είναι ολοφάνερο στην ιστορία του NATO.

Το 1965, ανακοινώνοντας την έξοδο της Γαλλίας από το στρατιωτικό σκέλος του NATO, ο Ντε Γκολ δήλωνε ότι δεν προτιθόταν να ακολουθήσει την αμερικανική πολιτική της «κλιμάκωσης» των πολεμικών εξορμήσεων στην Ινδοκίνα και τη Μέση

Ανατολή. Η κυβέρνηση της γαλλικής σουβερανιστικής Δεξιάς θεωρούσε ότι μπορούσε να σταθεί στα δικά της ποδάρια, ασκώντας «πολυδιάστατη εξωτερική πολιτική» μέσα σε έναν κόσμο που άλλαζε γρήγορα. Η κρίση ήταν πραγματική και μεγάλων διαστάσεων: Ο Σαρκοζί επανέφερε τη Γαλλία επισήμως στο στρατιωτικό NATO μόλις στα 2005, σε συνθήκες τελείως διαφορετικές. Ανάλογα επεισόδια, μικρότερης κλίμακας, υπήρξαν συχνά (πχ η Ostpolitik, η στροφή προς την Ανατολή, των Γερμανών καγκελαρίων Βίλντ Μπραντ και Χέλμουτ Κολ).

Η Νοτιοανατολική πτέρυγα του NATO δίνει ένα πιο διαρκές κι επικίνδυνο παράδειγμα:

Η ταυτόχρονη είσοδος στο NATO το 1952, οδήγησε σε μια προσωρινή εξομάλυνση των ελληνοτουρκικών σχέσεων. Όμως σε λίγα χρόνια, οι επιθέσεις της ΕΟΚΑ στους Τουρκοκύπριους και η τουρκική «απάντηση» με τις διώξεις της ελληνικής μειονότητας στην Κωνσταντινούπολη, πυροδότησαν την ένταση ξανά. Οι Αμερικανοί κρατούσαν εν ζωή τη ΝΑ Πτέρυγα, με πιεστικούς τρόπους, μέσα στις συνθήκες βρασμού της Μέσης Ανατολής. Το ελληνικό πραξικόπημα στην Κύπρο και η συνακόλουθη τουρκική εισβολή, έδωσαν τη χαριστική βολή. Οι δυο χώρες έφτασαν στα πρόθυρα του πολέμου, προοπτική που ακύρωσε η ανατροπή της χούντας στην Ελλάδα κάτω από τα χτυπήματα του μαζικού κινήματος και την κατάρρευση της επιστράτευσης του '74. Ο Καραμανλής, αντιγράφοντας τον Ντε Γκολ, έβγαζε την Ελλάδα από το στρατιωτικό σκέλος του NATO, αλλά με έναν τρόπο κατά πολύ πιο θεατρικό και υποκριτικό: οι βάσεις και οι νατοϊκοί εξοπλισμοί έμειναν στο απυρόβλητο. Οι δυο χώρες σταδιακά επεξεργάστηκαν έναν τρόπο ανταγωνιστικής συνύπαρξης μέσα στο NATO, όπου η κάθε μια διαγκωνιζόταν για να προσεταιριστεί προς όφελός της τις Μεγάλες Δυνά-

μεις, αλλά αφήνοντας ζωντανή και εν ισχύ τη ΝΑ Πτέρυγα της Συμμαχίας. Αυτή ήταν η ιστορία των κρίσεων στο Αιγαίο το '76 και το '87 και στα '1μια το 1996. Έτσι εδώ το NATO εξελίχθηκε ως ιστορική «πρωτοτυπία»: μια δήθεν αμυντική συμμαχία που, ενώ δεσμεύει τις χώρες-μέλη της σε πολεμική συνεργασία κατά τρίτων, δεν δεσμεύει κανέναν στο ενδεχόμενο πολεμικής σύγκρουσης μεταξύ τους...

Αυτός ο παραλογισμός φωτίζει σωστά την ουσία του χαρακτήρα του NATO: Πρόκειται για μια πολεμική λυκοσυμμαχία, υπό την ηγεμονία των ΗΠΑ, που ενώ δεσμεύεται στην υποστήριξη της αμερικανικής και δυτικής διεθνούς πολιτικής, δεν εξαλείφει και δεν μπορεί να εξαλείψει τους ανταγωνισμούς μεταξύ των χωρών-μελών του, ακόμα και όταν αυτοί φτάνουν στα πρόθυρα της ανοιχτής σύγκρουσης.

Έτσι δεν θα έπρεπε να εκπλήσσει κανείς με «στιγμές» στην ιστορία του NATO, όπως όταν ο Ντόναλντ Τραμπ απαίτησε ως ταύρος εν υαλοπωλείο να ευθυγραμμιστούν όλοι οι «σύμμαχοι» με την πολιτική του «Πρώτα η Αμερική», ή όταν ο Εμμανουέλ Μακρόν δήλωνε ένα χρόνο πριν τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία ότι «το NATO είναι κλινικά νεκρό».

Ένα χρόνο μετά, η ρωσική εισβολή στην Ουκρανία έχει δημιουργήσει συνθήκες επανασυσπείρωσης και νέας «διεύρυνσης» του NATO (Σουηδία, Φινλανδία). Η λυκοσυμμαχία φοράει τώρα την ειρηνική προβιά και δηλώνει ότι κόπτεται για την ειρήνη στην Ουκρανία και στον κόσμο. Δεν υπάρχει κανένα περιθώριο για αυταπάτες. Το NATO έχει δώσει στον κόσμο μια μακρά σειρά επιθετικών πολέμων: στην Κορέα, στην Ινδοκίνα, στη Μέση Ανατολή, στα Βαλκάνια και αλλού. Θα αντιμετωπίσει την ουκρανική κρίση με απόλυτο κριτήριο τα συμφέροντα των Μεγάλων Δυνάμεων στο εσωτερικό του,

και πρώτα και κύρια τα συμφέροντα των ΗΠΑ. Όποιος έχει ή καλλιεργεί αυταπάτες για τις πραγματικές προοπτικές της παρέμβασης αυτής της αντιδραστικής ιμπεριαλιστικής «συμμαχίας», προετοιμάζει πολιτικές τραγωδίες σε μεγάλη κλίμακα.

Αντί επιλόγου

Η αντιμετώπιση του NATO βάζει ειδικά πολιτικά καθήκοντα στο μαζικό κίνημα και στην Αριστερά: Την απαίτηση να κλείσουν άμεσα οι αμερικανονατοϊκές βάσεις. Την απόρριψη των εξοπλισμών, την καταγγελία όλων των «Συμφώνων» που τους συνοδεύουν, τη στροφή στη διάθεση όλων των σχετικών πόρων προς τις κοινωνικές ανάγκες της εργαζόμενης πλειοψηφίας. Την πάλη για άμεση έξοδο της χώρας από τη λυκοσυμμαχία του NATO, σαν πρώτο βήμα για την οριστική και ιστορικά αναγκαία διάλυση/συντριβή του. Την πολιτική ειρήνης-συμφιλίωσης-συνεννόησης με όλους τους λαούς, αρχίζοντας από τους γειτονικούς λαούς, σαν ένα πρώτο βήμα για την αναβίωση ενός μαζικού διεθνιστικού πολιτικού ρεύματος που τόσο έχει ανάγκη η παγκόσμια εργατική τάξη.

Και κυρίως την οικοδόμηση της πεποίθησης ότι αυτά τα μεγάλα καθήκοντα είναι υπόθεση του κόσμου μας από τα κάτω και της πολιτικής Αριστεράς που παραμένει αντιιμπεριαλιστική/αντικαπιταλιστική. Σε ρήξη με τους «μεταρρυθμιστές» του NATO από τα μέσα, που όλο υποσχονται πολιτική ειρήνης και δημοκρατίας και όλο συναινούν στους εξοπλισμούς, στις βάσεις και στα πολεμοκάπηλα σύμφωνα. Χωρίς καμιά ψευδαίσθηση για τους εξωτερικούς αντιπάλους του ευρωατλαντισμού, όπως η Ρωσία του Πούτιν και η Κίνα του Ξι, που συγκρούονται με το NATO για το ξαναμοίρασμα του κόσμου, εκπροσωπώντας συμφέροντα απολύτως εχθρικά για τον εργαζόμενο κόσμο των χωρών τους, αλλά και τους λαούς ολόκληρου του πλανήτη.

Κανένας εφησυχασμός: Αντιφασιστική νίκη και στο δεύτερο βαθμό!

Η πάλη ενάντια στο φασισμό είναι μια διαδικασία διαρκής και πολυεπίπεδη. Δεν επικυρώνεται απλώς με μια πρωτόδικη δικαστική απόφαση. Χρειάζονται πολλά περισσότερα τόσο σε δικαστικό όσο και σε κινηματικό επίπεδο.

Στις 15 Ιουνίου, 18 μήνες μετά την καταδίκη της Χρυσής Αυγής, η υπόθεση επανέρχεται σε δεύτερο βαθμό στις αίθουσες των δικαστηρίων. Η δίκη θα πραγματοποιηθεί στο Πενταμελές Εφετείο Κακουργημάτων και οι δικηγόροι της Πολιτικής Αγωγής έχουν υποβάλει αίτημα να πραγματοποιηθεί στην αίθουσα τελετών του Εφετείου Αθηνών, η οποία έχει μεγαλύτερη χωρητικότητα και είναι ικανή να εξασφαλίσει το εύρυθμο της διαδικασίας.

Η δευτεροβάθμια εκδίκαση είναι υψίστης πολιτικής σημασίας. Σε μια περίοδο που η κυβέρνηση εφαρμόζει σκληρές αντιπροσφυγικές πολιτικές, που ο θεσμικός ρατσισμός φοράει νέα πολιτικά κοστούμια και που ακόμη και οι πρωτοδίκως καταδικασθέντες δραστηριοποιούνται πολιτικά μέσα από τα κελιά της φυλακής, η διαρκής επαγρύπνηση του αντιφασιστικού κινήματος και η συσπείρωση γύρω από τις θέσεις της Πολιτικής Αγωγής μπορεί να αποδειχθεί πολύ κρίσιμη.

Κανείς δεν μπορεί να έχει εμπιστοσύνη στη δικαστική εξουσία και στην κρίση της. Μην ξεχνάμε ότι παρά τη μεγαλειώδη νίκη του αντιφασιστικού κινήματος τον Οκτώβριο του 2020, υπάρχουν και μελανά σημεία στην εκδίκαση. Χαρακτηριστικό παράδειγμα

είναι η μεταβολή της κατηγορίας απόπειρας ανθρωποκτονίας σε βάρος των συνδικαλιστών του ΠΑΜΕ σε επικίνδυνη σωματική βλάβη, πράγμα το οποίο συνεπάγεται την παραγραφή του εγκλήματος, αφού τον Σεπτέμβριο του 2021 συμπληρώθηκαν οκτώ χρόνια από την τέλεσή του. Την ίδια στιγμή ένα από τα πρωτοπαλίκαρα της εγκληματικής οργάνωσης, ο πυρηνάρχης Νίκαιας, Γιώργος Πατέλης, αποφυλακίστηκε μετά από αίτησή του, και κάτω από την κοινωνική κατακραυγή ο Άρειος Πάγος άσκησε αναίρεση κατά της απόφασης και ζήτησε επιστροφή του Χρυσανγίτη στη φυλακή.

Ο δρόμος που χάραξε το αντιφασιστικό κίνημα στην πρωτοβάθμια εκδίκαση της Χρυσής Αυγής δεν πρέπει να ξεχαστεί. Οι δεκάδες χιλιάδες

άνθρωποι που πλημμύρισαν το Εφετείο ζητώντας την καταδίκη των νεοναζί ήταν πυξίδα για το πώς πρέπει να κινηθεί ευρύτερα το κίνημα και η Αριστερά: Με ενότητα στη δράση, εστίαση στα πραγματικά επίδικα και μαζικοποίηση στο δρόμο. Οι συνήγοροι των θυμάτων, το παρατηρητήριο της δίκης, οι πολιτικές οργανώσεις, οι αντιφασιστικές κινητοποιήσεις και η συσπείρωση ενός ευρύτερου κομματιού της κοινωνίας γύρω από την καταδίκη της Χρυσής Αυγής, πέτυχαν κάτι πρωτοφανές και ριζοσπαστικό στα εγχώρια χρονικά.

Πατώντας πάνω σε αυτή την εμπειρία, και προχωρώντας την πέντε βήματα παρακάτω, οφείλουμε να μην εφησυχάσουμε ούτε λεπτό, και να απαιτήσουμε να παραμείνουν οι νεοναζί εκεί που ανήκουν: Στη φυλακή.

CAMPING RESIST.RECLAIM.REVOLT 2022

Το Camping Resist Reclaim Revolt ανανεώνει το καλοκαιρινό ραντεβού του για το 2022, από τις 27 Ιουλίου έως τις 3 Αυγούστου στο Camping Marmaras, στη Χαλκιδική. Για άλλη μια χρονιά, το καθιερωμένο Camping που οργανώνει το rproject.gr, θα είναι μία ευκαιρία συνάντησης, ξεκούρασης και πολιτικής συζήτησης μέσα στο καλοκαίρι.

Το πρόγραμμα του camping θα περιλαμβάνει καθημερινά συζητήσεις, εργαστήρια, πολιτιστικά δρώμενα, προβολές ταινιών, εκδηλώσεις. Ανάμεσα σε αυτές, κεντρικό θέμα των συζητήσεων και των εκδηλώσεων θα είναι το ζήτημα των αγώνων ενάντια στον πόλεμο.

Ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος στην Ουκρανία, αυτή τη φορά στη «δική μας γειτονιά», έχει ανοίξει τη συζήτηση σε όλο τον κόσμο για τον πόλεμο αλλά και τον προβληματισμό, την αγωνία για τις δυνατότητες του αντιπολεμικού κινήματος. Η ιστορία της Αριστεράς και του εργατικού κινήματος είναι από τη γέννησή τους συνδεδεμένες με τους αγώνες ενάντια στον πόλεμο.

Από τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο και την αντίθεση των κομμουνιστών σε αυτόν ενάντια σε κάθε πατριωτική κορώνα που υποστήριζε το μεγαλύτερο σφαγείο της ανθρωπότητας μέχρι εκείνη την εποχή μέχρι τα μαζικά αντιπολεμικά κινήματα στις αρχές του 2000 ενάντια στους πολέμους στο Ιράκ και το Αφγανιστάν, θα συζητήσουμε για το πώς μπορεί να σταματήσει ο πόλεμος και πώς μπορεί

η Αριστερά να συμβάλλει σε αυτούς τους αγώνες. Δε θα μπορούσε να λείπει από αυτή τη θεματολογία και η ιστορία των γυναικών αγώνων ενάντια στον πόλεμο, ήδη από τα πρώτα βήματα του φεμινιστικού κινήματος στις αρχές του περασμένου αιώνα.

Με αφορμή την επέτειο των 100 χρόνων από την Μικρασιατική εκστρατεία και την καταστροφή της «Μεγάλης Ιδέας», θα συζητήσουμε για τον εθνικισμό και τους πολεμικούς κινδύνους που καλλιεργεί, σε μία περίοδο που ο μακρόχρονος ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός βρίσκεται σε όξυνση και τα προγράμματα πολεμικών εξοπλισμών «ματώνουν» τους λαούς και από τις δύο πλευρές του Αιγαίου.

Η φετινή διοργάνωση του Camping Resist.Reclaim.Revolt στη Χαλκιδική μας δίνει και την ευκαιρία να συζητήσουμε για την πλούσια ιστορία της Θεσσαλονίκης, την ιστορία μιας πολυεθνικής πόλης και μιας πολυεθνικής εργατικής τάξης, με ισχυρές παραδόσεις ακόμα και σήμερα αλλά και μεγάλη συμβολή στην ιστορία της Αριστεράς και του συνδικαλιστικού κινήματος.

Φυσικά, μέσα στο πρόγραμμα των συζητήσεων θα υπάρξει και συζήτηση για τις Σκουριές, την καταστροφική πολιτική των εξορύξεων για το περιβάλλον, την εμβληματική τοπική αντίσταση των κατοίκων τα προηγούμενα χρόνια απέναντι σε τεράστια επιχειρηματικά συμφέροντα, τώρα που ο φάκελος των εξορύξεων «ανοίγει» ξανά από την κυβέρνηση, στο φόντο της ενεργειακής κρίσης.

Φυσικά το πρόγραμμα του camping θα έχει όπως κάθε χρόνο θεατρικά δρώμενα, προβολές ταινιών, workshops, παιχνίδια για μικρούς και μεγάλους, γλέντι, πάρτυ, φτιάχνοντας έτσι μία πρόταση ουσυλλογικών και οικονομικών διακοπών, όπου συναντά-

ται η πολιτική συζήτηση, η ξεκούραση και η ψυχαγωγία! Καθημερινά, στο χώρο θα λειτουργεί αυτοδιαχειριζόμενη κουζίνα και μπαρ με χαμηλές τιμές. Καθημερινά θα λειτουργεί επίσης και βιβλιοπωλείο των εκδόσεων redmarks, για τα καλοκαιρινά αναγνώσματά μας.

resist reclaim revolt
CAMPING
27 ΙΟΥΛΙΟΥ - 3 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ
CAMPING MARMARAS

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ / WORKSHOPS / ΕΚΔΡΟΜΗ / ΠΡΟΒΟΛΕΣ / PARTY
ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ / ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ & BAR / ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

ΚΟΣΤΟΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ: ΑΠΟ ΑΘΗΝΑ: 135€ / 120€ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ
(ΣΤΗΝ ΤΙΜΗ ΣΥΜΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ Η ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΑΠΟ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟ CAMPING ΚΑΙ Η ΔΙΑΜΟΝΗ)
ΑΠΟ ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: 80€ / 75€ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ: ΑΘΗΝΑ 2103306286 / ΘΕΣ/ΝΙΚΗ 6988722528 / ΖΑΚΥΝΘΟΣ 6977157500

rproject.gr

Η μικρασιατική εκστρατεία

Του Παναγιώτη Λίλλη

Η Μικρασιατική εκστρατεία ήταν ένας πόλεμος άδικος και ιμπεριαλιστικός. Ήταν ένας πόλεμος τυχοδιωκτικός, ποντάροντας στην «ευκαιρία» και όχι στα πραγματικά δεδομένα και τους συσχετισμούς δύναμης των αντιπάλων. Ήταν ένας πόλεμος εξόντωσης που κόστισε στους εμπόλεμους 2,5 εκατομμύρια πρόσφυγες και 2 εκατομμύρια νεκρούς. Ήταν η κατάρρευση για τη Μεγάλη Ιδέα αλλά δυστυχώς και μια καταστροφή για τον ελληνικό λαό.

Ακριβώς σ' αυτό το σημείο επικεντρώνεται σήμερα η δημόσια συζήτηση: ποιος ήταν οι αιτίες και οι υπεύθυνοι; Για την ιστοριογραφία της κυρίαρχης τάξης ήταν ο Εθνικός Διχασμός. Αυτός είναι ο ακρογωνιαίος λίθος που πάνω του στηρίζονται μια ολόκληρη σειρά από προτάσεις, υποθέσεις και ιστορικά διδάγματα. Παρακάτω θα προσπαθήσουμε να διατυπώσουμε κάποιες αντιρρήσεις για αυτή τη θεωρία και τα συμπεράσματά της.

Οι πρωταγωνιστές

Στις αρχές του 20ου αιώνα, η ελληνική οικονομία είχε εκτιναχθεί, παρότι βρισκόταν ακόμη κάτω από Διεθνή Οικονομικό Έλεγχο, που επιβλήθηκε μετά τη ταπεινωτική ήττα στον ελληνοτουρκικό πόλεμο του 1897. Το ΑΕΠ ανέβαινε με γρήγορους ρυθμούς και ο κλάδος της ναυτιλίας κάλυπτε στα κύματα... Γρήγορα ήρθε και η αναδιορ-

γάνωση του στρατού. Μαζί με τις νέες οικονομικές δυνάμεις, διαμορφώθηκε ένα μεταρρυθμιστικό ρεύμα μέσα στις ιθύνουσες τάξεις που προσπαθούσε να ανταποκριθεί στην κρίση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και την άνοδο των βαλκανικών εθνικισμών. Η πρώτη του εκδήλωση ήταν το «κίνημα του 1909» και η άνοδος του Βενιζέλου και του φιλελευθερισμού στην εξουσία. Ακολούθησαν οι βαλκανικοί πόλεμοι, οι νίκες και ο διπλασιασμός του ελληνικού βασιλείου.

Αυτή την περίοδο η Ελλάδα ήταν μια ανερχόμενη δύναμη στην περιοχή. Βέβαια μέσα στην άρχουσα τάξη υπήρχαν φατρίες που ανταγωνίζονταν μεταξύ τους για τα λάφυρα από τις νίκες. Όμως ο κοινός στρατηγικός σκοπός, η Μεγάλη Ιδέα, και η πανεθνική ενότητα δεν «επέτρεπαν» στην αντιπαράθεση μεταξύ μεταρρυθμιστών και συντηρητικών να ξεπεράσει τα όρια.

Α' Παγκόσμιος Πόλεμος

Όταν όμως ήρθε ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος, η κατάσταση άλλαξε δραματικά. Η διαμάχη στην άρχουσα τάξη οξύνθηκε. Η εμπορική και εφοπλιστική της μερίδα ήταν στενά συνδεδεμένη με το αγγλικό κεφάλαιο και τη Βρετανική Αυτοκρατορία. Η συνδεδεμένη με το κράτος αστική τάξη και τα «παλιά τζάκια», είχαν σχέσεις με την Πρωσική Αυτοκρατορία. Οι πρωταγωνιστές του Εθνικού Διχασμού ήταν δύο μεγάλες και αμφιλεγόμενες προσωπικότητες: ο Βενιζέλος και ο βασιλιάς Κωνσταντίνος. Αυτά τα δυο πρόσωπα συμπύκνωναν την αντίθεση των δύο στρατοπέδων εκείνης της εποχής.

Αυτή η διαφορά ξαναδιατυπώθηκε με άξονα το ερώτημα ποιο ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο θα νικούσε στον Μεγάλο Πόλεμο. Για τη δυναστεία ο νικητής θα ήταν η Πρωσία. Για το Βενιζέλο η Αντάντ. Ταυτόχρονα, η επιλογή στρατοπέδου συνδυαζόταν και με τα ανταλλάγματα, ή καλύτερα με το κομμάτι της λείας, που θα μοίραζαν οι νικητές. Με άλλα λόγια το ερώτημα αν θα ήμασταν με τη σωστή πλευρά της ιστορίας...

Λόγω συσχετισμών μέσα στο μπλοκ εξουσίας η μοναρχική πτέρυγα εμφανιζόταν σαν ουδετερόφιλη.

Για τους «από κάτω» το κλίμα ήταν εντελώς διαφορετικό. Είχαν την εμπειρία των Βαλκανικών πολέμων. Θυσίες αίματος, νίκες και φόροι. Αλλά οι ειδήσεις που ερχόταν από τα θέατρα του παγκοσμίου πολέμου τους τρομοκρατούσαν. Έτσι διαμορφώθηκε ένα υπόκωφο αντιπολεμικό ρεύμα, που διασταυρώθηκε με την εσωτερική διαπάλη των «από πάνω». Και για την πολιτική έκφραση του, δανείστηκε προσωρινά τα σύμβολα και τη γλώσσα της μοναρχίας. Η συνέπεια ήταν ότι η διαμάχη των δύο φατριών της άρχουσας τάξης μετατράπηκε σε οξύτατη αντιπαράθεση.

Η Ελλάδα μπήκε τελικά στον πόλεμο καθυστερημένα το 1917. Νέο αίμα και νέες νίκες. Είχε προηγηθεί το βενιζελικό πραξικόπημα, με τη βοήθεια των αγγλογάλλων, και η εκδίωξη του Κωνσταντίνου. Έστω και έτσι, η Ελλάδα βρέθηκε με το στρατόπεδο των νικητών και θα συμμετείχε απ' αυτή τη θέση στις διαπραγματεύσεις ειρήνης που θα ακολουθούσαν (1919). Υπήρχε

όμως ταυτόχρονα ένα μεγάλο ρήγμα στο εσωτερικό της ελληνικής κοινωνίας. Η βενιζελική δικτατορία (1917-20) το βάθυνε ακόμη περισσότερο με τις καταδίκες σε θάνατο και εκτελέσεις αντιπάλων της.

Η συνθήκη των Σεβρών

Στη συνδιάσκεψη της ειρήνης που έγινε το 1919, οι τέσσερις μεγάλοι νικητές (ΗΠΑ, Βρετανία, Γαλλία και Ιταλία) είχαν να αντιμετωπίσουν μεγάλα και μικρά προβλήματα. Απ' τη μια ήταν τι θα πλήρωναν οι νικημένοι, σε αποζημιώσεις και εδάφη, ενώ απ' την άλλη η απειλή της ρωσικής επανάστασης. Το 1917 η συμμαχία εργατών και αγροτών είχε κατακτήσει την εξουσία. Το 1919 φαινόταν ότι θα νικούσε στον εμφύλιο πόλεμο και τις ξένες επεμβάσεις. Το 1920 είχε επικρατήσει πλήρως.

Αυτά τα δύο γενικά καθήκοντα των νικητών ιμπεριαλιστών, εξειδικευόταν σε διάφορες διακρατικές συνθήκες με τις ηττημένες χώρες. Η συνθήκη των Σεβρών ήταν αυτή που αφορούσε τη νικημένη Οθωμανική Αυτοκρατορία, που είχε φτάσει στο τέλος της. Ο στρατός της διαλυόταν. Οι πόροι της ληστευόταν και τα τελευταία εδάφη που της είχαν απομείνει, στη Μικρά Ασία, κατακερματίζονταν σε 6 ζώνες. Η Ελλάδα είχε προσαρτήσει την Ανατολική Θράκη και θα διοικούσε προσωρινά, μέχρι τη πλήρη ενσωμάτωση της, την επαρχία της Σμύρνης.

Το εθνικιστικό όραμα της Μεγάλης Ελλάδας ερχόταν κοντά στο να γίνει πραγματικότητα. Ο Βενιζέλος είχε επιμείνει στη συνδιάσκεψη της ειρήνης ότι η Σμύρνη ανήκε δικαιωματικά

και ο εθνικός διχασμός

στην Ελλάδα, γιατί ισχυριζόταν ότι εκεί εθνολογικά επικρατούσε το ελληνικό στοιχείο. Αυτό, όμως, δεν ίσχυε στην πραγματικότητα και για αυτό δεν δέχτηκε ποτέ καμιά ελληνική κυβέρνηση να γίνει έρευνα από ανεξάρτητη διεθνή επιτροπή για τη σύνθεση του πληθυσμού στη συγκεκριμένη επαρχία!

Η απόβαση του ελληνικού στρατού στη Σμύρνη (Μάης 1919) έγινε με το πρόσχημα της προστασίας του χριστιανικού πληθυσμού από τουρκικά αντίποινα. Θα ήταν ταυτόχρονα και ο στρατός που θα επιτηρούσε στην πράξη τη συνθήκη των Σεβρών που θα υπογραφόταν λίγο αργότερα (Αύγουστος 1920). Γιατί το σχέδιο του Βενιζέλου, που αντανάκλούσε την ανερχόμενη δύναμη του ελληνικού κράτους και κεφαλαίου, δεν ήταν μόνο η επέκταση (εν ονόματι της απελευθέρωσης των ελλήνων και χριστιανών αδελφών) αλλά και η συγκρότηση της Ελλάδας σε «δεύτερης τάξης δύναμη» στην περιοχή, που δεν θα μπορούσε να αμφισβητηθεί από κανένα άλλο γειτονικό κράτος.

Η ψήφος του λαού ήταν αρνητική και ήταν αντιπολεμική. Ψήφισαν μαζικά κατά του Βενιζέλου γιατί τον ταύτισαν, και σωστά, με τον πόλεμο.

Οι εκλογές του Νοέμβρη του 1920

Μετά την υπογραφή της συνθήκης διαμελισμού της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, ο Βενιζέλος γύρισε στην Ελλάδα και προκήρυξε εκλογές. Θεωρούσε δεδομένο ότι θα τις κέρδιζε, παρά το κλίμα έντασης και βίας που επικρατούσε. Είχε δεχτεί ο ίδιος δολοφονική επίθεση, ενώ είχε εκτελεστεί στο δρόμο ο Ιων Δραγούμης, ένας εξέχων εθνικιστής διανοούμενος.

Το αποτέλεσμα των εκλογών ήταν πολιτικό σοκ.. Ο Βενιζέλος συντρίφτηκε εκλογικά, παρά τα κόλπα με τη ψήφο του στρατού και τη νοθεία. Η «Ηνωμένη Αντιπολίτευσις» είχε αποκτήσει σαρωτική πλειοψηφία.

1920-22 :Εθνικός Διχασμός

Ήταν ξεκάθαρο ότι ο Εθνικός Διχασμός ήταν ενεργός από το 1915, αλλά πως θα επιδρούσε τώρα τις εξελίξεις;

Η Μεγάλη Ιδέα είχε τρεις βασικές προϋποθέσεις:

Η πρώτη ήταν η συμμαχία και η στή-

ριξη από τον βρετανικό ιμπεριαλισμό. Και αυτή η συμμαχία εδραζόταν στα κοινά και συναφή συμφέροντα της Ελλάδας και της Βρετανικής Αυτοκρατορίας. Βέβαια σ' αυτή τη συμμαχία δεν υπήρχε ισότητα δικαιωμάτων. Το ελληνικό κράτος κέρδιζε από τη συνεργασία στο μέτρο που εξυπηρετούσε τη βρετανική πολιτική. Έπαιξε ουσιαστικά το ρόλο του εκτελεστικού βραχίονα.

Περνώντας από αυτή τη γενική προσέγγιση στα συγκεκριμένα: η Βρετανία εκείνη την εποχή ενδιαφερόταν πρωτίστως για τη «γραμμή συγκοινωνιών» μέχρι την Ινδία και τα πετρέλαια που είχαν ανακαλυφθεί τότε στην περιοχή της Μοσούλης. Μετά την κατάρρευση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, μόνο ο ελληνικός στρατός μπορούσε στην περιοχή να καλύψει αυτό το καθήκον. Γι' αυτό και η υποστήριξη των ελληνικών διεκδικήσεων στη Μικρά Ασία, από τη βρετανική κυβέρνηση του Λόουντ Τζώρτζ.

Οι μεταπολεμικές συνθήκες όμως, άλλαξαν ριζικά. Και έτσι έπρεπε να αλλάξει και η πολιτική. Ο νέος και ανατρεπτικός παράγοντας των συνθηκών ήταν ο μπολσεβικισμός και ιδιαίτερα ο Κόκκινος Στρατός. Κατά τεκμήριο, ο ιδιαίτερα αξιόμαχος στρατός εκείνα τα χρόνια. Αφού συνέτριψε τους Λευκούς κατηφόρισε γρήγορα προς τον Καύκασο. Ξεκαθάρισε την περιοχή από τις ιμπεριαλιστικές συνωμοσίες και ακύρωσε τη συνθήκη υποταγής της Αρμενίας στη κεμαλική Τουρκία. Έτσι η κατεύθυνση της βρετανικής πολιτικής έμπαινε σε άλλη βάση. Το κεντρικό ερώτημα ήταν πια ο φραγμός στον μπολσεβικισμό, και όλα τα άλλα ακολουθούσαν. Με αυτά τα δεδομένα η Ελλάδα, είτε του Βενιζέλου είτε του βασιλιά, αποκτούσε μικρότερη αξία. Το ρόλο του φραγμού μπορούσε να τον παίξει μόνο η Τουρκία του Κεμάλ. Και έτσι έγινε. Μετά από ένα μικρό διάστημα συνεργασίας με την ΕΣΣΔ, ο Κεμάλ προσανατολίστηκε σταθερά προς την πλευρά του βρετανικού ιμπεριαλισμού. Αυτό καταγράφηκε ξεκάθαρα στη συμφωνία για τα Στενά.

Να γιατί για την στροφή της βρετανικής πολιτικής δεν έφταιγε η επιστροφή του βασιλιά, που έτσι και αλλιώς είχε μετεξελιχθεί (μαζί με τις 6 αντιβενιζελικές κυβερνήσεις της περιόδου 1920-22) στα πιο σταθερά στηρίγματα του βρετανικού ιμπεριαλισμού στην περιοχή.

Η δεύτερη προϋπόθεση ήταν ότι δεν θα εμφανιζόταν τουρκικό εθνικό κίνημα. Ο Βενιζέλος εκτιμούσε ότι οι μουσουλμάνοι κάτοικοι στις κατακτημένες περιοχές θα ήταν υποτακτικοί πολίτες γιατί θα ήταν φοβισμένοι και

υπάκουοι. Ένας άλλος πολιτικός, πολύ μεγαλύτερου βεληνεκούς, ο Τσώρτσιλ, προειδοποιούσε ότι για το πώς θα αντιδρούσαν οι μουσουλμάνοι, δεν θα έπρεπε να κοιτάζει κανείς τη κυβέρνηση ανδρική στην Κωνσταντινούπολη, που είχε επικεφαλής το σουλτάνο και το χαρέμι του. Αλλά, κυρίως, τους χωρικούς της Ανατολίας και τους νέους αξιωματικούς του τουρκικού στρατού. Και είχε απόλυτα δίκαιο!

Αυτή η εκτίμηση βρήκε την επιβεβαίωση της στον πόλεμο μεταξύ του ελληνικού και του τουρκικού στρατού. Την περίοδο 1919-20, ο ελληνικός στρατός 35χιλιάδων οπλών αντιμετώπιζε μπουλούκια ατάκτων, που έφταναν τις 10χιλιάδες, αλλά δεν κατάφερε ούτε μια αποφασιστική νίκη ενάντια τους. Να σημειώσουμε σ' αυτό το σημείο ότι η στρατιωτική ηγεσία και το σώμα των αξιωματικών ήταν κυρίαρχα βενιζελικό. Το 1921, ο ελληνικός στρατός εξαπέλυσε 4 επιθετικές επιχειρήσεις και έφτασε μέχρι τον Σαγγάριο. Η δύναμη του, τότε, είχε ξεπεράσει τις 100 χιλιάδες άνδρες και είχε απέναντί του ένα τακτικό στρατό αυτή τη φορά, που αντιστοιχούσε στο 1/3 του μεγέθους του. Και πάλι δεν πέτυχε τίποτα.

Το 1922, λίγο πριν την καταστροφή, οι δύο στρατοί ήταν ισοδύναμοι, με περίπου 200 χιλιάδες οπλίτες ο καθένας. Δεν ήταν ισάξιοι όμως με τίποτα. Το σώμα των τούρκων αξιωματικών ήταν πολύ πιο έμπειρο στις μεγάλες επιχειρήσεις και στο πόλεμο ελιγμών, που αναπτυσσόταν στην μικρασιατική ενδοχώρα. Επίσης είχαν αναδειχθεί στις θέσεις τους μόνο μέσα από τη συμμετοχή τους στις μάχες. Αλλά το μεγάλο πλεονέκτημα του κεμαλικού στρατού ήταν οι απλοί στρατιώτες του, που πολεμούσαν για έναν σκοπό στον οποίο πίστευαν. Το πάθος τους για τη νίκη, μετέτρεψε το στρατό του Κεμάλ σε ακαταμάχητη δύναμη.

Για αυτό δεν στέκει το επιχείρημα ότι οι 500 βενιζελικοί αξιωματικοί, που είτε αποστρατεύτηκαν είτε λιποτάκτησαν όταν άλλαξε η κυβέρνηση, έκριναν την αποτελεσματικότητα του ελληνικού στρατού.

Η τρίτη προϋπόθεση ήταν η αντιπολεμική διάθεση του ελληνικού λαού. Τα αποτελέσματα των εκλογών, το Νοέμβρη του 1920, το επιτελείο της «Ηνωμένης Αντιπολίτευσης» τα διάβαζε λάθος. Είδε τη ψήφο υπέρ του βασιλιά χωρίς να προσέξει το μήνυμα. Είδε τη μορφή και όχι το περιεχόμενο. Ο Βενιζέλος κατάλαβε πολύ καλύτερα τα πράγματα: ο λαός δεν ενέκρινε την πολιτική του. Που ήταν ποια; Ήταν η πολιτική του διαρκούς πολέμου. Γιατί μόνο αυτό εγγυόταν η ενδεχόμενη νίκη του. Η ψήφος του λαού ήταν αρνητική και ήταν αντιπολεμική.

Ψήφισαν μαζικά κατά του Βενιζέλου γιατί τον ταύτισαν, και σωστά, με τον πόλεμο.

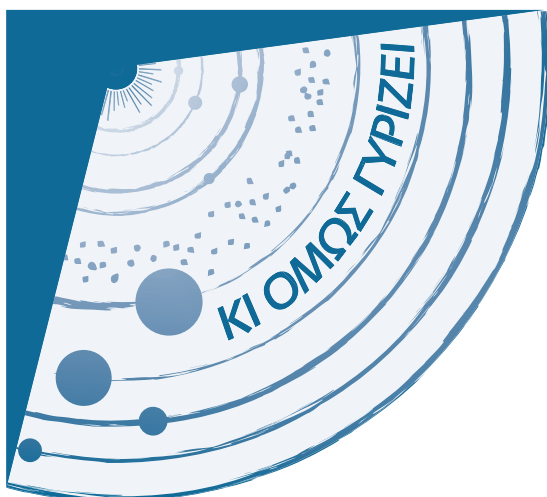
Το χάσμα μεταξύ των αντιβενιζελικών κυβερνήσεων, που συνέχισαν την επεκτατική πολιτική του Βενιζέλου, και των λαϊκών μαζών αποκαλύφθηκε πολύ γρήγορα. Το 1921, στη γενική επιστράτευση, από ένα σύνολο 342 χιλιάδων υπόχρεων να υπηρετήσουν, οι ανυπότακτοι προσέγγισαν στις 143 χιλιάδες! Οι στρατιωτικές υπηρεσίες εκτιμούσαν ότι το σύνολο των ανυπότακτων και των λιποτακτών ξεπερνούσε ίσως τις 300 χιλιάδες! Πρόκειται για απίστευτα νούμερα, αν θεωρήσουμε ότι ο απλός λαός υποστήριζε αυτό τον πόλεμο σαν δίκαιο και απελευθερωτικό. Αυτοί οι αριθμοί εξηγούνται μόνο αν ο κόσμος μισούσε την εκστρατεία στη Μικρά Ασία.

Ο Εθνικός Διχασμός είχε τις εξάρσεις του αλλά και υφέσεις του. Μια τέτοια στιγμή ύφεσης ήταν όταν αντιβενιζελικοί και βενιζελικοί ψήφισαν μαζί το Ν2870/1922. Ήταν Ιούνης του 1922, όταν προνοώντας για τα κύματα των προσφύγων που θα έφταναν στα λιμάνια του Αιγαίου, αποφάσισαν να απαγορεύσουν σε όσους, είτε δεν ήταν έλληνες πολίτες, είτε δεν διέθεταν τα ανάλογα έγγραφα, να πλησιάσουν...

Η πιο μεγάλη έξαρση του Εθνικού Διχασμού, ήταν μετά το πραξικόπημα του Σεπτέμβρη του 1922. Συνελήφθησαν τότε διάφορα κυβερνητικά και στρατιωτικά στελέχη του μοναρχισμού και μετά από δίκη καταδικάστηκαν και εκτελέστηκαν. Ήταν μια δίκη παρωδία.. Αλλά και απολύτως αναγκαία για το πολιτικό και κοινωνικό κατεστημένο. Οι εκτελεσμένοι ήταν τα εξίλαστέρια θύματα για να εκτονωθεί η οργή των μαζών.

Εν τέλει που κατέληξε ο Εθνικός Διχασμός; Χάθηκε γιατί τον καταβρόχθισε η εξέγερση του «Μάη του '36» στη Θεσσαλονίκη. Τότε σ' αυτή την εξέγερση για πρώτη φορά ντόπιοι και πρόσφυγες, έλληνες και εθνικές μειονότητες, πολεμήσαν μαζί ενάντια στους εργοστασιάρχες του καπνού και την αστυνομία. Ήταν ένας αγεφύρωτος ταξικός διχασμός. Ήταν μια εξέγερση από το μέλλον.

Για την άρχουσα τάξη και τους ιδεολόγους της η μικρασιατική καταστροφή είχε και έχει ιδιαίτερη αξία για τα μαθήματα που προσφέρει: να πηγαίνουμε πάντα με τους νικητές (η λεγόμενη σωστή πλευρά της ιστορίας) είναι το πρώτο και δεύτερο, η εθνική ενότητα...Είναι ακριβώς τα αντίθετα διδάγματα που βγάζουν οι αγωνιστές/στρίες του κινήματος: πάντα με το δίκαιο (και ας είμαστε προσωρινά η αδύνατη πλευρά) και πάντα με τη μέθοδο της ταξικής πάλης.

Λίβανος

Στις βουλευτικές εκλογές του Λιβάνου, ξεχώρισε η εκλογή μιας ντουζίνας ανεξάρτητων από τα παραδοσιακά-θρησκευτικά μπλοκ, που συμμετείχαν υπό τη γενική ταμπέλα του μπλοκ της «17ης Οκτώβρη» (μέρα έναρξης της εξέγερσης του 2019). Ασφαλώς δεν πρόκειται για ένα συμπαγές-ομοιογενές μπλοκ, αν και η παρουσία του ΚΚ Λιβάνου και άλλων «αριστερόστροφων» νέων συλλογικοτήτων δείχνει έναν προοδευτικό προσανατολισμό. Το κοινό στοιχείο των «ανεξάρτητων» είναι ότι εκφράζουν την κόπωση με το στρεβλό και υπερσύνθετο πολιτικό-εκλογικό σύστημα που στηρίζεται -και διαιωνίζει- την κατανομή δύναμης ανάλογα με το θρησκευτικό δόγμα. Επέλεξε ως μπλοκ την ημερομηνία της εξέγερσης με σύνθημα «όταν λέμε [να φύγουν] όλοι, εννοούμε όλους!». Ωστόσο η βαθιά οικονομική κρίση, που αποτελεί τη βάση για αυτή τη «χαράμαδα» αμφισβήτησης, λειτουργεί και αντίρροπα, συσπειρώνοντας τα μέλη των κοινοτήτων στα «δικά τους» κόμματα, τα οποία με τις παράλληλες δομές τους και τα πελατειακά τους δίκτυα κάνουν καλύτερη δουλειά «ανακούφισης» από το κράτος. Η μεγάλη εικόνα, που αφορά το 90% των εδρών, δεν άλλαξε τον θρησκευτικό-πολιτικό «χάρτη». Οι αλλαγές συσχετισμών σε συνάρτηση με το εκλογικό σύστημα έβγαλαν ένα κοινοβούλιο χωρίς σαφή πλειοψηφία. Οι ιστορικά σύνθετες διαπραγματεύσεις θα γίνουν ακόμα πιο σύνθετες σε αυτό το τοπίο. Πέρα από τη στρεβλή εικόνα που δημιουργεί η καταμέτρηση «εδρών», σε επίπεδο λαϊκής ψήφου επιβεβαιώθηκε η δύναμη της Χεζμπολά (δημοφιλέστερο κόμμα στη χώρα με 367.000 ψηφοφόρους) ενώ αναδείχθηκε η πολωτική ενίσχυση των δεξιών-χριστιανικών Λιβανέζικων Δυνάμεων (δεύτερο δημοφιλέστερο κόμμα με 202.000 ψήφους). Σε κάθε περίπτωση, τα χειρότερα είναι μπροστά για τον Λίβανο, καθώς οι δυνάμεις που «κόπτονται» να συγκροτηθεί νέα κυβέρνηση είναι το ΔΝΤ (για να προχωρήσει μια συμφωνία έκτακτης βοήθειας με τις γνωστές αιματηρές προϋποθέσεις) και ο... Εμμανουέλ Μακρόν, που τον τελευταίο ένα χρόνο λειτουργεί ως αναστατήρας η ταλαιπωρημένη χώρα στην εποχή της «Γαλλικής Εντολής».

Ιρλανδία

Το Σιν Φέιν αναδείχθηκε πρώτο στις εκλογές για το τοπικό κοινοβούλιο της Βόρειας Ιρλανδίας, κερδίζοντας το 29% των ψήφων. Η πρωτιά ενός κόμματος του ιρλανδικού ρεπουμπλικανικού εθνικισμού αποτελεί μεγάλο γεγονός σε ένα «κράτος» το οποίο κατασκευάστηκε με αποκλειστικό στόχο (και με τρόπο που) να αποτρέπει μια τέτοια εξέλιξη. Η ανατροπή δεν ήταν αποτέλεσμα μιας δραματικής αύξησης της δύναμης του Σιν Φέιν (+1 μονάδα), αλλά της κρίσης του DUP (το κόμμα των οπαδών του Ηνωμένου Βασιλείου και του Στέμματος) που έπεσε στο 21,3% κι έχασε για πρώτη φορά την πρώτη θέση. Στο φόντο βρίσκονται οι περιπέτειες του Brexit. Το DUP, είχε υπερασπιστεί θερμά το Brexit, ενώ στη συνέχεια δεν κατάφερε να αποτρέψει το «πρωτόκολλο της Βόρειας Ιρλανδίας», το οποίο, για να περιφρουρήσει τις συμφωνίες της Μεγάλης Παρασκευής (που απαγόρευαν «σκληρό σύνορο» μεταξύ της Δημοκρατίας της Ιρλανδίας και της Β. Ιρλανδίας), μετέφερε τα «σκληρά σύνορα» μεταξύ ΕΕ και ΗΒ στη θάλασσα που χωρίζει το ιρλανδικό νησί από το βρετανικό. Πλήρως έτσι διπλό εκλογικό τίμημα, χάνοντας και ψηφοφόρους που ιεραρχού-

σαν τη σύνδεση με την ΕΕ ψηλότερα από τη στενή σχέση με την Αγγλία (η Β. Ιρλανδία είχε ψηφίσει πλειοψηφικά υπέρ της Παραμονής), αλλά και οπαδούς του Ηνωμένου Βασιλείου που δυσφόρησαν με το «πρωτόκολλο». Πλέον, τόσο το DUP όσο και ο Μπόρις Τζόνσον στο Λονδίνο, κάνουν λόγο για την ανάγκη αναθεώρησης του «πρωτοκόλλου» -ίσως και μονομερούς. Θα πρόκειται για παραβίαση των Συμφωνιών της Μεγάλης Παρασκευής, σε μια συγκυρία που για πρώτη φορά στην ιστορία, το Σιν Φέιν είναι η μεγαλύτερη εκλογική δύναμη και στη Δημοκρατία της Ιρλανδίας και στο βορρά. Όπως το έθεσε ένας Ιρλανδός δημοσιογράφος: «Είναι αφελής όποιος πιστεύει ότι επίκειται η ενοποίηση. Αλλά είναι απολύτως ανόητος όποιος δεν βλέπει ότι αυτή η προοπτική έχει έρθει πιο κοντά»...

Αυστραλία

Μετά από 9 χρόνια δι-ακυβέρνησης, ο κεντροδεξιός Συνασπισμός (μια διαχρονική-στενή συμμαχία του Φιλελεύθερου Κόμματος με το Εθνικό Κόμμα) ηττήθηκε στις εκλογές και απομακρύνεται από την εξουσία. Η «ψήφος πρώτης προτίμησης» έπεσε κατά 6% ενώ στην κατανομή εδρών οι απώλειες ήταν ακόμα μεγαλύτερες (στην Αυστραλία, ο ψηφοφόρος τοποθετεί τους υποψηφίους της -μονοεδρικής- εκλογικής του περιφέρειας «κατά σειρά προτίμησης», μέθοδος που παίζει συχνά ρόλο στο ποιος θα συγκεντρώσει αρκετές «προτιμήσεις» για να πάρει τελικά την έδρα). Οι Εργατικοί επιστρέφουν στην εξουσία, αλλά όχι καθαρά σε κάποιο ρεύμα ενθουσιασμού. Μετά την ήττα του 2019, με ιστορικό χαμηλό «ψήφων πρώτης προτίμησης», η ηγεσία αποφάσισε ότι η λύση βρίσκεται σε μια στροφή (ακόμα πιο) δεξιά. Όπως το έθεσε κορυφαίο στέλεχος, ανερυθρίαστα και ειλικρινέστατα, «θα γίνουμε ένα φιλο-επιχειρηματικό, φιλο-εργοδοτικό Εργατικό Κόμμα». Αυτή η γραμμή είχε αποτέλεσμα ακόμα χαμηλότερη επιρροή από εκείνη του 2019, αρκετά πίσω από τη Δεξιά (οι Εργατικοί αποκτούν τη δυνατότητα σχηματισμού κυβέρνησης λόγω των «δεύτερων προτιμήσεων»). Ακόμα και στην «ήσυχη» Αυστραλία, παρατηρείται η (πιο αργή και σταδιακή) φθορά των «παραδοσιακών» κομμάτων: που αθροίζουν φέτος 68%, ενώ συγκέντρωναν 90% στον 20ό αιώνα και τουλάχιστον 80% τα τελευταία χρόνια. Η Δεξιά αντιμετωπίζει κρίση προσανατολισμού. Ο Συνασπισμός έχασε και προς τους νέους «ανεξάρτητους», κάποιους νεοφιλελεύθερους που εξέφρασαν τα μεσοαστικά στρώματα με «φεμινιστικές» ή «οικολογικές» ανησυχίες που αποξενώθηκαν από τον ωμό μισογυνισμό και την ούλτρα-εξορκτική γραμμή της κυβέρνησης Μόρισον. Αλλά και προς την ακροδεξιά, τα δύο κόμματα της οποίας

συγκέντρωσαν μαζί 9,2%. Στις στήλες των εφημερίδων του Μέρντοκ, η σκληρή δεξιά πτέρυγα δεν κρύβει την ικανοποίησή της για το εκλογικό διαζύγιο με τα «φιλελεύθερα» στρώματα, αλλά και το ενδιαφέρον της «να προσελκύσουμε πίσω» τους ψηφοφόρους που πήγαν προς τα ακροδεξιά. Οι Πράσινοι συγκέντρωσαν 1.400.000 ψήφους και 12% (σε πρώτη προτίμηση), δείχνοντας την ύπαρξη ενός κοινωνικού ακροατηρίου που κοιτά «στα αριστερά των Εργατικών». Ο τοπικός εκλογικός σχηματισμός της Πολιτείας Βικτόρια, Victorian Socialists, δοκίμασε τις δυνάμεις του σε 11 εκλογικές περιφέρειες της Μελβούρνης. Ήταν μια δύσκολη υπερπροσπάθεια για μια μικρή-τοπική δύναμη της άκρας Αριστεράς που υποχρεώθηκε να «υπερ-τεντωθεί» για να υποστηρίξει (με 700 περίπου εθελοντές συνολικά) αυτό το κατέβασμα (το 2019 είχε συγκεντρωθεί σε 3-4 περιφέρειες). Το αποτέλεσμα άξιζε τον κόπο, ως επιβεβαίωση της δυνατότητας του αριστερόστροφου ακροατηρίου να κερδηθεί στην ανοιχτά «σοσιαλιστική» πολιτική. Οι Vic Soc συγκέντρωσαν αθροιστικά 20.000 ψήφους «πρώτης προτίμησης», που μεταφράζεται σε ποσοστά που κυμαίνονταν από 3-4 ως 5-5,5% στις περιφέρειες που ήταν παρόντες-παρούσες...

Κολομβία: Η εκλογική επιτυχία της Αριστεράς και οι κοινωνικές διεργασίες πίσω της

Του Πάνου Πέτρου

Στον πρώτο γύρο των προεδρικών εκλογών στην Κολομβία, αναδείχθηκε πρώτος ο Γκουστάβο Πέτρο, επικεφαλής ενός πλατιού συνασπισμού της Αριστεράς, συγκεντρώνοντας 8,5 εκατ. ψήφους και λίγο πάνω από 40%. Θα αντιμετωπίσει στον δεύτερο γύρο τον Ροντόλφο Χερνάντεζ, έναν μεγαλοεπιχειρηματία, ανένταχτο «κεντρώο» λαϊκιστή, υποψήφιο της σχετικά πρόσφατα ιδρυθείσας (από στελέχη της τοπικής αυτοδιοίκησης) «Λίγκας Κυβερνητών Κατά της Διαφθοράς», που συγκέντρωσε 28,15% και αιφνιδίασε τους πάντες αφήνοντας έξω τον κοινό υποψήφιο της παραδοσιακής κομματικής Δεξιάς (Φεντερίκο Γκουτιέρρεζ, 23,92%).

Ο Χερνάντεζ δείχνει να έχει εμφανώς μεγαλύτερη «δεξαμενή» δεξιών ψηφοφόρων που του δίνει σαφές πλεονέκτημα για το δεύτερο γύρο. Αλλά -όπως μας υπενθύμισε πρόσφατα και η Χιλή- δεν είναι πάντα υπόθεση «μεταφοράς των μπλοκ ψηφοφόρων» από τον ένα γύρο στον άλλο. Το πόσοι/ποιοι ψηφοφόροι θα συμμετέχουν ή θα απέχουν μπορεί να ανατρέψει τέτοιους υπολογισμούς.

Ανεξάρτητα από την τελική έκβαση και το ποιος θα αναλάβει τελικά την προεδρία, το εκλογικό αποτέλεσμα ήταν ένας πολιτικός σεισμός.

Σκληρή Δεξιά

Η Κολομβία έχει χαρακτηριστεί ως το «Ισραήλ της Λατινικής Αμερικής» για να περιγραφεί ο ρόλος της Κολομβίας ως «μαντρόσκυλο» των ΗΠΑ, ο σκληρός милитарismo της και ο σταθερά αντιδραστικός της προσανατολισμός. Διαθέτει μια έξαλλη «εμφυλιοπολεμική» (κυριολεκτικά) Δεξιά που έχει βάψει τα χέρια της με αίμα πολλών συνδικαλιστών, αγροτών ακτιβιστών, αριστερών αγωνιστών-στριών. Μαζί με την καταστολή, η κολομβιανή αστική τάξη είχε συγκροτήσει και μια «συντηρητική ηγεμονία» -υπήρξε η χώρα που είχε μείνει «ανέγγιχτη» και από την μαζική εξωκοινοβουλευτική αμφισβήτηση του νεοφιλελευθερισμού και από το εκλογικό «ροζ κύμα». Στην πρώτη δεκαετία του 21ου αιώνα, καθώς η υπόλοιπη Λα-

τινική Αμερική έβγαζε όρους όπως «τσαβίσμο» ή «λουλίσμο», στην Κολομβία γεννήθηκε ο όρος «ουριμπίσμο»: Ο Ουρίμπε μπήκε σφήνα στον παραδοσιακό αστικό δικομματισμό, υποσχόμενος να βάλει τέλος στον 50ετή εμφύλιο πόλεμο (με το αριστερό αντάρτικο FARC) με τη μέθοδο της αποφασιστικής στρατιωτικής νίκης. Κυβέρνησε για 10 χρόνια επιβάλλοντας ένα άγριο καθεστώς λευκής τρομοκρατίας.

Τον Ουρίμπε διαδέχθηκε ο Μαουέλ Σάντος, ο υπουργός Άμυνας αυτής της σκοτεινής περιόδου, υπεύθυνος σφαγών χιλιάδων αμάχων και... αρχιτέκτονας της ειρηνευτικής συμφωνίας με τις FARC. Ασφαλώς ο Σάντος δεν «είδε το φως» ξαφνικά, σαν άλλος Σαούλ που μεταστράφηκε σε Απόστολο Παύλο. Εξέφραζε τμήμα της αστικής τάξης (και πολυεθνικών εταιριών των ιμπεριαλιστών συμμάχων της) που ήθελε να τερματιστεί η παρουσία των FARC σε μεγάλο τμήμα των βουνών και της υπαίθρου, που παρέμενε «απάτητο» και συνεπώς... «ανεκμετάλλευτο». Ενδεχομένως, με την ιδιότητα του υπουργού Άμυνας να διαπίστωσε από πρώτο χέρι ότι αυτό δεν μπορεί να επιβληθεί στρατιωτικά. Το ρήγμα στις γραμμές της Δεξιάς ήταν σοβαρό και ο Ουρίμπε αποκήρυξε τον πρώην «εκλεκτό» του. Ο Ουρίμπε εξέφραζε ένα ολόκληρο δίκτυο παραστρατιωτικών ομάδων, επιχειρηματιών και των πολιτικών φίλων τους στη Δεξιά που επωφελούνταν (ιδεολογικά, πολιτικά, αλλά και οικονομικά) από τη συνέχεια αυτού του εμφυλίου χαμηλής έντασης.

Αυτό το στρατόπεδο κέρδισε οριακά το δημοψήφισμα (50,2% υπέρ της απόρριψης). Ο Σάντος «αναθεώρησε» το περιεχόμενο της συμφωνίας (προς το χειρότερο, για να ικανοποιήσει κάποιους πολιτικούς της Δεξιάς) και το πέρασε από το Κογκρέσο.

Τα κίνητρα του «στρατοπέδου της ειρήνης» δεν είχαν τίποτε το προοδευτικό, το περιεχόμενο της συμφωνίας δεν επέλυε κανένα από τα κοινωνικά προβλήματα που «τροφοδοτούσαν» τις γραμμές των FARC για δεκαετίες, ενώ και η τήρηση των συμφωνιών υπήρξε αρκετά μονομερής: Οι FARC αποστρατεύτηκαν, αλλά οι «Λευκοί» παραστρατιωτικοί και οι κρατικές δυνάμεις καταστο-

λής συνέχισαν να τρομοκρατούν -τόσο την ύπαιθρο, όσο και τις πόλεις. Τα πράγματα επιδεινώθηκαν όταν στις εκλογές του 2018, ο Ουρίμπε πήρε τη ρεβάνς, με την εκλογή του σκληρού δεξιού «ουριμπίστα» Ιβάν Ντούκε στην προεδρία.

Κρίση της συντηρητικής ηγεμονίας

Όμως επιβεβαιώθηκε η μοναδική δυνητική αρετή αυτής της συμφωνίας: Αφαιρώντας το «βραχνά» ενός διαρκούς εμφυλίου πολέμου χαμηλής έντασης που είχε επιβάλει μια «διαρκή κατάσταση έκτακτης ανάγκης», απελευθέρωσε ένα αριστερόστροφο κοινωνικό και πολιτικό δυναμικό. Στις εκλογές του 2018, βασικός αντίπαλος του Ντούκε αναδείχθηκε ο Πέτρο με 25%. Ηττήθηκε στο δεύτερο γύρο (όπου συγκέντρωσε 41,77%), αλλά ήταν η πρώτη φορά που μια υποψηφιότητα της Αριστεράς διεκδικούσε ρόλο διακριτού-ανταγωνιστικού πόλου, σπάζοντας την καταθλιπτική κυριαρχία κι εναλλαγή διαφορετικών εκδοχών ηπιότερης ή σκληρότερης Δεξιάς.

Το εκλογικό αποτέλεσμα ήταν «προάγγελος» πολιτικοκοινωνικών διεργασιών στη βάση της κοινωνίας που εκδηλώθηκαν στη διάρκεια της θητείας Ντούκε. Στο φόντο των ευρύτερων λατινοαμερικανικών εξεγέρσεων του 2019-20 (Εκουαδόρ, Χιλή, Βολιβία, Περού), η Κολομβία αυτή τη φορά δεν έμεινε «ανέγγιχτη». Ξέσπασαν μεγάλοι κοινωνικοί αγώνες, οι οποίοι κλιμακώθηκαν στην εξέγερση του Μάη του 2021, που αποτέλεσε τη μαζικότερη-μαχητική κινητοποίηση στην χώρα μετά το 1977 (και τη γενική απεργία που κατέκτησε το 8ωρο). Ο Ντούκε επιχείρησε να αντιμετωπίσει την κοινωνική αμφισβήτηση με βάση τα εμφυλιοπολεμικά εγχειρίδια, αλλά η καταστολή όξυνε την κρίση και την αντιδημοφιλία του. Το ότι δεν ανατράπηκε τότε -από τους δρόμους- έχει να κάνει με την αποκλιμάκωση των συνδικαλιστικών ηγεσιών (αλλά και πολιτικών ηγεσιών όπως του ίδιου του Πέτρο, που πήρε αποστάσεις από την «αναταραχή»).

Ο Πιέτρο Λόρα Αλαρκόν, καθηγητής πανεπιστημίου και μέλος της ηγεσίας της Πατριωτικής Ένωσης (ένα αριστερό κόμμα που επανιδρύθηκε πρόσφατα, καθώς από την αρ-

χική του συγκρότηση τη δεκαετία του '80 και μετά έχει υποστεί δεκαετίες διώξεων, συμμετέχει σήμερα στον ευρύ συνασπισμό του Γκουστάβο Πέτρο), τις μέρες της εξέγερσης έκανε λόγο για «κρίση της ηγεμονίας του Ουριμπίσμο στην Κολομβία» και «τέλος διαδρομής».

Αυτό αποτυπώθηκε στις κάλπες της 29ης Μάη. Όπου η πρώτη θέση του Πέτρο και το 40% από τον πρώτο γύρο σε μια χώρα όπως η Κολομβία δείχνει την αριστερόστροφη μετατόπιση μαζικού τμήματος της κοινωνίας. Αλλά και όπου όλες οι φυλές της Δεξιάς, ενώ «έθαψαν το τσεκούρι του πολέμου» μπροστά στην αριστερή απειλή και συσπειρώθηκαν γύρω από τον Γκουτιέρρεζ, έμειναν τελικά εκτός δεύτερου γύρου. Ο Χερνάντεζ προέρχεται ασφαλώς από τα σπλάχνα του συστήματος (επιχειρηματίας ο ίδιος και απόδειξη ότι για την αστική τάξη «στη δημοκρατία δεν υπάρχουν αδιέξοδα»). Αλλά η ανατροπή που πέτυχε ως «αουτσάιντερ» είναι ένα επιπλέον δείγμα της βαθιάς κρίσης της παραδοσιακής κολομβιανής Δεξιάς.

Ο Πέτρο έχει κάνει όλα τα «γνώριμα» πλέον- βήματα διεκδίκησης της «κυβερνησιμότητας», όσο προσεγγίζει τη νίκη (προγραμματική μετριοπάθεια, προσέλευση πολιτικών συμμάχων από τα δεξιά, κοινωνικό άνοιγμα στην αστική τάξη). Ωστόσο μια νίκη του στο δεύτερο γύρο μπορεί να προκαλέσει «μετα-σεισμούς». Σίγουρα συμβολικά, μιλώντας για μια «σκοτεινή» χώρα όπως η Κολομβία. Αλλά και πολύ πιο πρακτικά, για τον ίδιο λόγο. Υπήρξαν δημόσιες απειλές δολοφονίας του Πέτρο και προεκλογικές εκδηλώσεις που ακυρώθηκαν υπό το φόβο των παραστρατιωτικών. Το πώς θα αντιδράσει αυτή η εκδοχή κολομβιανής Δεξιάς σε πιθανή εκλογή του, όσο εγγυήσεις μετριοπάθειας κι αν δώσει, είναι ένα σκληρό ερώτημα. Αλλά σε κάθε έκβαση, το βασικό πολιτικό μήνυμα της κάλπης -η σοβαρή κρίση της πιο ισχυρής κι αδίστακτης Δεξιάς της υποηπείρου κι η εμφάνιση μιας μαζικής αριστερόστροφης κοινωνικής διάθεσης μέσα στο «κάστρο της περιφερειακής αντίδρασης»- δεν θα αλλάξει. Και -επίσης σε κάθε έκβαση- το ζητούμενο θα είναι αυτή η κίνηση προς τα αριστερά να ξαναπιάσει το νήμα της μαζικής-μαχητικής δράσης στους δρόμους...

Μια νέα εκλογική ένωση

Του Λεόν Κρεμιέ*

Μετά από αρκετές εβδομάδες διαπραγματεύσεων, κυρίως με τους Πράσινους και το Σοσιαλιστικό Κόμμα, η Ανυπότακτη Γαλλία, η αριστερή οργάνωση της οποίας ηγείται ο Ζαν Λυκ Μελανσόν, πέτυχε μια εκλογική συμμαχία για τις ερχόμενες κοινοβουλευτικές εκλογές στις 12 και 19 Ιούνη που θα εκλέξουν τους 577 αντιπρόσωπους στην Εθνοσυνέλευση.

Η NUPES (Nouvelle union populaire, écologique et sociale – Νέα Λαϊκή, Οικολογική και Κοινωνική Ένωση) συνενώνει την Ανυπότακτη Γαλλία, τους Πράσινους, το Κομμουνιστικό Κόμμα και το Σοσιαλιστικό Κόμμα. Η βασική αρχή είναι ότι τα κόμματα αυτής της συμμαχίας θα υποστηρίζουν μόνο μια υποψηφιότητα σε κάθε εκλογική περιφέρεια (με την εξαίρεση των υπερπόντιων διαμερισμάτων και της Κορσικής). Είναι προφανές ότι αυτή η συμφωνία επιβλήθηκε στους συμμάχους της Ανυπότακτης Γαλλίας λόγω του συσχετισμού δύναμης που προέκυψε στις προεδρικές εκλογές και του κινδύνου νέας περιθωριοποίησης που αντιμετώπιζαν αυτά τα κόμματα στις εκλογές για την Εθνοσυνέλευση.

Από την άλλη, η Ανυπότακτη Γαλλία και ο Μελανσόν ήθελαν να επιδιώξουν

την ευρύτερη δυνατή συμφωνία στα αριστερά, καθώς έθεσαν ως προοπτική την απόκτηση μιας κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας και της θέσης του πρωθυπουργού. Κατέβαλαν μεγάλες προσπάθειες προς αυτόν το στόχο, προσφέροντας σημαντικά ανταλλάγματα στους Πράσινους και στο Σοσιαλιστικό Κόμμα ώστε να τους αποτρέψουν από το να κατεβάσουν δικές τους ανταγωνιστικές υποψηφιότητες.

Η Ανυπότακτη Γαλλία μιλούσε αρχικά για αναλογική κατανομή (με βάση το αποτέλεσμα των προεδρικών εκλογών) των υποψηφιοτήτων, που θα σήμαινε 29 για το ΣΚ, 38 για το ΚΚ και 78 για τους Πράσινους. Ωστόσο οι τελικές προτάσεις φούσκωσαν σημαντικά τους αριθμούς για το ΣΚ και τους Πράσινους, που κερδίζουν 70 και 100 υποψηφιότητες αντίστοιχα, ενώ 50 παίρνει το ΚΚΓ, παρότι είχε πετύχει καλύτερο εκλογικό αποτέλεσμα από τους Σοσιαλιστές. Αλλά η μεγάλη πρόκληση, ιδιαίτερα όσον αφορά το ΣΚ, ήταν να διασφαλιστεί ότι η συμφωνία θα είχε την υποστήριξη της πλειοψηφίας στο Πανεθνικό Συμβούλιο αυτού του κόμματος και ότι θα περιορίζονταν οι πιθανότητες ενός αντιπολιτευτικού ψηφοδελτίου. Για την επίτευξη αυτού του στόχου, οι 19 απερχόμενοι βουλευτές του ΣΚ εξασφάλισαν ότι θα είναι εκ νέου υποψήφιοι με την NUPES.

Με δεδομένο το εκλογικό σύστημα των κοινοβουλευτικών εκλογών (μονο-

εδρικές με σύστημα δύο γύρων), η ένωση γύρω από μια κοινή υποψηφιότητα στον πρώτο γύρο είναι αναγκαία για την εκλογή μεγάλου αριθμού αντιπροσώπων στη Βουλή. Χωρίς μια τέτοια συμφωνία, η Ανυπότακτη Γαλλία θα εξέλεγε περίπου 50 βουλευτές.

Δεν ξεγελά κανέναν ο ξαφνικός «προσηλυτισμός» του Σοσιαλιστικού Κόμματος στις πολιτικές απόψεις της Ανυπότακτης Γαλλίας. Ο μηχανισμός του ΣΚ, τουλάχιστον το τμήμα που δεν έχει συσπειρωθεί γύρω από μια μακροπρόθεσμη πλειοψηφία στη Βουλή, εκτίμησε ότι μεταξύ Μακρόν και Μελανσόν, το μέλλον του κόμματος θα είχε καλύτερες προοπτικές προς τα αριστερά. Το ίδιο ισχύει για τους Πράσινους.

Για να πετύχει λοιπόν την Ένωση που επιθυμούσε, η Ανυπότακτη Γαλλία επέλεξε -στο όνομα της εκλογικής «ρεαλπολιτικής»- προκειμένου να συνδεθεί με τους Πράσινους και το ΣΚ, να αποδυναμώσει το εκλογικό της πρόγραμμα, συγκεκριμένα στο ζήτημα της πλήρους σύνταξης στα 60 [ΣΤΜ: που μετατράπηκε σε «δικαίωμα στην σύνταξη στα 60», ρητορική που συνήθως σημαίνει πρόωγη σύνταξη/οδότηση με «πέναλτι» στο ύψος των απολαβών], της ανυπακοής στις Συνθήκες της ΕΕ [όπου η σχετική φρασεολογία «μαλάκωσε»] και της άμεσης αύξησης του κατώτατου μισθού στα 1.400 ευρώ [που έπαψε να αναφέρεται ως «άμεση»].

Αντίστοιχα, η αρχική ιδέα του ανοίγ-

ματος της νέας ένωσης προς τις ακτιβιστικές συλλογικότητες των εργατογετονιών υπήρξε πολύ πιο περιορισμένη. Τέλος, η Ανυπότακτη Γαλλία δεν επεδίωξε ποτέ να δώσει στο Νέο Αντικαπιταλιστικό Κόμμα (NPA) τον χώρο, μικρό αλλά πραγματικό, που του αντιστοιχούσε σε μια ενωτική λογική.

Έτσι, η Ανυπότακτη Γαλλία δεν συζήτησε με κανένα τρόπο την πιθανότητα να είναι υποψήφιος ο Φίλιπ Πουτού σε μια εκλογική περιφέρεια που θα μπορούσε να εκλεγεί, ούτε καν να κατέβει στο Μπορντό σε συνέχεια της κοινής μας πολιτικής δραστηριότητας με την Ανυπότακτη Γαλλία στις δημοτικές και περιφερειακές εκλογές εκεί.

Και τελικά, μαζί με τα δώρα που έγιναν προς το ΣΚ, το οποίο κέρδισε τις τριπλάσιες υποψηφιότητες από όσες αντιστοιχούσαν στο εκλογικό του βάρος, η Ανυπότακτη Γαλλία πρόσφερε στο NPA μόνο 5 υποψηφιότητες (3 φορές λιγότερες από το δικό του εκλογικό βάρος) και σε περιφέρειες χωρίς ιδιαίτερες ελπίδες εκλογής... Αρκετά εμφανής ο συμβολισμός.

Το NPA, το οποίο παρέμεινε μέχρι τέλους σε ένα πλαίσιο διαπραγματεύσεων με θέληση να επιτευχθεί συμφωνία, βρέθηκε έτσι αντιμέτωπο με διαπραγματευτές που δεν ήθελαν, στην πραγματικότητα, να κάνουν καμία σοβαρή πρόταση προς το NPA είτε στο πρόγραμμα είτε στις υποψηφιότητες, παρά μόνο να εξασφαλίσουν το όνομα

Η σημασία των βουλευτικών εκλογών και οι

Του Πάνου Πέτρου

Περισσότερο από κάθε άλλη φορά, οι βουλευτικές εκλογές στη Γαλλία φέτος θα μπορούσαν να δικαιώσουν τον τίτλο τους ως «τρίτος γύρος» -που επιτρέπει πιο οριστικά συμπεράσματα για τη δύναμη των κομμάτων.

Το 2017, ο Μακρόν κέρδισε μια ευρεία κοινοβουλευτική πλειοψηφία για ένα «κόμμα»-κουρελού που έστησε μέσα σε λίγες εβδομάδες, αξιοποιώντας την παραδοσιακή «γενναιοδωρία» του εκλογικού σώματος απέναντι στον νικητή των προεδρικών. Πόσο εύκολα θα το επαναλάβει, τώρα που δεν είναι «νέος κι άφθαρτος» αλλά γίνεται πλατιά αντιληπτός ως φθαρμένος «Βοναπάρτης»;

Θα αποτύχει και πάλι το FN/RN να εκλέξει έναν αξιόλογο αριθμό βουλευτών ή η εδραίωση της Λεπέν ως διεκδικήτρια της εξουσίας θα ενισχύσει

το κόμμα της ακροδεξιάς; Παρόμοιο ερώτημα εμφανιζόταν πλέον και στα αριστερά, όπου οι υψηλές πτήσεις του Μελανσόν μετουσιώνονταν μέχρι σήμερα σε πολύ μικρά κέρδη για την Ανυπότακτη Γαλλία στην Εθνοσυνέλευση.

Ωστόσο, με τη συγκρότηση της πλατιάς αριστερής συμμαχίας «NUPES» (βλ. δίπλα), οι φετινές κοινοβουλευτικές εκλογές απέκτησαν ακόμα μεγαλύτερο ενδιαφέρον. Η NUPES έχει ως διακηρυγμένο στόχο την εκλογή του Ζαν Λυκ Μελανσόν στη θέση του πρωθυπουργού και τη δημιουργία συνθήκης «συγκατοίκησης» με τον πρόεδρο Μακρόν. Οι πιθανότητες να το πετύχει είναι πολύ λίγες.

Αλλά σε κάθε περίπτωση, η πλατιά ενότητα που επιτεύχθηκε δείχνει ότι ο Μελανσόν όντως βάζει τον πήχη ψηλά: επιδιώκει είτε κατ' ελάχιστον να αναδειχθεί δεύτερη κοινοβουλευτική δύναμη, είτε να αποκτήσει δύναμη που θα στερεί από τον Μακρόν την απόλυτη πλειοψηφία εδρών, είτε και να πετύ-

χει το απόλυτο θαύμα της κατάκτησης της πλειοψηφίας από την NUPES.

Αυτή η εξέλιξη έχει αναζωπυρώσει το ενδιαφέρον και τη συζήτηση για τις βουλευτικές. Πέρα από την τελική κατανομή εδρών (που είναι πολύ διαφορετική υπόθεση με δεδομένη την ύπαρξη δεύτερου γύρου), είναι πιθανό στον πρώτο γύρο και σε επίπεδο λαϊκής-πανεθνικής ψήφου, να καταγραφεί ένας «χάρτης» που θα κονταίνει πολιτικά τον Μακρόν και θα ενισχύει την καταγραφική «εξ αριστερών» αμφισβήτησή του εις βάρος της ακροδεξιάς.

Ωστόσο, για να μεγιστοποιήσει τις πιθανότητες ενός τέτοιου αποτελέσματος, η ηγεσία της Ανυπότακτης Γαλλίας έκανε στροφή προς την «ρεάλ πολιτική» (βλ. δίπλα για τις παραχωρήσεις σε Σοσιαλιστές και Πράσινους και το σκεπτικό που τις έκανε «αναγκαίες» στο σχεδιασμό του Μελανσόν). Αυτό ρίχνει πλέον «σκιές» στο πολιτικό σχέδιο της NUPES, παρά τη σημασία που διατηρεί όσον αφορά μια πιθανή «απο-

σταθεροποίηση» του καταθλιπτικού διπόλου Μακρόν-Λεπέν.

Το πρόβλημα της «ρεάλ πολιτικής» είναι ότι αποτελεί προσαρμογή σε μια πραγματικότητα που ζητούμενο είναι να αλλάξει συθέμελα. Με τη συγκρότηση της NUPES, αυτή η υπόκλιση στην πραγματικότητα (του σημερινού συσχετισμού, της λειτουργίας των γαλλικών θεσμών) κινείται στον αντίποδα του μηνύματος «ρήξης» που χαρακτήριζε το ρεύμα της Ανυπότακτης Γαλλίας.

Στα εργατικά προάστια του Παρισιού, η γενική συνέλευση της συλλογικότητας «On s' en melle» («Ας Εμπλακούμε»), αποτύπωσε τέτοιους προβληματισμούς αλλά και πικρίες για τον περιορισμένο ρόλο που της επιφυλάχθηκε στη NUPES. Η «On s' en melle» συγκροτήθηκε μετά από κείμενο-έκκληση εκατοντάδων ανθρώπων και ακτιβιστών-στριών των προαστίων. Δίνει έμφαση στην αυτό-οργάνωση, στηριγμένη στη διάγνωση ότι τα κόμματα της Αριστεράς δεν δείχνουν

για τη γαλλική Αριστερά

του NPA σε ένα πλαίσιο συμμαχιών στο οποίο αυτό δεν θα υπήρχε πραγματικά πολιτικά. Όπως είπε ο Φιλίπ Πουτού, «το NPA κατανόησε ότι τελικά, η παρουσία του δεν ήταν πραγματικά επιθυμητή από την Ανυπότακτη Γαλλία».

Παρόλα αυτά, το NPA θα παραμείνει μέσα στο πλαίσιο των δυναμικών που αναδύθηκαν τις τελευταίες εβδομάδες, επιχειρώντας να προκαλέσει και να συμμετέχει σε ενωτικά αγωνιστικά πλαίσια. Όπως λέει η ανακοίνωση που εξέδωσε το Πανεθνικό Πολιτικό Συμβούλιό του, το NPA θα καλέσει σε ψήφιση και θα υποστηρίξει ενεργά εκείνες τις υποψηφιότητες της NUPES που εκφρά-

ζουν μια Αριστερά της ρήξης. Σε άλλες εκλογικές περιφέρειες, αντιμέτωπο με σοσιαλφιλελεύθερες υποψηφιότητες, ιδιαίτερα του Σοσιαλιστικού Κόμματος υπό την ταμπέλα της NUPES, το NPA θα επιδιώξει να δώσει φωνή σε μια εναλλακτική, με ενωτικές υποψηφιότητες από τον κόσμο της εργασίας και τις λαϊκές συνοικίες, που θα εκφράζουν μια μαχόμενη Αριστερά, ανεξάρτητη από τους θεσμούς και το σοσιαλφιλελευθερισμό.

Η απόρριψη που υπέστη το NPA δείχνει ότι η Ανυπότακτη Γαλλία παίζει όλα της τα χαρτιά στη θεσμική αρένα και στην κοινωνικά συμβατή μετριοπάθεια, την ίδια ώρα που πολλά αγωνιστι-

κά ρεύματά θέλουν μια λογική που θα στοχεύει στην οργάνωση μιας ενωτικής κινητοποίησης και οργάνωσης από τα κάτω.

Αλλά αυτά δεν αναιρούν την ανάλυση για τον χώρο που καταλαμβάνει αντικειμενικά αυτή η εκλογική συμμαχία στο πολιτικό πεδίο. Κανείς δεν ξέρει ποιο θα είναι το εκλογικό αποτέλεσμα αυτής της ένωσης, αλλά είναι εμφανές ότι η NUPES γίνεται η βασική εκλογική απειλή για την πλειοψηφία που υποστηρίζει τον Μακρόν στη Βουλή.

Αυτό προφανώς θα διευρύνει τα όρια της πολιτικής συζήτησης τις επόμενες εβδομάδες. Μέχρι σήμερα, ο Μακρόν

έχτιζε την εικόνα του ως ανάχωμα απέναντι στην ακροδεξιά, απέναντι στον βολικό για τον ίδιο αντίπαλο Μαρίν Λεπέν, αξιοποιώντας τα αντιφασιστικά ένστικτα της παραδοσιακής εκλογικής βάσης της Αριστεράς. Αυτή η λογική θα αποσταθεροποιηθεί απολύτως. Σύμφωνα με τις αρχικές προβλέψεις, στην πλειοψηφία των αναμετρήσεων του δεύτερου γύρου θα βρίσκεται μια υποψηφιότητα του [μακρονικού] En Marche απέναντι σε μια υποψηφιότητα της NUPES.

Επιπλέον, τις τελευταίες μέρες, σε όλα τα ΜΜΕ και στις δηλώσεις στελεχών του En Marche, όλες οι επιθέσεις στοχοποιούν τον Μελανσόν και την νέα Ένωση. Πολλοί πολιτικοί δηλώνουν την θλίψη τους που το Σοσιαλιστικό Κόμμα ακυρώνει τον εαυτό του συμμαχώντας με τον Μελανσόν. Θα προτιμούσαν να ακυρώσει τον εαυτό του συμμαχώντας με τον Μακρόν. Συνεπώς, ο μικρός αλλά πραγματικός κίνδυνος να γίνει η Αριστερά η βασική αντιπολίτευση στον Μακρόν και ακόμα και να του στερήσει την πλειοψηφία τρομάζει πραγματικά τους προεδρικούς.

Προς το παρόν δεν υπάρχει διάσπαση στο Σοσιαλιστικό Κόμμα, αλλά είναι προφανές ότι ένα ρεύμα διαφωνούντων θα οργανωθεί με δικές του υποψηφιότητες απέναντι στην NUPES σε κάποιες εκλογικές περιφέρειες.

**Αναδημοσίευση από το internationalviewpoint.org*

αντιφάσεις της NUPES

ειδικό ενδιαφέρον στα προβλήματα αυτών των εργατογειτονιών. Αλλά διαφοροποιείται από την επιλογή άλλων «ακαλύπτων» από την κομματική Αριστερά κινηματικών υποκειμένων να αποδεχτούν αυτό το «διαζύγιο», καθώς δηλώνει προθυμία να συνεργαστεί με την πολιτική Αριστερά. Το ίδιο το «Ας Εμπλακούμε», αφορούσε και την καθημερινή δράση αλλά και ένα κάλεσμα σε συμμετοχή στις εκλογές -και σύμφωνα με αρκετούς έπαιξε καθοριστικό ρόλο στο εντυπωσιακό σκορ του Μελανσόν στον εργατικό, μουσουλμανικό, μη-λευκό πληθυσμό αυτών των γειτονιών της παλιάς «Κόκκινης Ζώνης». Η επιλογή Μελανσόν έγινε με βάση δύο κριτήρια: Η Ανυπότακτη Γαλλία ήταν το μόνο κοινοβουλευτικό κόμμα που στήριξε θαρρετά τη «διαδήλωση ενάντια στην Ισλαμοφοβία» και το μόνο κοινοβουλευτικό κόμμα που δεν στήριξε τις κινητοποιήσεις των αστυνομικών συνδικάτων.

Είναι τέτοιες επιλογές που αναδει-

κνούν αυτό που έχει περιγραφεί ως «η πολιτική σημασία των εκλογικών εκστρατειών του Μελανσόν». Αλλά υπάρχει διαφορά ανάμεσα σε μια εκλογική εκστρατεία κι ένα πολιτικό σχέδιο. Στη γενική συνέλευση των εργατογειτονιών, μια ηγετική ακτιβίστρια περιέγραψε αυτήν τη σχέση με τις καμπάνιες της Ανυπότακτης Γαλλίας, με το φαινομενικά αντιφατικό αλλά πολύ εύστοχο «Δεν ψηφίσαμε τον Μελανσόν για να εκλεγεί». Συμπληρώνει ότι «ήταν το εργαλείο για να εκφραστεί εκλογικά η διάθεση ρήξης».

Απέναντι σε αυτές τις αντιφάσεις επιχειρούν να διαμορφώσουν τακτική και οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες του NPA. Η επιλογή που περιγράφει δίπλα ο σ. Κρεμιέ, προσπαθεί να πάρει υπόψη τις «δύο ψυχές» αυτού του εγχειρήματος.

Τα δύο πιο «ακραία» παραδείγματα υποψηφιοτήτων της NUPES αποτυπώνουν αυτές τις «δύο ψυχές».

Μια από τις περιφέρειες όπου το

NPA εμπλέκεται ενεργά και με θέρμη είναι ένα προάστιο στο Παρίσι, όπου η NUPES παρουσίασε ως υποψήφια την Ντανιέλ Σιμονέ. Εκτός από καλή αγωνίστρια, η Σιμονέ είχε γίνει σύμβολο της ρήξης με το Σοσιαλιστικό Κόμμα παλιότερα, όταν κατέβηκε (με το τότε «Αριστερό Κόμμα» του Μελανσόν και τη στήριξη δυνάμεων της άκρας Αριστεράς) απέναντι στην κοινή-κεντροαριστερή υποψηφιότητα Σοσιαλιστικού και Κομμουνιστικού Κόμματος, που торπίλισε το -τότε- Μέτωπο της Αριστεράς. Όχι τυχαία, στη συγκεκριμένη περιφέρεια παρουσιάζεται «αντάρτικο» ψηφοδέλτιο των Σοσιαλιστών. Η εκεί εκλεγμένη κι απερχόμενη βουλευτής των Σοσιαλιστών, δηλώνει «αδικημένη», υπενθυμίζοντας (χωρίς ιδιαίτερο τακ...) ότι -σε αντίθεση με την ίδια- η Σιμονέ δεν έχει καταφέρει να εκλεγεί σε 3 αναμετρήσεις. Η καμπάνια της Ντανιέλ Σιμονέ αποτελεί μια μικρογραφία των δυνατοτήτων που δημιουργεί το «κλίμα» στις γραμμές των αριστερών

ακτιβιστών της NUPES: Συνελεύσεις σε γειτονίες, διαβουλεύσεις με κατοίκους και κοινή δράση ακτιβιστών της Α.Γ., του NPA, του ΚΚΓ σε πολιτικά γεγονότα.

Σε μια άλλη εκλογική περιφέρεια, την Κρουά-Πετί, απορρίφθηκε η υποψηφιότητα της Σάνα Σαϊτούλι, μια από τις ακτιβίστριες των εργατογειτονιών. Στη θέση της προκρίθηκε ο Ορελιάν Τασέ: Ένας επαγγελματίας πολιτικός, πρώην Σοσιαλιστικό Κόμμα, εκλεγμένος με το... κόμμα του Μακρόν το 2017 (ενάντια τότε στην υποψηφιότητα της Ανυπότακτης Γαλλίας), από το οποίο αποχώρησε τελικά το 2020, έχοντας στηρίξει εν τω μεταξύ όλα όσα προώθησε ο «πρόεδρος των πλουσίων» στα πρώτα 3 χρόνια της θητείας του. Η Σαϊτούλι αποφάσισε να κατέβει χωρίς το χρίσμα της NUPES και αποτυπώνει τη διάθεση και άλλων σαν αυτήν σε συνέντευξή της: «Είναι ντροπή [που επέλεξαν τον Τασέ], αλλά δεν πειράζει: Θα συνεχίσουμε να κάνουμε αυτό που κάναμε από πάντα, δηλαδή να δρούμε χωρίς αυτούς»...

Μαζική και ριζοσπαστική απάντηση στο ρατσισμό του Μητσοτάκη και της ΕΕ

Του Νικόλα Κολυτά

Το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Αθήνας επιστρέφει μετά από δύο χρόνια απουσίας και αυτό αναμφισβήτητα αποτελεί μια θετικότατη εξέλιξη στην παρούσα ζοφερή συγκυρία. Στις 1-2-3 Ιουλίου, οργανώσεις της Αριστεράς, δίκτυα αλληλεγγύης, μεταναστευτικές συλλογικότητες, αντιρατσιστικές ομάδες και κάθε μεμονωμένος/η αγωνιστής/τρια, θα συναντηθούν ξανά προκειμένου να συζητήσουν γύρω από τις τρέχουσες εξελίξεις του προσφυγικού, την ανάληψη στάση της ελληνικής κυβέρνησης και τα αναγκαία βήματα που πρέπει να κάνει το αντιρατσιστικό κίνημα.

Κρίσιμη περίοδος

Το φεστιβάλ διοργανώνεται ξανά σε μια περίοδο δύσκολη όπου τα καθήκοντα της αντιρατσιστικής πάλης πρέπει να αναβαθμιστούν. Ο λόγος είναι ότι το προσφυγικό ζήτημα έχει περάσει σε μια νέα φάση, ακόμη σκληρότερη, κατά την οποία η ρατσιστική βία αναπαράγεται είτε θεσμικά είτε εξωθεσμικά σε μεγαλύτερη κλίμακα, χωρίς να μιλάει κανένας για αυτήν. Τα αλληπάλληλα push backs, οι καταγγελίες για «εξαφανίσεις» προσφύγων από την ελληνική επικράτεια, η συνέχεια της ύπαρξης των στρατοπέδων-κολαστηρίων στα νησιά, οι προτάσεις για επέκταση του φράχτη στον Έβρο, η αρνήσεις στις χορηγήσεις ασύλου και η παντελής μέριμνα για τον προσφυγικό πληθυσμό την περίοδο της πανδημίας, συνιστούν εγκλήματα που θα γραφτούν στις μαύρες σελίδες της παγκόσμιας ιστορίας.

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, όπως και οι προκάτοχοί της στο ΣΥΡΙΖΑ, φέρουν την απόλυτη ευθύνη για αυτή τη ντροπή. Η Ευρώπη και συνολικά ο κόσμος,

εισέρχεται σε μια νέα περίοδο, κατά την οποία οι διακρατικές μετακινήσεις πληθυσμών δε θα αποτελούν την εξαίρεση αλλά τον κανόνα. Οι πόλεμοι, η πανδημία και η κλιματική κρίση είναι λίγοι μόνο από τους λόγους που προκαλούν μαζικά προσφυγικά κύματα, τα οποία δεν αντιμετωπίζονται με κλειστά σύνορα, αλλά με ασφαλείς δρόμους διέλευσης, χώρους υποδοχής και προγράμματα στήριξης και ένταξης των πληγέντων. Ο πόλεμος στην Ουκρανία υπενθυμίζει με τον πιο εκκωφαντικό τρόπο, ότι η αλληλεγγύη στους κατατρεγμένους δεν είναι μια πράξη α λα καρτ, αλλά μια ανάγκη διαρκής.

Και εκεί κρύβεται η υποκρισία της ελληνικής κυβέρνησης αλλά και της ηγεσίας της Ε.Ε.. Τη στιγμή που ανοίγουν τις πόρτες τους -και ορθώ- στους πρόσφυγες της Ουκρανίας, λειτουργούν με τον πιο βάρβαρο και σαδιστικό τρόπο απέναντι στους πρόσφυγες από τη Μέση Ανατολή. Αυτό αποδεικνύει ότι η κυβέρνηση Μητσοτάκη τηρεί δύο μέτρα και δύο σταθμά στην προσφυγική της πολιτική, εξαρτώντας την από ευρύτερα γεωπολιτικά συμφέροντα. Η Ελλάδα προκειμένου να αναβαθμίσει το ρόλο της στο ΝΑΤΟ και στη Δύση, χορηγεί όπλα στην ουκρανική πλευρά, συντελώντας στην αύξηση του κύκλου βίας στην περιοχή. Αντί να εστιάσει στην ανθρωπιστική βοήθεια, στην ανάπτυξη προγραμμάτων αλληλεγγύης μεταξύ των λαών και στην ανάγκη τερματισμού των πολεμικών επιχειρήσεων, εκείνη έμμεσα τις ενισχύει.

Εγκλήματα στα σύνορα

Πέραν όμως, της διαχείρισης του ουκρανικού, η κυβέρνηση Μητσοτάκη παίζει πολύ επικίνδυνα παιχνίδια στα ελληνοτουρκικά. Οι πρόσφυγες γίνονται για μια ακόμη φορά ο σάκος του μποξ ανάμεσα στις δύο πλευρές, που τους εργαλαιοποιούν επικοινωνιακά προκειμένου να αντλήσουν πολιτική

υπεραξία σε εγχώριο και διεθνές επίπεδο. Μετά από κάποιους μήνες παύσης, έχουν επανέλθει δυναμικά τα περίφημα αντιπροσφυγικά ρεπορτάζ, με δημοσιογράφους να κάνουν επιτόπια έρευνα στα σύνορα μαζί με την ακτοφυλακή ή τη Frontex προκειμένου να εντοπίσουν «λαθρομετανάστες». Διαρρέεται ότι αυξάνονται με ευθύνη της Τουρκίας τα προσφυγικά κύματα και γίνεται έκκληση στις επίσημες κρατικές αρχές να λάβουν μέτρα. Αντίστοιχες εικόνες είχαμε δει στα μεγάλα αστικά ΜΜΕ, τόσο το καλοκαίρι του 2015, όσο και την άνοιξη του 2020.

Όλα αυτά τη στιγμή που δεκάδες πρόσφυγες εγκλωβίζονται επί μέρες σε νησίδα του Έβρου, και παρά τις κραυγές τους, τις εκκλήσεις της εισαγγελίας Ορεστιάδας και του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, η αστυνομία και ο στρατός αρνούνται επιδεικτικά να τους διασώσουν. Όλα αυτά τη στιγμή που πάνω από 100 πρόσφυγες καταγγέλλουν ότι ενώ επέβαιναν σε ιστιοφόρο με κατεύθυνση προς την Ιταλία, συνελήφθησαν από τις ελληνικές αρχές κοντά στη Σάμο, ξυλοκοπήθηκαν και στη συνέχεια επαναπροωθήθηκαν στην Τουρκία. Όλα αυτά τη στιγμή που όλα τα επίσημα θεσμικά όργανα του ελληνικού κράτους και της Ε.Ε. λειτουργούν στα σύνορα με προμετωπίδα το τρίπτυχο «απέλαση-καταστολή-απόθηση».

Τι να πει κανείς όμως, όταν ο Συναγερμός του Πολίτη, υπεράνω κάθε υποψίας για αριστερισμό, διερευνά περισσότερες από 50 καταγγελίες επαναπροωθήσεων στον Έβρο και στο Αιγαίο. Μάλιστα ο επικεφαλής του, Ανδρέας Ποττάκης, μιλώντας στη βουλή ζήτησε να δοθούν στην ανεξάρτητη αρχή τα θεσμικά εργαλεία για να μπορέσει να διερευνήσει τις καταγγελίες με αποτελεσματικότητα, ενώ απήλυθε επίσης έκκληση στην κυβέρνηση και στα όργανα εσωτερικού ελέγχου της ΕΛ.ΑΣ. και του Λιμενικού να αντι-

μετωπίσουν με σοβαρότητα τις καταγγελίες. Η αλήθεια είναι ότι ποτέ καμία ΕΔΕ και κανένας έλεγχος εκ των έσω δεν τιμώρησε όσους αποτελούν τον κατασταλτικό και ρατσιστικό μακρύ χέρι του κράτους. Αντιθέτως μάλιστα, στην έκθεση του Δικτύου Καταγραφής Περιστατικών Ρατσιστικής Βίας για το 2021, φαίνεται ότι στο 27,7% των ρατσιστικών επιθέσεων που σημειώθηκαν, οι δράστες ήταν ένστολοι (!).

Αντιρατσιστική απάντηση

Απέναντι σε όλη αυτή την τραγική κατάσταση, ο κόσμος του αντιρατσιστικού κινήματος και της Αριστεράς, πρέπει να δώσει ένα δυναμικό «παρών» στο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ και να στείλει ένα ηχηρό μήνυμα απέναντι στην κυβέρνηση και την ΕΕ. Το Φεστιβάλ δεν αποτελεί απλώς μια στιγμή μέσα στο χρόνο αλλά μια διάρκεια μέσα στα χρόνια, γύρω από την οποία συσπειρώνονται άτομα, οργανώσεις και συλλογικότητες και μοιράζονται ιδέες, σκέψεις και προτάσεις για δράση.

Το φετινό του σύνθημα είναι «Push back στον ρατσισμό και τον πόλεμο» και όπως χαρακτηριστικά αναφέρουν οι διοργανωτές του «δεν είναι μόνο το κορυφαίο γεγονός του αντιρατσιστικού κινήματος -μια «διαδήλωση» δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων υπέρ των προσφύγων και των μεταναστών/τριών. Ούτε είναι μόνο ένα σπουδαίο καλλιτεχνικό event, με τρία stages και αξέχαστα live. Το πιο σημαντικό είναι ότι το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ αποτελεί μια μοναδική γιορτή της ενότητας μέσα από τη διαφορετικότητα, μια ανάσα αλληλεγγύης σε ένα ασφυκτικό περιβάλλον ζόφου».

Αυτός είναι και ο λόγος που το Φεστιβάλ πρέπει να ενισχυθεί με την ενεργή παρουσία όλων μας, προκειμένου ο ρατσιστικός κατήφορος της κυβέρνησης και της ΕΕ, να βρει την καλύτερη απάντηση. Μια απάντηση που χτίζεται στους αγώνες και στα κινήματα.